JANETTE OKE

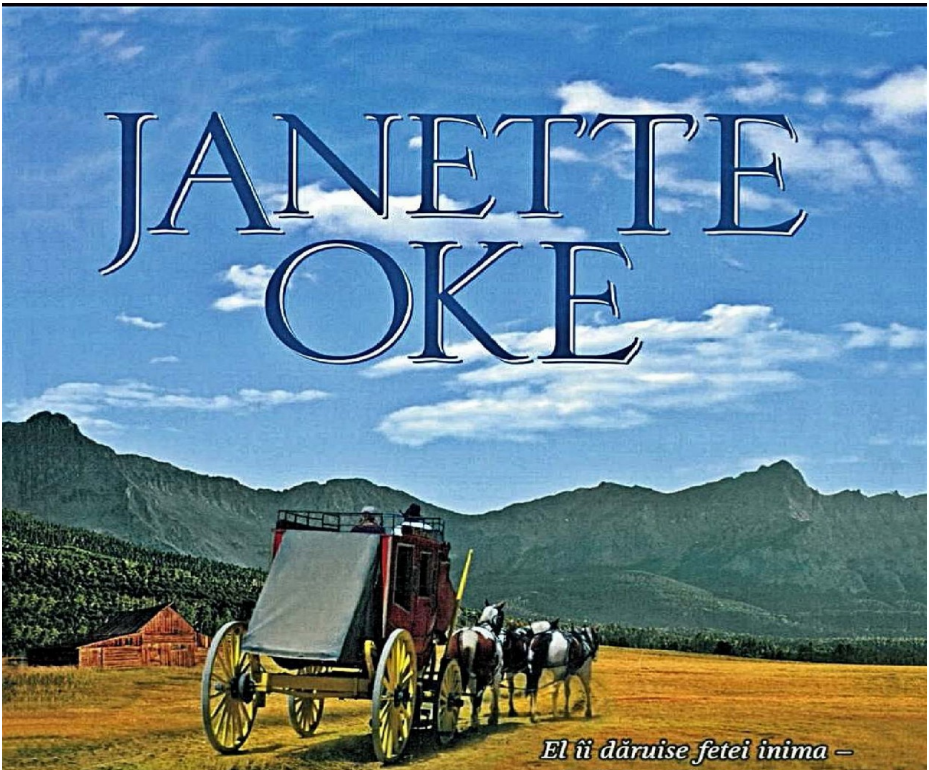

El îi dăruise fetei inima –
dar oare va putea ea să aibă grijă de inima lui
cu aceeași delicatețe cu care are de a ei?

Venirea primăverii

VESTUL CANADIAN 2

JANETTE OKE

VENIREA PRIMĂVERII

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian,* vol. 2

Casa Cărţii, Oradea
2013

Copyright © 1985 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Comes the Spring
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Venirea primăverii
Janette Oke
Copyright © 2013 Editura Casa Cărţii
O.P. 2, C.P. 30.
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
Venirea primăverii / Janette Oke; trad.: Cristina Giurgiu.
— Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 66 – 4
I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821, 111 – 31 = 135.1
Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce
Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Dedicată cu dragoste răbdătoarei şi împăciuitoarei mele surori,
cea de-a patra a familiei, Margie L. Wiens – şi lui Wilf,
soţului ei, la fel de răbdător ca şi ea.
Vă iubesc pe amândoi.

CUPRINS

Rezumat *Chemarea inimii* 9
Personaje 10
1. Zile de pregătire 11
2. Veşti bune şi veşti rele 17
3. Planuri zorite 27
4. Pregătiri 36
5. Ziua nunţii 45
6. Căsătoria 49
7. Banff 57
8. Lacul de munte 68
9. Înapoi la Calgary 74
10. Începe călătoria 81
11. Călătoria continuă 98
12. Cu căruţa 105
13. Ultima zi pe drum 116
14. Acasă 121
15. Întemeierea unui cămin 127
16. Vecini 134
17. Acomodare 144
18. Ceai şi altele asemănătoare 153
19. Prieteni 160
20. Schimbare de direcţie 170
21. Povestitoarea 176
22. Studii 182
23. Iarnă 187

24. Viaţa de zi cu zi 198
25. Furtuna 206
26. După furtună 215
27. Viaţa în sat 222
28. Martie 228
29. Nimmie 235
30. Supravieţuire 249
31. O supraveghere atentă 254
32. Capcane 260
33. Primăvara 267

REZUMAT
CHEMAREA INIMII

Când manierata şi sofisticata Elizabeth Thatcher, o orăşeancă din Toronto, acceptă condiţiile impuse de postul de învăţătoare în nou formata provincie Alberta, o face mai mult de dragul mamei sale şi pentru a-l cunoaşte mai bine pe fratele ei vitreg, Jonathan – nu din dorinţa de aventură. Elizabeth lasă în urmă cu destul de multă ezitare confortul şi siguranţa casei tatălui său, alegând să trăiască printre oamenii aspri şi needucaţi ce locuiesc la noua frontieră.

Însă la scurt timp după sosirea în Vest, Elizabeth ajunge să-i iubească pe fratele ei mai mare, pe soţia acestuia, Mary, şi pe cei patru micuţi ai acestora. De asemenea, este cucerită de familiile şi de elevii micuţei şcoli şi de regiunea în care a ajuns.

Apoi, în viaţa ei, apare Wynn, un bărbat înalt, chipeş şi membru devotat al Poliţiei Regale Călare de Nord-Vest. Elizabeth, hotărâtă să nu se căsătorească niciodată cu un locuitor al Vestului, începe să se răzgândească. Acum Wynn este cel care se împotriveşte ideii. Este foarte încredinţat că cerinţele vieţii de poliţist canadian sunt mult prea mari pentru a fi împărţite cu o parteneră de viaţă, în special cu o femeie atât de încântătoare şi educată ca Elizabeth.

Aceasta, simţindu-se respinsă şi rănită de aparenta lipsă de afecţiune a lui Wynn faţă de ea, decide să se

întoarcă la Toronto, căminul ei. Însă Wynn ştie că nu poate renunţa la ea – fără ca cel puţin să-i împărtăşească sentimentul de dragoste, oferindu-i oportunitatea de a răspunde. Cererea în căsătorie pe care i-o face în gară o trage pe Elizabeth în braţele lui Wynn, dându-i de înţeles acestuia că este mai mult decât dornică de a accepta orice le rezervă viitorul.

PERSONAJE

Elizabeth Thatcher – tânăra învăţătoare venită din Est, o femeie care II iubeşte pe Dumnezeu şi îşi iubeşte familia şi elevii. Atrăgătoare, protejată, însă dotată cu o voinţă puternică, Elizabeth a fost gata să răspundă chemării lui Dumnezeu şi nevoilor celor din jur.

Jonathan, Mary, William, Sarah, Kathleen şi bebeluşul Elizabeth – familia din Vest a lui Elizabeth. Jonathan este fratele ei vitreg, din prima căsătorie a mamei sale. Încă de tânăr a fost atras de Vest şi a părăsit oraşul Toronto. Acolo a cunoscut-o pe roşcata Mary cu care s-a căsătorit, iar familia lor a fost binecuvântată cu un fiu şi trei fiice. Micuţa Kathleen este foarte apropiată de mătuşa ei Beth.

Julie – sora mai mică a lui Elizabeth, o tânără atrăgătoare şi puţin frivolă, însă foarte îndrăgită de Elizabeth.

Matthew – fratele mai mic al lui Elizabeth. Matthew este cel mai mic şi cel mai răsfăţat copil al familiei Thatcher.

Familia din Toronto a lui Elizabeth include şi două surori mai mari, căsătorite, Margaret şi Ruthie.

Wynn Delaney – poreclit „Dee” de către copiii lui Josh. Wynn este un membru dedicat şi foarte capabil al Poliţiei Regale Călare de Nord-Vest. A petrecut un timp la un post din nordul provinciei şi cunoaşte greutăţile şi singurătatea unei astfel de slujbe.

1
ZILE DE PREGĂTIRE

— E gata?

Probabil că era cel puţin a zecea oară când Kathleen, micuţa mea nepoată, pusese întrebarea în ultimele câteva zile.

— Nu, am răspuns răbdătoare. Nu încă.

Ea rămase tăcută lângă mine, păpuşa preferată atârnându-i într-o parte în braţe.

— Cum se face că este nevoie de atâtea timpuri ca să faci o rochie de mireasă?

Atâta timp, o corectă în tăcere învăţătoarea din mine. Însă, fără a-mi ridica privirea de la acul pe care-l înfigeam cu dibăcie în materialul alb de satin, am spus cu voce tare:

— Pentru că o rochie de mireasă trebuie să fie perfectă.

— Perfectă? întrebă Kathleen.

— Îhî. Asta înseamnă „potrivită” pentru bărbatul cu care mă voi căsători.

— Nu Dee o să poarte rochia.

Tonul pe care rostise cuvintele nu suporta niciun argument.

Mi-am ridicat capul şi am râs încetişor văzându-i privirea uimită. Se părea că fetiţa nu renunţase la porecla dată lui Wynn.

— Nu, nu el o va purta. Dar mă va vedea *pe mine* purtând-o şi vreau să fie aşa cum trebuie.

Kathleen rămase locului, pe faţa pistruiată aşternându-i-se, pe lângă expresia de încăpăţânare, şi una de frustrare.

— N-o să-i pese, spuse ea cu convingere. Taţi spune că mama ar arăta la fel de frumoasă şi îmbrăcată într-un sac vechi.

Am râs şi am tras-o spre mine.

— Poate că ai dreptate, am spus dându-i la o parte de pe frunte o buclă moale.

Ochii ei îmi dădură de înţeles că altceva o tulbura. Am hotărât că rochia mai putea aştepta câteva minute. Am verificat maşina de cusut ca să văd dacă o lăsasem în poziţia corectă şi dacă preţioasele falduri de satin sunt aşezate cu grijă pe hârtia de protecţie întinsă dedesubt, apoi m-am ridicat. Aveam nevoie de o pauză. Poate că ar fi trebuit să fac aşa cum îmi sugerase mama şi să aranjez ca Madam Tanier să-mi coase rochia. Eu îmi dorisem să-mi cos singură rochia de mireasă, însă nu ştiusem la ce slujbă grea mă înjugasem. Am apucat mâna mică şi lipicioasă a lui Kathleen şi am condus-o spre uşă.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin prin grădină? am întrebat-o.

Sclipirea din ochii ei mi-a dat răspunsul. Îşi strecură păpuşa sub braţ şi mi se alătură, ţopăind.

Ne-am plimbat împreună prin grădină. Florile îşi deschiseră deja petalele. Admirându-le, gândurile îmi zburară la nunta planificată pentru prima parte a lunii septembrie şi m-am întrebat ce flori vor fi atunci disponibile. Asta era încă o decizie pe care trebuia s-o iau. Vai mie! Oare nu se mai termina? Se pare că încă de când Wynn îmi ceruse să fiu soţia lui, fusesem pusă în situaţia de a lua tot felul de decizii – mai mult sau mai puţin importante. Gândurile mi se îndreptară spre Wynn şi am zâmbit. Cât de norocoasă eram să fiu logodită cu un astfel de bărbat. Era tot ce-şi putea dori vreodată o fată – statura sa, ţinuta, zâmbetul său, încrederea pe care o degaja, grija de care dădea dovadă. Şi mă iubea pe *mine*i Aş fi continuat la nesfârşit să visez, însă Kathleen mă întrerupse.

— Mama o să-mi facă rochiţa.

Am încuviinţat.

— Ai văzut culoarea?

Am încuviinţat din nou, amintindu-mi ceasurile pe care le petrecusem împreună cu Mary alegând materiale şi tipare, discutând şi hotărând. Atât Kathleen, cât şi Sarah urmau să facă parte din alaiul de nuntă.

— Şi aceea o să fie perfectă, insistă Kathleen.

— Aşa este, am încuviinţat. Dacă mama ta coase rochiţa, o să fie perfectă.

— Mama a terminat deja rochia lui Sarah.

Am rămas tăcută, studiind culorile catifelate ale unui trandafir. *Culorile acestea sunt exact ceea ce-mi trebuie*, am gândit, *dar oare vor mai fi în floare în luna septembrie*? *Trebuie s-o întreb pe Mary*. Însă Kathleen îmi întrerupse

din nou gândurile.

— Cum se face că sunt ultima?

— Poftim?

Mintea mea ocupată nu urmărise raţionamentul micuţei.

— Cum se face că simt ultima? Rochia lui Sarah este deja gata, însă mama abia s-a apucat de a mea.

M-am uitat la chipul ei neliniştit. Era o întrebare onestă, însă pentru o fetiţă atât de mică, era tulburătoare.

— Ei bine, am început eu, încercând să găsesc o explicaţie care s-o satisfacă. Ei bine… Rochia ta va fi gata curând. Mama ta este o croitoreasă foarte bună şi lucrează foarte repede. Nu-i trebuie mult timp pentru a coase o rochie – chiar şi o rochie frumoasă ca cea pe care o face pentru tine. Rochia ta va fi gata cu mult timp înainte de luna septembrie. De fapt, rochia ta va fi gata cu mult timp înaintea rochiei mele, sunt sigură. Aşa că nu a ta va fi ultima… Ci a mea.

Privirea ei nu se abătuse de la mine în tot acest timp. Păru să se liniştească auzindu-mi ultimele cuvinte. Oftă uşor.

— Lucrezi încet, spuse ea cu solemnitate. Mă bucur că mama este mai rapidă.

Apoi gândurile i se îndreptară în altă direcţie.

— De ce face mama rochiile atât de repede?

— Atât de devreme? Pentru că mama ta mai are de făcut multe alte lucruri, iar rochiile le poate face acum.

— Ce lucruri?

— Ei bine, plănuieşte o recepţie. Şi vrea să aibă timp pentru a se pregăti pentru venirea bunicii şi a bunicului. Şi vrea să redecoreze. Şi vrea să facă o curăţenie exemplară în toată casa…

Am continuat să mă gândesc la sărmana Mary şi la

toată truda datorată nunţii mele. Cât o iubeam! Nu era nevoie să se străduiască atât de mult, însă insistase. La urma urmei, socrii ei veneau pentru prima dată în casa ei şi dorea ca totul să fie perfect.

— Bunica este tipică? întrebă Kathleen serioasă.

— Tipicară?

Am zâmbit, însă nu i-am atras atenţia la greşeală.

— Ei bine… Da şi nu. Bunicii îi plac lucrurile frumoase şi când trebuie să facă ceva, are grijă ca toate lucrurile să fie făcute cum trebuie. Însă nu judecă pe ceilalţi oameni după regulile pe care le foloseşte în ceea ce o priveşte.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că bunica iubeşte oamenii aşa cum sunt ei. Nu cere nimănui să fie perfect sau să locuiască în case perfecte.

— Cred că o să fie tare frumos s-o văd pe bunica, spuse Kathleen entuziasmată.

Ochii mi se umeziră şi am înghiţit nodul ce mi se pusese în gât.

— Aşa este, ai dreptate, am spus încet. O să fie minunat.

Însă mi se părea că mai am de aşteptat mult şi bine. Părinţii mei nu aveau să sosească în Calgary decât cu puţin înainte de 10 septembrie, data nunţii, iar acum eram doar la mijlocul lui iulie.

— Vrei să te dai în leagăn? am întrebat-o pe Kathleen, care devenise tăcută, pentru a avea răgazul de a-mi îndrepta gândurile pe un alt făgaş.

Zâmbi larg şi am înţeles care era răspunsul ei. Lui Kathleen îi plăcea să se dea în leagăn.

— Pe leagănul din copac sau pe cel de pe verandă? am întrebat-o.

— Pe cel de pe verandă, hotărî ea degrabă. Ca să poţi sta şi tu lângă mine.

Ne-am aşezat pe balansoarul de pe verandă şi l-am pus în mişcare. Kathleen se cuibări lângă mine şi-şi aranjă păpuşa într-o poziţie mai potrivită pentru un „bebeluş”. Atunci mi-am dat seama că fusese lipsită de atenţia celor din jur. Gândurile mele erau concentrate asupra nunţii, iar Mary fusese implicată şi ea în pregătiri. În mod inconştient, îi dădusem la o parte pe cei mici. Am hotărât ca, în zilele ce urmează, să fiu mai sensibilă şi mai atentă. Am tras-o pe Kathleen aproape de mine şi am ţinut-o strâns – era atât de preţioasă. Ne-am legănat în tăcere preţ de câteva minute. Gândurile mi se îndreptară la ceilalţi copii. Oare simţeau şi ei tensiunea din cămin?

— Unde este Sarah? am întrebat-o pe Kathleen.

— S-a dus la Molly. Mama lui Molly le lasă să facă rochii pentru păpuşi din resturile de material de la rochiţa lui Sarah.

Foarte frumos din partea mamei lui Molly, m-am gândit, *dar nu e de mirare că micuţa Kathleen se simte neglijată*.

— Şi unde este William?

— Taţi l-a luat la magazin. Ajută la rafturi. Primeşte şi bani pentru asta.

Kathleen se uită la mine puţin invidioasă.

— William crede că este *mare*, spuse oarecum cu dezgust. Vrea să economisească bani şi să cumpere o puşcă şi să împuşte obiecte mici şi rotunde.

Kathleen îşi adună degeţelele pentru a-mi arăta ce fel de obiecte. Apoi îmi oferi informaţii suplimentare.

— Şi bebe Elizabeth doarme. Doarme aproape tot timpul. Şi mama coase. Nu pentru mine – pentru bebe Elizabeth. Şi Stacy spune că borcanul cu prăjiturele este

deja plin, aşa că nu mai putem coace altele.

Braţul mi se strânse în jurul ei. *Sărmana micuţă*, am gândit, însă n-am spus nimic cu voce tare.

— Ce zici să ne urcăm în tramvai şi să mergem la cofetărie ca să mâncăm o îngheţată?

Strălucirea reveni în privirea ei.

— Putem? ţipă ea. Putem, mătuşă Beth?

— O întreb pe mama ta.

Kathleen bătu din palme entuziasmată, apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu. Am simţit cum părul îmi scapă din strânsoarea pieptenilor.

— Mă duc să văd, am spus.

Kathleen săltă ca o minge şi alergă înaintea mea ca s-o găsească pe Mary.

Când am intrat în încăperea folosită de Mary pentru cusut, Kathleen se afla deja acolo şi pusese întrebarea, cu mare entuziasm. Putea să meargă cu mătuşa Beth în oraş la o îngheţată? Mary se uită la mine întrebătoare.

— Ţi-ai terminat rochia? întrebă ea.

— Nu. Mai am destul de mult de lucru, am răspuns sincer, dar o pauză mi-ar prinde bine.

N-am adăugat că, după părerea mea, Kathleen avea şi ea nevoie de puţină atenţie.

Mary încuviinţă.

— Nici mie nu mi-ar strica o pauză, spuse ea, lăsându-se pe spate. Vino, Kathleen, să te aranjez.

Mary îşi frecă grumazul încordat şi ieşi din încăpere însoţită de Kathleen.

M-am îndreptat spre camera mea ca să-mi schimb rochia şi să-mi aranjez părul. Privirea mi se îndreptă spre mormanul de satin lucios. Parte din mine tânjea să se aşeze la maşina de cusut. Eram nerăbdătoare să văd rezultatul final al muncii mele. Însă mi-am scos rochia din

minte. Kathleen era mai importantă. În plus, fusesem atât de ocupată cu detaliile nunţii mele încât simţeam că devenisem încordată şi iritabilă. Nu mă putusem relaxa nici măcar pentru a mă bucura de tovărăşia lui Wynn, iar el urma să vină în vizită în această seară. O după-masă petrecută în compania plăcută a lui Kathleen s-ar putea să fie exact lucrul de care aveam nevoie pentru a-mi limpezi gândurile. Mi-am luat poşeta mică de brocart şi am părăsit încăperea, lăsând în urmă satinul şi dantela. Am tras adânc aer în piept şi am zâmbit în timp ce am pornit în întâmpinarea entuziastei mele nepoţele.

2
VEȘTI BUNE SI VEȘTI RELE

Wynn sosi puţin mai devreme decât mă aşteptasem. Mă aflam încă în camera mea, făcând ultimele pregătiri, aşa că Sarah îi deschise uşa. Toată după-masa căutase pe cineva care să-i admire păpuşa îmbrăcată în rochiţa confecţionată din materialul fin al propriei rochii, de un albastru deschis, lucios. Wynn o studie bine şi o complimentă pe tânăra croitoreasă pentru dibăcia ei. Sarah zâmbi larg şi-l abandonă pe Wynn, aşezându-se pe treptele casei pentru a-l aştepta pe tatăl ei. Era nerăbdătoare să-i arate şi lui rochiţa păpuşii.

Kathleen îi ţinu companie lui Wynn, povestindu-i toate aventurile noastre de după-amiază. Sunt sigură că Wynn a fost surprins să afle că mi-am găsit *timp* în programul meu atât de aglomerat, pentru a-mi petrece după-amiaza cu nepoţica mea. În ultima vreme nu mă

auzise vorbind decât despre planurile pe care le aveam pentru nuntă, despre ce trebuia să fac, despre pregătiri – toate acestea în detaliu. Kathleen reuşise să mă trezească la realitate. *Oamenii sunt mai importanţi decât toate aceste pregătiri. Nici măcar pentru Wynn n-am fost o tovarăşă tocmai plăcută*, am realizat, amintindu-mi cu stânjeneală ultimele noastre seri petrecute împreună. Ei bine, asta o să se schimbe. La urma urmelor, *căsnicia* era mult mai importantă decât *nunta*.

Am fredonat încet, îndreptându-mă spre salonul de primire. Intenţionasem să fiu acolo înainte de sosirea lui Wynn, nu să-mi fac apariţia în grabă, după sosirea lui… Aşa cum se întâmplase în atâtea seri până acum. Wynn asculta cu atenţie sporovăială lui Kathleen, iar eu am zâmbit privind scena din faţa mea.

— Şi după aceea ne-am dus şi ne-am uitat la vitrinele magazinelor – doar aşa, de plăcere, explica micuţa. Apoi am urcat într-un tramvai şi ne-am dus cât de departe s-a putut – doar ca să vedem unde ajunge – şi pe urmă ne-am întors tot cu tramvaiul *tot drumul până acasă!*

Kathleen flutură din mâna mică pentru a-i arăta lui Wynn cât de departe era „tot drumul până acasă”.

Wynn îi zâmbi. Era limpede că-l amuza nespus sporovăială micuţei Kathleen.

— Şi v-aţi distrat? întrebă el, nu pentru că ar fi avut nevoie de un răspuns, ci pentru că simţise că micuţa avea nevoie să-şi exprime încântarea.

— A fost *tare* amuzant! exclamă Kathleen. Am mâncat *două* feluri de îngheţată. Până şi mătuşa Beth a mâncat două. Şi am adus acasă drajeuri cu lămâie pentru Sarah şi William. Bebele Elizabeth se poate îneca cu drajeurile de lămâie, explică ea cu seriozitate, ca nu cumva Wynn să aibă impresia că bebele Elizabeth fusese lăsat pe

dinafară. Pe urmă am urcat pe jos până în vârful colinei, n-am luat tramvaiul, pentru că mătuşa Beth a spus că are nevoie să facă mişcare.

Chicoti.

— Ca să „dea jos” îngheţata, adăugă ea. Şi am cântat cântecele în timp ce urcam.

Ziua fusese, într-adevăr, reuşită. Mi-am dat seama de acest lucru şi mai bine ascultând-o pe Kathleen care îi povestea lui Wynn despre aceste lucruri.

— Data viitoare mă luaţi şi pe mine? întrebă Wynn serios, iar Kathleen încuviinţă, părându-i dintr-odată rău că Wynn pierduse atât de multe.

— Poate că vom putea merge din nou mâine, spuse ea dusă pe gânduri. Mă duc s-o întreb pe mătuşa Beth.

Kathleen sări de pe canapea şi se îndreptă în fugă spre camera mea când mă văzu în pragul uşii. Wynn îşi ridică şi el privirea. Surpriza, apoi plăcerea i se oglindiră pe chip în timp ce se ridică şi-mi întinse mâna. Niciunul n-a spus niciun cuvânt, însă am simţit asupra mea privirea lui întrebătoare.

— Am avut o zi încântătoare, am spus eu, confirmând povestea lui Kathleen.

— Arăţi de parcă ai fi avut parte de o asemenea zi, spuse Wynn luându-mă de mână şi trăgându-mă spre el. Obrajii îţi strălucesc şi ochii la fel – sunt chiar mai frumoşi decât de obicei.

M-am tras puţin în spate, gândindu-mă la ochii curioşi ai micuţei Kathleen. Probabil că Wynn îmi citi gândurile.

— Kathleen, spuse el întorcându-se spre micuţă, ce-ar fi să te duci afară, pe trepte, lângă Sarah, ca să-i aşteptaţi împreună pe tatăl tău şi pe William? Şi ei vor dori să ştie cum ţi-ai petrecut ziua astăzi.

Kathleen ieşi în fugă din încăpere, iar Wynn îmi zâmbi şi mă trase aproape de el. Nu m-am împotrivit. Tăria braţelor sale în jurul meu şi sărutul lui blând îmi amintiră din nou cât de mult pierdusem în serile anterioare când mă lăsasem copleşită de toate acele planuri. Voi fi atât de bucuroasă când vor trece săptămânile acestea lungi şi voi putea fi *doamna Wynn Delaney*. Acum mi se părea că mai este o veşnicie până atunci. Am uitat tot ce mai aveam de făcut în următoarele săptămâni şi m-am concentrat asupra bărbatului pe care-l iubeam.

— Te iubesc, Elizabeth, îmi şopti el, cu buzele îngropate în părul meu. Ţi-am mai spus asta?

M-am uitat la el. Privirea îi era jucăuşă, însă glasul îi era serios.

— Nu suficient de des sau prea de curând, i-am replicat tachinându-l.

Trebuie să rezolv problema asta, spuse el. Ce zici de o plimbare sub clar de lună în seara asta?

Am râs, gândindu-mă cât de târziu va răsări luna în Alberta în acest anotimp.

— Ei bine, am spus, cred că mi-ar face plăcere să-mi spui înainte de asta. Ştii că nu începe să se întunece decât după ora zece. E prea mult de aşteptat.

Wynn râse şi el.

— Atunci, haide să nu aşteptăm apariţia lunii, fu el de acord. Mi-ar plăcea să mergem la o plimbare.

— Mergem, i-am promis, şi vom povesti. Avem atâtea lucruri de povestit, Wynn.

— Mai multe decizii cu privire la nuntă?

În glas i se citi o anumită teamă.

— În seara asta nu. Asta poate aştepta. În seara asta doar vom povesti – despre noi. Mai sunt încă atâtea lucruri de aflat despre bărbatul cu care mă voi căsători.

Wynn mă sărută din nou.

Uşa casei se deschise, dându-ne de înţeles că sosise Jonathan acasă. Fu întâmpinat de cele două fiice ale sale, amândouă vorbind deodată entuziasmate. Jonathan încercă să le asculte pe amândouă şi să le împărtăşească entuziasmul. Iar William avea propria poveste, pe care abia aştepta s-o împărtăşească. Muncise ca un bărbat în magazinul tatălui său şi avea planuri mari cu banii pe care era sigur că o să-i câştige pe parcursul verii.

Mary se alătură zarvei din hol şi fu întâmpinată de soţul ei cu o îmbrăţişare călduroasă şi un sărut. Jonathan nu era de acord că părinţii trebuie să ascundă de copii afecţiunea pe care o au unul pentru celălalt.

— Oare nu ei sunt cei care trebuie să ştie cel mai bine că te iubesc? îi spunea adesea lui Mary.

Iar copiii creşteau într-un cămin în care dragostea era o parte acceptată şi normală a vieţii.

Auzindu-i îndreptându-se spre noi, m-am eliberat din braţele lui Wynn. Poate că nu acesta era momentul potrivit pentru a-mi arăta sentimentele faţă de el, deşi ştiam că sentimentele mele erau cunoscute de toţi. Cum le-aş fi putut ascunde?

Timpul plăcut alocat cinei trecu foarte repede. S-a râs mult şi s-a povestit. Copiii erau acceptaţi în jurul mesei şi chiar încurajaţi să participe la discuţie. Micuţa Elizabeth, care de acum insista să mănânce singură, fu unul dintre motivele principale ale amuzamentului. Intenţiile ei erau bune, însă nu toată mâncarea ajunse în locul dorit. Micuţa se mânjise cu tot atâta mâncare câtă îi intrase pe guriţă. Copiii râseră, iar Elizabeth se dădu şi mai mult în spectacol.

Wynn se lăsase cuprins de atmosfera plină de veselie a serii. Din când în când întindea mâna pe sub faţa albă de

masă din damasc, strângându-mă de mână. Părea aşa cum îl cunoşteam cu toţii de obicei; însă, dintr-un motiv oarecare, nu trecu mult timp şi mi-am dat seama că ceva era diferit la el. Mi se părea puţin tensionat. M-am uitat în jurul mesei ca să văd dacă mai observase şi altcineva acest lucru. Jonathan şi Wynn discutau despre noile afaceri care au început să se dezvolte în oraşul nostru foarte tânăr. Erau mulţumiţi de felul în care acesta creştea şi de ceea ce însemna acest lucru pentru locuitorii săi. Jonathan nu părea să simtă vreo schimbare la Wynn. Privirea mea se îndreptă spre Mary. Cu toate că era ocupată cu îndărătnica Elizabeth, care îi refuza ajutorul, Mary părea la fel de liniştită ca întotdeauna. M-am gândit că poate îmi imaginasem şi m-am concentrat la cele ce se spuneau.

Totuşi ştiam că ceva nu era în regulă. Felul în care mă privea Wynn, felul în care mă strângea de mână ori de câte ori avea ocazia, felul în care se apleca spre mine astfel încât braţul său îmi atingea umărul – toate acestea îmi transmiteau mici mesaje. Mi-am dorit ca masa să se sfârşească, pentru a putea fi singură cu bărbatul cu care urma să mă căsătoresc.

Am refuzat desertul. M-am scuzat spunând că mâncasem două cornete cu îngheţată în acea zi. Am rămas acolo, frământându-mi nerăbdătoare în mâini ceaşca de cafea, aşteptând ca restul familiei să-şi isprăvească masa. Hotărâsem că voi fi complet relaxată în seara asta – complet relaxată şi o tovarăşă plăcută pentru Wynn. Hotărâsem să las deoparte toate planurile şi deciziile referitoare la nunta ce va urma astfel încât să mă pot concentra doar asupra lui – şi iată-mă din nou tensionată. Şi fără niciun motiv anume.

— Ce-ar fi să mergem la plimbarea aceea despre care mi-ai vorbit? l-am întrebat pe Wynn când cina se sfârşi.

Am fost răsplătită cu un zâmbet larg.

— Ei bine, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, domnişoară Thatcher, mă tachină el.

Însă i-am văzut în ochi o umbră şi trupul îmi fu străbătut de un ciudat fior de teamă.

Am părăsit casa şi am pornit încet în josul străzii. N-am făcut prea mulţi paşi şi m-am întors impulsiv spre el, întrebându-l:

— Te-ar deranja foarte mult dacă am lua maşina? Mi-ar face plăcere să mergem în locul acela de unde putem vedea munţii.

El zâmbi.

— O idee minunată, fu el de acord. Poate putem rămâne acolo, ca să urmărim apusul.

Soarele urma să apună doar peste câteva ceasuri. I-am zâmbit. Îmi părea o idee bună – ca în tot acest timp să stăm acolo şi să povestim. Ne-am întors acasă şi tocmai eram pe punctul de a intra în maşina lui Wynn, când acesta sugeră:

— Poate că n-ar strica să ai cu tine un şal sau o haină, Elizabeth. S-ar putea să se facă răcoare. Să-ţi aduc ceva?

— Mi-am lăsat o haină mai subţire în holul din spate. Cred că e suficient.

Wynn mă ajută să urc în maşină şi se duse după haină. Mi-am închipuit că-i va informa pe Jon şi pe Mary cu privire la schimbarea de plan. Pe drum, conversaţia noastră decurse normal. Am părăsit oraşul şi am urcat cunoscuta colină spre locul de unde puteam vedea munţii, spre apus. Încă simţeam ceva, însă nu l-am întrebat nimic.

Când am ajuns pe culme, am ieşit din maşină şi ne-am îndreptat spre un trunchi căzut de copac. Era locul ideal de unde puteam admira măreţia munţilor ce ni se

ofereau privirilor. Am oftat în timp ce m-am aşezat. Peste şapte săptămâni urma să vizitez aceşti munţi – urma să fiu doamna Wynn Delaney. Mi-aş fi dorit ca nunta noastră să fie săptămâna viitoare – nu, îmi doream să fie mâine!

Wynn se aşează lângă mine şi mă trase aproape. Mă sărută, apoi rămaserăm în tăcere, admirând munţii. Braţul său se strânse în jurul meu. Probabil că se gândea şi el la luna de miere, căci îmi pătrunse în gânduri cu o întrebare.

— Nu te vei răzgândi, nu-i aşa, Elizabeth?

— Eu? am spus cu uimire.

— Ei bine, m-am gândit că având în vedere toată munca şi pregătirile, te-ai putea gândi că n-a meritat efortul.

Am oftat din nou, de data asta din alt motiv.

— Am fost o pacoste, nu-i aşa? Toată vorbăria şi preocuparea şi frustrările. Mă tem că n-am fost o companie prea plăcută în ultima vreme, dar…

Wynn mă opri, sărutându-mă uşor.

— Nu ţi-am fost un sprijin de nădejde, nu-i aşa? mărturisi el. Adevărul este că mi-ar face plăcere să fiu, însă nu prea ştiu cum. Nu ştiam că o nuntă necesită atâta planificare şi… Şi… Frustrare, sfârşi el pe un ton jalnic. Uneori mă tem că o să fie prea mult pentru tine şi pentru Mary. Amândouă sunteţi obosite şi palide.

— O, Wynn, am spus eu pe un ton plângăcios. E o prostie. Astăzi mi-am dat seama cât de absurdă e treaba asta. O să vorbesc mâine cu Mary. Putem face lucrurile mult mai simplu. Nu e nevoie să ne epuizăm înainte de a ne începe viaţa împreună. Dacă aş depune la fel de mult efort pentru relaţia de soţ şi soţie cum am depus pentru pregătirea nunţii…

Am lăsat fraza neterminată. Braţul lui Wynn se întinse din nou în jurul meu.

— Asta-i ceea ce te tulbură? am întrebat în cele din urmă.

I-am simţit braţul încordându-se.

— Am spus că ceva mă tulbură? întrebă el.

— Nu. N-ai spus, am răspuns alegându-mi cuvintele, dar am simţit. Nu sunt sigură ce anume, dar…

Wynn se ridică şi mă ajută şi pe mine să mă ridic. Privi adânc în ochii mei.

— Te iubesc, Elizabeth, spuse el încet. Te iubesc atât de mult. Cât de nesăbuit am fost să cred că aş putea trăi fără tine.

Îmi rezemă capul de pieptul lui şi am auzit bătaia ritmată, fermă, a inimii lui.

— Este ceva, nu-i aşa? am întrebat fără să-mi ridic privirea, temându-mă de ce aş fi putut descoperi în ochii lui Wynn.

Wynn trase adânc aer în piept şi-mi ridică bărbia ca să mă poată privi în ochi.

— Astăzi am primit ordinul de mutare.

Ordinul de mutare! Gândurile începură să mi se învălmăşească în minte. Probabil că era vorba despre un loc teribil dacă Wynn era atât de serios. Ei bine, nu conta. Puteam face faţă. Puteam face faţă la orice atâta vreme cât eram împreună.

— Nu contează, am spus pe un ton cât se poate de firesc, dorindu-mi să mă creadă. Nu contează, Wynn. Sincer. Nu contează unde mergem. Ţi-am mai spus asta. Pot face asta – chiar pot.

Mă strânse către el şi-şi lipi buzele de părul meu.

— O, Elizabeth, spuse el, iar cuvintele se auziră ca un geamăt uşor. Problema nu este *unde*, ci *când*, continuă el.

— Când?

M-am tras înapoi şi i-am studiat chipul.

— Când? Ce vrei să spui?

— Trebuie să-mi iau în primire noul post la 1 august.

Mintea meu nu reuşea să pună gândurile cap la cap. Încercam să înţeleg ceva din cele ce auzisem, însă nimic nu părea să se potrivească.

— Dar nu poţi, am spus eu, cu greu. Nunta noastră este în 10 septembrie.

— Trebuie. Când suntem trimişi, trebuie să ne ducem.

— Dar le-ai spus?

— Desigur.

— Nu pot schimba data? Adică…

— Nu, Elizabeth, ei se aşteaptă *ca eu* să schimb data.

— Dar unde ai fost trimis? în Nord, aşa cum ai sperat?

— Da, în Nord.

— Dar e prea departe ca să călătoreşti într-acolo şi apoi să te întorci pentru nuntă. N-are sens să… Ar fi un drum atât de lung dus-întors şi o pierdere de vreme…

— Elizabeth, spuse Wynn cu blândeţe. Poliţia nu le îngăduie membrilor ei să plece din Nord decât când li se încheie mandatul.

— Ce vrei să spui?

— Odată ce-mi voi lua în primire postul, voi rămâne acolo – probabil trei sau patru ani înainte de a mă întoarce. Depinde de…

Am intervenit, privindu-l cu ochi măriţi şi întrebători.

— Ce vrei să spui?

— Spun că nunta nu poate fi în septembrie.

Am simţit că toată vlaga mi se scurge din trup. Mă bucuram că Wynn mă ţinea în braţe – mă tem că n-aş fi putut sta singură în picioare. Am ameţit o clipă, apoi creierul meu înceţoşat începu să funcţioneze din nou. Nu

vom avea nuntă în septembrie. Poliţia nu-i va îngădui lui Wynn să se întoarcă din Nord odată ce-şi lua postul în primire. Wynn urma să plece într-acolo peste două săptămâni. Nu ne lăsa prea mult timp.

M-am silit să-mi recapăt puterea în picioare şi mi-am ridicat capul ca să-l privesc. Niciodată nu-i văzusem chipul atât de tulburat.

— Cât timp îţi trebuie ca să ajungi acolo?

Întrebarea mea păru să-l încurce, însă răspunse:

— Mi-au spus că am la dispoziţie şase zile pentru călătorie.

— Şase zile, am spus dusă pe gânduri. Ne mai rămân nouă.

Wynn mă privi încurcat.

— Nouă?

— Părinţii mei pot fi aici în trei sau patru zile, am spus grăbită. Pe atunci rochia mea va fi gata. Vom putea avea nunta sâmbătă. Ne mai rămân patru zile pentru a vizita munţii şi una ca să împachetăm. Ne putem descurca, Wynn?

Wynn părea uluit.

— Ne descurcăm? am repetat. Putem împacheta într-o singură zi?

— O, Elizabeth, spuse Wynn aproape zdrobindu-mă la piept.

— Ai face… Ai face…?

M-am tras înapoi şi am privit adânc în ochii lui. Lacrimile îmi umplură ochii.

— N-aş putea să te las să pleci fără mine, Wynn. N-aş putea, am spus poticnindu-mă. Nunta probabil că nu va fi aşa cum ne-am plănuit, însă ceea ce contează este căsnicia. Iar familia şi prietenii noştri vor fi prezenţi. Va fi frumos.

Când Wynn mă sărută, avea ochii înlăcrimaţi. În cele din urmă m-am tras înapoi şi am privit spre munţi. Aşadar, nu va mai fi nevoie să treacă şapte săptămâni până când îi voi cutreiera în calitate de doamna Wynn Delaney. Lucrul acesta avea să se întâmple peste o săptămână. Probabil că Wynn se gândise şi el la asta.

— Binecuvântată fie Poliţia, murmură aproape în şoaptă.

— Binecuvântată fie Poliţia? am repetat, întrebându-mă de unde această schimbare subită a sentimentelor.

Îmi zâmbi.

— Îmi părea că mai avem atât de mult de aşteptat până în septembrie.

L-am înghiontit în joacă, deşi obrajii mi se îmbujoraseră. Îi simţeam fierbinţi.

— Ei bine, septembrie pare atât de îndepărtat, am încuviinţat eu, însă sâmbăta care vine e îngrozitor de aproape. Avem atât de multe de făcut, Wynn, încât este absolut înspăimântător.

Dintr-odată mi-am dat seama de impactul afirmaţiei pe care tocmai o făcusem.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la Mary. Vai mie! Cred că va fi de-a dreptul înnebunită.

— Stai puţin, spuse Wynn, încă ţinându-mă în braţe. Nu mi-ai promis mie tot restul acestei seri?

— Dar asta era înainte de a…

Wynn mă opri.

— Bine, spuse el, nu mai eşti legată de promisiunea originală. Recunosc că lucrurile s-au schimbat oarecum în ultimele cinci minute. Totuşi voi insista să am parte de atenţia ta cel puţin o jumătate de oră. Apoi ne vom întoarce acasă, la Mary.

I-am zâmbit şi m-am ghemuit din nou în braţele lui.

— Cred că mi-ar plăcea să fac asta, am răspuns cu timiditate.

4
PLANURI ZORITE

Următoarele câteva zile casa fu plină de freamăt. Mary părea că aleargă în toate direcţiile în acelaşi timp. În mod surprinzător, cea calmă eram eu, Elizabeth – eu, cea care întotdeauna visam la nunta perfectă. Eu, cea care de atâtea ori mă imaginasem păşind pe culoarul unei catedrale cu vitralii, la braţul tatălui meu, având în faţă altarul împodobit cu buchete delicate de flori de portocal şi gardenia, de braţu-mi acoperit cu satin atârnând elegantul buchet de mireasă din flori de orhidee. Văzusem cu ochii minţii mulţimea de invitaţi înveşmântaţi în haine sclipitoare croite de cele mai bune croitorese din Anglia sau Paris. Ascultasem cu jind acordurile ce se înălţau din magnificele tuburi ale orgii în timp ce se cânta marşul nupţial.

Iar acum urma să mă căsătoresc într-o biserică foarte simplă, micuţă, neavând nimic elegant. Nu voi avea parte de vitralii prin care să se strecoare înăuntru lumina verii. Nu vor fi nici acorduri magnifice de orgă. Invitaţii vor fi puţini, iar veşmintele lor nu vor avea eleganţa impusă de standardele lumii. Totuşi va fi un colţ de cer, căci voi sta la altar alături de bărbatul pe care-l iubeam. Mi-am dat seama dintr-odată că asta era tot ce conta. Aşa că eu am fost cea care o liniştea pe Mary, spunându-i că totul va fi absolut minunat. Totul va fi cum nu se poate mai bine.

Telegrama fusese deja trimisă acasă, iar mama, tata, Julie şi Matthew urmau să sosească vineri cu trenul. Singurul meu regret era că nu voi avea mai mult timp la dispoziţie pentru ei până la nuntă, sâmbătă. Ei bine, era

mult mai important să fiu pregătită pentru a pleca în Nord cu Wynn.

Mi-am isprăvit în grabă rochia de mireasă şi a fost gata la timp – ba aş putea spune că a fost gata cu o zi înainte; aşa că mi-am îndreptat atenţia spre alte lucruri. Mi-am revizuit garderoba, alegând câteva lucruri potrivite pentru viaţa în Nord. Mi-am împachetat toate hainele pe care le folosisem la şcoală şi m-am dus cu tramvaiul în oraş pentru cumpărături. Wynn îşi asumase responsabilitatea pentru toate cumpărăturile, având în vedere lucrurile de care aveam nevoie în noua noastră locuinţă. M-am simţit puţin neliniştită, însă mi-am dat seama că Wynn – fiind familiarizat cu viaţa în Nord – va şti mult mai bine decât mine care erau lucrurile de care aveam nevoie. Totuşi mi se părea greu să nu mă implic. Intuiţia mea feminină îmi spunea că era posibil ca Wynn să nu ştie prea bine care lucruri creează confort într-un cămin şi să se concentreze mai mult pe lucrurile esenţiale. Încercam să dau la o parte gândurile ce mă tulburau ori de câte ori îmi dădeau târcoale, spunându-mi că mă puteam încrede pe deplin în Wynn.

Ziua de joi trecu mult prea repede. Am încercat s-o lungesc stând trează jumătate din noapte. Am continuat să sortez şi să împachetez, încercând să-mi dau seama care sunt lucrurile de care ar avea nevoie o femeie pentru a face faţă rigorilor ţinutului nordic timp de trei sau patru ani, departe de civilizaţie. Nu-mi venea nimic în minte. Cum puteam să ştiu? Niciodată nu fusesem mai departe de câţiva kilometri de magazinele oraşului.

Wynn fusese la fel de ocupat ca şi mine – sortând, împachetând şi etichetând mărfurile şi proviziile de care urma să avem nevoie pentru casă. Îmi spunea în mod repetat că va fi o casă modestă; iar eu îi repetam că nu-mi

păsa, încercând să-l liniştesc. I-am încredinţat câteva lucruri pe care le cumpărasem anul trecut pentru curăţenia din căsuţa de lângă şcoală, în speranţa că puteam economisi astfel câţiva bănuţi. Wynn păru mulţumit şi îmi spuse că, avându-le pe acestea şi încă câteva obiecte importante ce ne aşteaptă în cabana noastră din Nord, nu vom fi nevoiţi să cumpărăm prea multe.

Mă gândeam mult la casa noastră din pustie. Îmi doream s-o transform într-un cămin, nu doar un loc simplu, funcţional, la care Wynn se va întoarce la sfârşitul unei zile lungi, grele. Însă cum putea cineva să transforme pereţii din buşteni şi duşumelele de lemn într-un loc confortabil, intim? Perdelele, perniţele şi covoarele păreau a fi răspunsul. Însă acum nu aveam timp pentru aşa ceva. Mai avem timp doar pentru împachetat şi pentru pregătiri. Am hotărât să cumpăr câteva pânzeturi pe care urma să le iau cu mine. Aşa că, vineri dimineaţa devreme, m-am urcat în tramvai şi m-am dus în oraş. N-am cumpărat muselină fină, subţire. Am hotărât, în schimb, să-mi îndrept atenţia spre materiale mai groase. Păreau mult mai potrivite pentru o cabană din Nord decât materialele uşoare, fine. Am ales culori şi modele mai îndrăzneţe decât aş fi ales în mod normal, apoi am adăugat câteva bucăţi de material mai moale, în cazul în care aş fi fost nevoită să cos pentru un nou membru al familiei înainte de a ne întoarce din Nord. Obrajii mi se îmbujorară uşor la acest gând şi speram că nu mă voi întâlni cu cineva cunoscut care să mă surprindă cumpărând materialul pastelat de flanel. Aproape că nesocotisem această posibilitate în graba din ultimele zile, însă trei sau patru ani era un timp îndelungat.

Împovărată cu toate cele cumpărate, m-am urcat în tramvai şi m-am întors acasă la Josh, încercând să-mi

rearanjez bagajele în aşa fel încât să încapă şi ultimele achiziţii. Am fost nevoită să las deoparte câteva rochii, gândindu-mă că mă puteam descurca şi fără ele. Pânzeturile erau mult mai importante. Am împins, am tras şi am înghesuit lucrurile cât de bine am putut şi, în cele din urmă, am reuşit să pun capacul pe cufăr şi să-l încui.

M-am aşezat pe duşumea, simţindu-mi fruntea îmbrobonată. *Probabil că arăt îngrozitor*, mi-am spus. Îmi simţeam buclele arămii alunecând din piepteni. Faţa îmi era îmbujorată şi caldă, rochia îmi era şifonată, iar mâinile… Mi-am privit mâinile. Tremurau – tremurau ca şi când aş fi tras o sperietură grozavă sau îmi erau teribil de obosite. Ei bine, nu conta. Reuşisem. Împachetasem şi eram gata. Gata să plec cu Wynn în ţinutul său din Nord. Nu mai rămăseseră de făcut decât ultimele pregătiri pentru nunta noastră; apoi vom pleca într-o scurtă lună de miere. Pe urmă, după încă o zi de pregătiri, ne vom îndrepta spre mica noastră cabană pe care urma s-o numim „cămin”.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte cu mâna tremurândă şi, sprijinindu-mă de pat, m-am ridicat în picioare. Mai erau douăzeci de minute până la masa de prânz. Aveam timp să mă spăl şi să-mi aranjez părul. Nu era nevoie să zac acolo. Trebuia să mă grăbesc. Dimineaţa trecuse şi încă mai erau multe de făcut pentru nunta mea. Iar familia urma să sosească cu trenul la ora patru.

***

— Beth!

Strigătul lui Julie întoarse capetele multora la timp pentru a o vedea pe tânăra drăguţă din Est, bine îmbrăcată, care-şi lăsă din mâini bagajele şi se avântă spre mine.

Îmi doream s-o strig pe nume şi să alerg spre ea la fel

de avântat, însă m-am stăpânit. Totuşi m-am îndreptat spre ea alergând şi ne-am cuprins în braţe. Nu-mi dădusem seama până în această clipă cât de mult îmi lipsise. Am plâns amândouă în timp ce ne îmbrăţişam. Abia după câteva minute am reuşit să vorbim.

— Lasă-mă să mă uit la tine, spuse Julie, desprinzându-se din braţele mele.

Îmi doream să mă agăţ de ea. Ştiam cât de scurt va fi timpul nostru împreună.

Se schimbase. Era încă la fel de atrăgătoare. La fel de plină de entuziasm. Însă îmi părea mai matură. Cât de mult o iubeam! îmi lipsise mai mult decât pot descrie.

Ea îşi petrecu din nou entuziastă braţele în jurul meu, mişcându-mi pălăria.

— O, mi-a fost atât de dor de tine! strigă ea. Cum ai putut, Beth? Cum ai putut veni aici, hotărându-te să te căsătoreşti cu un bărbat care te va lua de lângă mine pentru totdeauna? întrebă ea în glumă.

— Aşteaptă până când o să-l *vezi* pe acel bărbat, i-am răspuns pe măsură.

— Ah! spuse Julie trăgându-se din nou înapoi şi aranjându-mi pălăria rebelă. Nu păru mai aranjată, nici după încercarea lui Julie de a o îndrepta. Ah! repetă ea. Beth cea practică şi-a găsit peticul.

Am izbucnit amândouă în râs, apoi alte braţe m-au îmbrăţişat. Mama nu-şi făcu apariţia la fel de furtunos precum Julie, ci în felul ei obişnuit, liniştită şi cu demnitate.

— Elizabeth, spuse ea cu blândeţe. Ce mai faci, draga mea?

Lacrimile mi-au umplut din nou ochii, prelingându-mi-se pe obraji şi ameninţând să ude hainele celor care mă înconjurau. Mama plânse şi ea, însă încetişor – precum o

ploaie domoală, nu ca un torent.

Ne-am îmbrăţişat una pe cealaltă îndelung.

— Arăţi foarte bine, draga mea, îmi şopti la ureche. Dragostea îţi priieşte.

— O, mamă! am exclamat, aşteaptă până când o să-l vezi. Abia aştept…

— Şi eu, draga mea.

Wynn, care era la serviciu până la cinci şi jumătate, nu putuse veni cu noi la gară.

Apoi mama fu luată în primire de Jon. Era emoţionant să-i vezi pe mamă şi pe fiu salutându-se unul pe celălalt după mulţi ani în care fuseseră despărţiţi. După lunga îmbrăţişare, Jon îi îngădui să se liniştească, apoi i-o prezentă cu mândrie pe Mary a lui. Cele două se pare că se plăcură de îndată. Copiii se adunară în jurul lor. Îi auzeam prezentându-se pe rând şi lăsându-se îmbrăţişaţi de bunica şi mătuşa Julie. Însă eu eram ocupată să primesc alte îmbrăţişări. Braţele tatălui meu mă cuprinseră. Fusesem deseori îmbrăţişată de el, însă de data aceasta mi se părea diferit. Cred că amândoi am avut această impresie. Căci de data asta, nu mai eram fetiţa lui. Urma să ies de sub autoritatea lui şi să mă adăpostesc în braţele altui bărbat. Mă sărută uşor pe păr, deasupra urechii, şi-mi şopti:

— Sunt fericit pentru tine, Elizabeth. Fericit – şi trist – deopotrivă. Poţi înţelege asta?

Am încuviinţat, cu capul rezemat pe umărul său. Da, înţelegeam, căci exact acesta era şi sentimentul meu. Nu doream să-mi părăsesc familia. Ar fi fost minunat dacă i-aş fi putut împacheta pe toţi – aşa cum făcusem cu rochiile mele simple şi pânzeturile cumpărate – şi i-aş fi luat cu mine în Nord. Însă nu era cu putinţă. Şi, sincer, nici n-aş fi vrut. N-aş fi avut nevoie. Nu chiar. De Wynn aveam nevoie acum. Lucrurile se schimbaseră. Şi, deşi încă îmi iubeam

familia, nu mai eram dependentă de ea. Începusem să rup legăturile. Mă legam acum de un alt om. Cuvintele solemne aveau să fie rostite a doua zi, însă inima mea se dedicase deja. În mintea şi în inima mea eu eram deja a lui Wynn – a lui pentru veşnicie. El va fi familia mea, protectorul meu, capul meu spiritual, iubitul meu, prietenul meu.

— Te iubesc, tati, am spus încet. Mulţumesc pentru tot. Pentru că m-ai crescut şi m-ai pregătit pentru a avea un cămin al meu. Nu mi-am dat seama de asta până… Până acum. Dar asta ai făcut. M-ai pregătit pentru asta – pentru Wynn – şi îţi mulţumesc.

Dintr-odată mi-am simţit inima inundată de linişte. Mă simţeam calmă şi sigură pe mine. Fusesem prea ocupată pentru a mă gândi cât de diferită va fi viaţa mea începând de mâine. Fusesem prea îndrăgostită pentru a lua în considerare faptul că puteam întâmpina probleme şi trebuia să fac schimbări, însă acum vedeam lucrul acesta. Braţele ce mă cuprinseseră mă ajutaseră să văd clar ce-mi stătea înainte şi, dintr-odată, mi-am dat seama că, într-adevăr, eram pregătită. Nu era doar un moft, doar o poveste romanţioasă de dragoste. Aceasta era dragoste. O dragoste profundă şi trainică – iar eu urma să fiu soţia şi ajutorul bărbatului pe care-l iubeam. Tatăl meu îmi arătase cum anume, în mod inconştient, în toţi acei ani ai copilăriei, el îmi arătase cum se leagă o relaţie frumoasă de căsnicie – prin bunătatea lui, grija şi puternica loialitate faţă de cei pe care-i iubea. L-am strâns şi mai tare în braţe. Îl iubeam foarte mult.

Când tata îmi dădu drumul din îmbrăţişare, în faţă îmi apăru un tânăr înalt, deşirat, având pe chip un zâmbet strâmb. La început doar m-am uitat lung la el, nevenindu-mi să cred. Însă acesta era, într-adevăr, dragul meu

Matthew. Era puţin stânjenit, neştiind parcă cum anume ar fi trebuit să se poarte în tot acest vârtej emoţional ce-i cuprinsese pe cei din familia sa; aşa că stătuse deoparte, ca un spectator. Am clipit pentru a-mi alunga lacrimile şi l-am privit din nou. Cât de mult crescuse într-un singur an. Nici eu nu prea ştiam cum să-l salut.

— Matthew, am spus aproape în şoaptă. Matthew… Ai… Ai crescut… Eşti atât de înalt.

El făcu un pas spre mine în timp ce eu însămi m-am îndreptat spre el şi m-am surprins îmbrăţişându-l aşa cum făcusem de atâtea ori când era mic. Braţele lui se strânseră în jurul meu.

— O, Matt, nu-mi vine să cred! Eşti mai înalt decât tata.

Am încercat să nu plâng, însă era cu neputinţă să-mi opresc şuvoiul lacrimilor.

Matthew înghiţi greu. Era aproape bărbat şi nu se cuvenea să plângă. În schimb, mă bătu uşurel şi stângaci pe spate, aşa cum s-ar fi salutat doi buni camarazi de şcoală. În acea clipă, lângă noi apăru Jonathan. Cei doi fraţi – cel mare şi cel mic – se întâlneau pentru prima dată, aşa că se priviră ca de la bărbat la bărbat. Probabil că le plăcu ce văzură, căci mişcându-se ca unul, îşi strânseră mâinile, apoi se îmbrăţişară cu căldură. Am văzut ochii lui Matthew, căci era cu faţa la mine. Străluceau de admiraţie. Ştiam că această călătorie în Vest va avea un efect de durată asupra tânărului Matt.

În cele din urmă, ne-am liniştit şi ne-am adunat bagajele, aşezându-le în cele două maşini ce ne aşteptau. Jonathan apelase la ajutorul unui prieten pentru a ne transporta pe toţi înapoi, acasă. Wynn fusese invitat să se alăture familiei la cină. Abia aşteptam să-l prezint familiei şi să-mi prezint familia. Eram atât de mândră de toţi. Îi

iubeam atât de mult!

Grupul gălăgios ajunse acasă la Jonathan. Aveam atât de multe de povestit. Mai erau şi copiii. Fiecare dintre ei se grăbea să răscumpere timpul pierdut şi să-şi informeze bunicii, mătuşa şi unchiul cu privire la toţi şi toate. Ca de obicei, toţi păreau să vorbească deodată. Jon şi Mary arătară fiecărui membru al familiei încăperea pe care urma s-o ocupe, iar Mary se scuză pentru faptul că nu reuşise să cureţe şi să redecoreze casa aşa cum intenţionase, din cauza modificării datei nunţii. Mama spuse că totul era încântător şi cred că Mary simţi sinceritatea cuvintelor ei.

Julie, la fel de exuberantă ca întotdeauna, exclama la vederea fiecărui lucru. Ea şi micuţa Elizabeth, care acum ştia să facă câţiva paşi singură, păreau că sunt suflete înrudite. Şi ceilalţi copii se ataşară de îndată de Julie, însă Kathleen rămăsese agăţată de mine.

Matthew îşi găsi curând un admirator în persoana lui William. Acesta îl privea pe Matthew cu acelaşi devotament pe care îl vedeam în ochii lui Matthew atunci când îl privea pe Jonathan.

Julie urma să împartă camera cu mine aşa că, încărcate amândouă cu valizele şi cutiile ei de pălării, am urcat scările.

— O, trenul acela vechi! se plânse Julie. Era atât de strâmt şi călduros! Pe deasupra mai era şi un bărbat mic şi gras care fuma şi stătea chiar în faţa mea. Era şi un grup de patru bărbaţi care stăteau la câteva banchete depărtare de noi şi care vorbeau şi râdeau într-o manieră atât de dezgustătoare, încât...

Julie ar fi continuat la nesfârşit, însă am oprit-o râzând. Se uită la mine uimită, însă mi-am întins braţele spre ea şi am îmbrăţişat-o.

— Te-ai schimbat, i-am spus. În urmă cu doar câţiva ani i-ai fi privit pe bărbaţii aceia ca pe nişte posibili peţitori.

Ochii ei sclipiră.

— O, am făcut şi acum asta, recunoscu ea. Singura diferenţă este că acum sunt puţin mai selectivă. Erau câteva specimene foarte arătoase în trenul acela. Dar încă n-am ajuns să-ţi povestesc.

— O, Julie. Gâsculiţă ce eşti, am tachinat-o eu.

— Încă nu-mi vine să cred. Sora mea cea mare şi precaută se căsătoreşte cu un bărbat de la frontieră!

— Nu este un bărbat de la frontieră. Este poliţist în Poliţia Regală Călare de Nord-Vest, am corectat-o.

Ea ridică din umeri şi-şi aruncă pălăria pe pat. Cu câţiva ani în urmă i-aş fi amintit că nu acolo se pune pălăria. Acum însă, am luat-o şi am aşezat-o cu grijă pe raftul din dulap.

— Aşteaptă până ai să-l vezi, i-am reamintit. O să mă invidiezi.

Julie râse.

— Păi, m-am gândit că acolo unde se găseşte o asemenea partidă, vor mai fi şi alţii. Nu-i aşa, Beth? Ce zici să-mi prezinţi câţiva dintre prietenii din poliţie ai lui Wynn? Mai sunt şi alţii necăsătoriţi, bănuiesc.

— Desigur. Destul de mulţi. Dar nu cred că o să găseşti un altul precum Wynn.

— Este special, nu-i aşa?

Ochii ei sclipeau.

— Elizabeth Marie Thatcher, poate că exagerezi puţin.

— Vom vedea, i-am spus, abia aşteptând să treacă minutele ce ne despărţeau de sosirea lui Wynn, dorindu-mi ca Julie să se convingă singură. Trebuie s-o ajut pe Mary, i-

am spus în cele din urmă, nedorindu-mi s-o părăsesc nici măcar pentru o clipă. Tu simte-te ca acasă. Baia este la capătul holului, iar spălătoria este la parter, la dreapta, dacă ai nevoie să-ţi calci ceva.

Este atât de bine să-i am pe toţi aici, m-am gândit în timp ce coboram scările. *Mi-aş fi dorit să pot petrece mai mult timp cu ei*. Însă mâine era ziua nunţii noastre, după care eu şi Wynn urma să plecăm. Şi totuşi nu-mi doream, nici măcar pentru o clipă, să amân ziua nunţii mele pentru o dată viitoare – nici măcar pentru şansa de a petrece timp cu familia. Am început să fredonez când am intrat în bucătărie. Iar melodia semăna cu cea a „Marşului nupţial”.

4
PREGĂTIRI

— E totul gata? întrebă Wynn în timpul scurtei plimbări pe care o făcurăm doar noi doi în acea seară.

Aveam nevoie de această solitudine. În casă era încă zarvă. Familia mea îl plăcuse de îndată pe bărbatul cu care urma să mă căsătoresc, iar mie mi se părea că fiecare

dintre ei ar fi vrut să monopolizeze timpul petrecut cu el. Julie, în special, fusese de-a dreptul copleşită. Puteam vedea asta în ochii ei. Îi era greu să înţeleagă cum era posibil ca sora ei mai mare, care de atâtea ori îşi exprimase dezgustul pentru partea bărbătească a rasei umane, era atât de norocoasă încât să se căsătorească cu un bărbat atât de minunat.

Cum ai reuşit, Beth? părea să mă întrebe expresia de pe chipul ei. *Unde l-ai găsit*?

Întrebare la care ochii mei răspundeau în tăcere: *Ţi-am spus eu*.

Însă acum eram doar noi doi şi era destul de linişte încât să putem avea o conversaţie decentă.

Pe moment am fost surprinsă de întrebarea lui Wynn. Nefiind sigură că auzisem bine, am repetat-o.

— E totul gata?

— Nu… Nu ştiu. Gândurile-mi sunt în toate părţile. Dar contează oare? Adică, *chiar* contează? Tu ai certificatul şi inelul; eu am rochia; familia este aici. Suntem aproape gata pentru a face nunta. Ce dacă unele lucruri…

Wynn râse şi întinse mâna ca să mă cuprindă.

— Eşti incredibilă, Elizabeth, spuse el. Cine s-ar fi aşteptat vreodată ca rafinata mea domnişoară din Est să facă asemenea afirmaţii!

Mă sărută. Era încă lumină şi ne plimbam de-a lungul aleii ce mărginea casele din vecinătate. Oricine putea să ne vadă. „Rafinata sa domnişoară din Est” se trase înapoi, fără tragere de inimă.

Wynn râse din nou.

— Îmi pare rău, Elizabeth, spuse el. N-am putut rezista tentaţiei. Dar o să mă port mai bine, promit. Până mâine.

Ochii lui sclipiră. M-am îmbujorat uşor şi ne-am reluat plimbarea.

— Familia ta este minunată, spuse Wynn, schimbând subiectul şi dispoziţia noastră.

— Şi te-au îndrăgit cu toţii! am exclamat. Ştiam eu că aşa va fi. O, Wynn, sunt atât de fericită.

Wynn mă prinse de mână şi mă strânse uşor. N-am încercat să-mi retrag mâna. Vecinii n-aveau decât să se uite şi să se încrunte. Aceasta era seara de dinaintea nunţii mele cu bărbatul pe care-l iubeam.

— *Tu* eşti gata? am întrebat.

— Totul este aranjat şi împachetat. Cu greu am găsit proviziile medicale de care am nevoie. Am fost nevoit să fac comandă în Edmonton, însă până la urmă am reuşit să pregătesc totul.

— Provizii medicale? am întrebat, surprinsă.

— Trebuie să luăm tot ce se poate lua, Elizabeth, îmi aminti el. Nu doar pentru noi, ci şi pentru întreaga aşezare.

Uitasem că Wynn avea o asemenea sarcină.

— Există acolo un oficiu poştal, Hudson’s Bay, continuă el, unde sunt trimise tot felul de provizii. Însă medicamentele sunt mult prea importante pentru a fi expediate astfel. Pături, făină, sare, capcane – lucruri de felul acesta vom putea găsi acolo fără nicio problemă.

Capcane. M-am gândit la această ciudată lume spre care mă voi îndrepta. Mă fascina. Erau atât de multe de învăţat. Eram nerăbdătoare să ajung acolo, să mă implic în viaţa lui Wynn.

— Şi eu am împachetat, l-am informat cu mândrie. Am reuşit să pun totul într-un singur cufăr. Greu lucru, trebuie să-ţi spun! Am fost nevoită să renunţ la câteva dintre cărţile pe care mi le-am dorit şi o pălărie pe care aş

fi vrut s-o iau şi la două perechi de încălţări şi la două rochii, însă am reuşit să strecor restul în cufăr. Oricum, nu prea am nevoie de acele lucruri.

— Ar trebui să-ţi iei câteva cărţi, Elizabeth. S-ar putea să fie o…

— O, mi-am luat câteva cărţi preferate, l-am întrerupt eu. Cele pe care le-am lăsat jos erau cele pe care mă gândeam că le-aş fi putut folosi dacă copiii indieni ar fi vrut să aibă o şcoală.

— N-ai renunţat la ideea asta, nu-i aşa?

— Ei bine… Am spus şovăind, nu.

Mă strânse uşor de mână.

— Mă bucur, spuse el. Ar fi minunat dacă i-ai putea învăţa pe unii dintre ei să citească.

Am zâmbit, apreciind încurajarea şi înţelegerea lui.

— Cred că aş mai putea găsi un colţişor pentru câteva dintre cărţile tale dacă vrei, Elizabeth.

Îmi doream să-mi arunc braţele în jurul gâtului său şi să-l îmbrăţişez, însă ne aflam încă pe aleile oraşului Calgary şi era încă lumină; l-am strâns în schimb de mână şi i-am zâmbit din nou.

— O, mulţumesc. Mi-ar plăcea atât de mult să le pot lua. Nu sunt foarte multe şi nu ocupă mult loc, dar n-am mai putut strecura nici măcar una în cufărul meu.

Am continuat să ne plimbăm vorbind despre noua noastră viaţă împreună şi despre multe alte lucruri. Era ceva foarte special legat de această seară înainte de a deveni soţ şi soţie. N-aş fi vrut să se termine.

Când ne-am întors acasă, soarele coborâse după dealurile îndepărtate. O lumină blândă strălucea din dosul ferestrelor caselor aliniate de-a lungul aleii. Aerul devenise mai răcoros, însă era plăcut. Wynn îşi încetini paşii.

— Nu cred că mai intru, Elizabeth. Ai nevoie de

această ultimă seară alături de familia ta. Eu te voi avea pentru tot restul vieţii.

Wynn coborî de pe trotuar, în umbra călduţă a ulmului uriaş. Ştiam că de data aceasta nu voi protesta când mă va lua în braţe.

— Nu te voi mai vedea decât mâine, la biserică, şopti el. Să nu cumva să te răzgândeşti.

— N-ai nicio şansă, l-am asigurat, aruncându-mi braţele pe după gâtul său.

— Încă nu-mi vine să cred… Mâine! Şi mâine aproape că a sosit. Nu vei şti niciodată ce sperietură am tras când am primit ordinul de prezentare la noul post.

— Sperietură?

— Credeam că voi fi nevoit să te las deoparte. Ştiam că nu va fi corect din partea mea să-ţi cer să aştepţi trei sau patru, sau chiar cinci ani. Aproape că mi-am pierdut minţile. M-am gândit să părăsesc poliţia, însă n-aveam bani ca să încep o altă carieră.

— O, Wynn.

— N-am visat niciodată că vei fi în stare şi că vei vrea să grăbeşti o nuntă ca aceasta. Sper că nu vei simţi niciodată că ai fost „înşelată”, Elizabeth.

— Înşelată?

— Că nu ai avut parte de nunta la care ai visat dintotdeauna.

Am râs.

— Adevărul este, Wynn, am spus, că am petrecut foarte puţin timp visând la nunţi – până când te-am întâlnit pe tine. *Atunci* am visat – am visat mult. Însă nunta n-ar fi nimic fără tine lângă mine, nu-i aşa? Aşa că, dacă am avut de ales între decoraţiuni şi persoana ta – e uşor de înţeles că am renunţat la decoraţiuni.

Wynn mă sărută din nou.

— Trebuie să plec, spuse el după câteva clipe. Mireasa mea trebuie să fie odihnită şi sclipitoare în ziua nunţii ei; şi dacă nu te las să-ţi faci somnul de frumuseţe, va fi vina mea.

Mă conduse până la uşă şi plecă. Eu m-am alăturat familiei. Tata şi mama erau pregătiţi de culcare. Fusese o călătorie lungă şi grea pentru ei. La propunerea tatălui meu, ne-am adunat în sufragerie pentru un timp de citire a Scripturii şi rugăciune. Sub pleoape mi se adunară lacrimi în timp ce ne-am rugat împreună. Până şi Matthew, oarecum timid, se rugă cu voce tare. Am fost impresionată de rugăciunea lui sinceră ca Dumnezeu s-o binecuvânteze pe sora lui mai mare, Beth şi pe Wynn al ei, la acest început al vieţii în doi. A fost un timp pe care mi-l voi aminti întotdeauna. Niciodată nu mă simţisem mai apropiată de familia mea decât acum, când stăteam mână în mână, rugându-ne împreună, cu lacrimile şiroindu-ne în voie pe obraji.

N-am dormit atât cât mi-a sugerat Wynn să dorm, căci eu şi Julie am stat la poveşti, încercând să cuprindem în câteva ceasuri scurte un an întreg. Am vorbit întruna. De fiecare dată când bătaia orologiului de la parter anunţa ora, eram hotărâtă să mă opresc din vorbit şi să dorm; însă de fiecare dată una dintre noi se gândea la ceva ce trebuia neapărat împărtăşit cu cealaltă sau trebuia să mai pună o întrebare celeilalte.

Julie insistă să afle totul despre Wynn – unde îl întâlnisem, cum îl cucerisem. I-ar fi plăcut să audă fiecare detaliu al poveştii noastre de dragoste; iar eu, dacă aş fi fost ca Julie, probabil că i-aş fi împărtăşit totul. Eu nu eram ca ea şi, astfel, multe dintre detalii le-am păstrat pentru mine. Erau lucruri preţioase, pe care nu le puteam împărtăşi decât cu Wynn.

— Când ţi-a spus prima dată că te iubeşte? mă întrebă curioasa Julie.

— Hei, am spus somnoroasă, nu crezi că e un lucru puţin cam personal?

— Ei, haide, Beth! Probabil că ţi s-a tăiat răsuflarea. Povesteşte-mi.

— Nicio şansă, i-am ripostat. Da, mi s-a tăiat răsuflarea. Dar asta e doar pentru mine.

M-am gândit la scena de la gară, când eram pregătită să mă întorc în Est. Atunci a fost prima oară când Wynn mi-a mărturisit că mă iubeşte. Încă simţeam fiori când mă gândeam la asta.

— După câtă vreme ţi-a propus să te căsătoreşti cu el? insistă Julie.

— După o veşnicie, am spus cu căldură, iar Julie râse.

— O, Beth. Fii serioasă.

— Sunt serioasă.

— Tu l-ai iubit întâi?

— Aşa am crezut. Am crezut asta multă vreme. Wynn mi-a spus că şi el mă iubea de atunci. Însă era atât de sigur că relaţia noastră nu va merge încât n-a vrut să recunoască faptul că mă iubea.

— Nu va merge?

— Din cauza slujbei sale. Nu credea că sunt acel gen de femeie care să poată îndura viaţa în Nord.

— Pfui! explodă Julie, apoi îşi acoperi gura dintr-un sentiment de vinovăţie, gândindu-se că poate tulbura somnul celor deja adormiţi din casă.

— Astea au fost şi sentimentele mele, i-am răspuns în şoaptă; am chicotit amândouă, acoperindu-ne faţa cu păturile ca să înăbuşim sunetele, aşa cum făceam când eram copile şi ni se spunea să ne culcăm, iar noi continuam să sporovăim.

— Şi cum l-ai convins până la urmă? întrebă Julie.

— Ei bine… Nu… Nu sunt sigură, m-am bâlbâit eu. Am plecat.

— Ai plecat?

— La tren. Ca să vin acasă.

— Dar încă eşti aici.

— Desigur. N-am mai plecat. Însă urma să plec. Eram pregătită. Ba chiar îmi trimisesem toate lăzile. Eram gata să urc în tren.

Julie, simţind o aventură romantică interesantă, chiţăi şi apoi îşi duse la gură pătura, ca să înăbuşe sunetul.

— Uite ce e, Julie, am spus ferm. Atât e tot ce am să-ţi spun. Plecam; Wynn a venit după mine. M-a rugat să rămân; mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am rămas. Acum, haide să vorbim despre altceva.

— Ar trebui să ne culcăm.

Julie încercă să-şi ascundă dezamăgirea din glas.

— Ei bine, asta este singura seară în care mai putem sta la taifas. Sau poate vrei să te culci? Probabil că eşti obosită după călătoria cu trenul.

— O, nu. Nu sunt obosită. Deloc. Nici măcar nu ţi-am spus încă…

Timp de câteva ceasuri am rămas culcată, ascultând-o pe Julie povestindu-mi despre aventurile ei amoroase din ultimele câteva luni. Experimentase fiori de fericire şi dezamăgire. Cunoscuse oameni extraordinari şi oameni plictisitori. Existaseră suişuri şi coborâşuri. Mă întrebam cui va mai împărtăşi Julie toate secretele ei după ce eu nu voi mai fi lângă ea.

— Există cineva special în viaţa ta? am întrebat-o în cele din urmă.

Julie rămase dusă pe gânduri.

— Ştii, e amuzant, Bethie. Stând aici şi gândindu-mă

la toţi, îmi dau seama că nu-mi doresc să fiu cu niciunul dintre ei. Nu-i aşa că-i absurd?

— Nu cred.

— Atunci de ce le mai dau atenţie?

— Încă nu l-ai găsit pe cel potrivit, am asigurat-o.

Aş mai fi putut adăuga – *şi încă nu te-ai maturizat suficient pentru a şti ce vrei* – însă n-am făcut-o.

— Ştii ce cred? spuse Julie încet, rostind răspicat cuvintele, ca şi când tocmai descoperise un mare şi uimitor adevăr. Cred că nu fac cum trebuie lucrul acesta. Am căutat întruna acel bărbat – o, nu chiar cel potrivit, ci aşa, în general – când ar fi trebuit să-ţi urmez exemplul şi să-l las pe el să mă caute.

— Însă Wynn nu m-a căutat el pe mine, am mărturisit.

— Dar ceva s-a întâmplat, nu? Aţi căutat împreună. Cineva *trebuie* să-l fi căutat pe *celălalt!*

Am rămas în tăcere câteva clipe.

— Beth, spuse Julie în şoaptă. Te-ai rugat vreodată pentru viitorul tău soţ?

— Câteodată. M-am rugat ca Dumnezeu să nu mă lase să iau hotărârea greşită.

— Şi mama s-a rugat. Ştiu asta. Se roagă tot timpul. Nu spune multe despre asta, însă întotdeauna o găsesc rugându-se. Şi tata se roagă. La timpul de rugăciune al familiei, întotdeauna se roagă ca Dumnezeu să-i călăuzească pe copiii săi în orice decizie cu care se vor confrunta în viaţă.

— Unde vrei să ajungi? am întrebat-o.

— Poate că n-ai fost tu – şi poate că n-a fost nici Wynn. Poate că Dumnezeu a fost Acela care v-a adus împreună.

— Întotdeauna am simţit asta, am răspuns simplu.

— Ei bine, nu m-am gândit la asta până acum. Cred că am avut impresia că, dacă-L las pe Dumnezeu să se ocupe de treaba asta, El va alege un bărbat bătrân şi serios, cu chipul acru şi cu un fel de atitudine părintească – şi urât. Nu sunt sigură că am fost gata să mă încred în El pentru alegerea viitorului meu soţ.

Am râs fără să vreau, însă Julie era foarte serioasă.

— Nu, Beth, să ştii că vorbesc serios, continuă ea. Dumnezeu n-a ales un asemenea bărbat pentru tine. Wynn este pur şi simplu… Pur şi simplu…

Ezită. Nu ştiam dacă încerca să găsească cuvântul potrivit sau se temea că aş putea obiecta auzind-o complimentându-mi viitorul soţ.

— Perfect, am isprăvit în locul ei.

— Perfect, repetă ea. Înalt, bine făcut, puternic – totuşi blând, înţelegător şi atât de *arătos!* isprăvi ea cu un oftat exagerat.

Am râs din nou.

— Crezi că Dumnezeu mi-ar putea găsi şi mie unul ca el?

— O, Julie. Nu există decât un singur Wynn.

— Cred că ai dreptate, oftă Julie din nou. Ei bine, ce-ai zice de următorul, după Wynn?

— Uite ce e, Julie, când Dumnezeu găseşte bărbatul potrivit pentru tine, nu vei crede că este „următorul” – pentru că nimeni în lume nu se va asemui cu el.

— Chiar aşa? Tu crezi cu adevărat că Dumnezeu te călăuzeşte în treaba asta, Beth?

Julie era din nou serioasă.

— Ce-ar fi să-L laşi s-o facă? am îndemnat-o.

— De ce crezi că este atât de uşor să te încrezi în Dumnezeu pentru unele lucruri şi atât de greu pentru altele? se întrebă ea.

— Nu ştiu. Ar trebui să fim suficient de înţelepţi ca să ştim că ne putem încrede în El în toate lucrurile, dar se pare că tot mereu avem nevoie să ni se amintească asta – pas cu pas. Poate că ne legăm prea strâns de unele lucruri şi vrem ca voia noastră să se facă.

— E greu să renunţi la unele lucruri.

— Ştiu.

— Nu doream să-ţi spun asta, Beth; dar, după ce ai plecat de acasă, am plâns. Am plâns în fiecare seară timp de două săptămâni, apoi mi-am dat seama că trebuia să-ţi dau drumul. M-am rugat – m-am rugat cu sinceritate – şi Dumnezeu a luat din inima mea tristeţea şi mi-a dat o nouă dragoste şi un nou respect pentru sora mea mai mare. Acum mă pot bucura pentru tine, Beth, chiar dacă înseamnă că, într-adevăr, o să te pierd.

Am întins mâna în întuneric şi am pus-o pe obrazul ei. Era umezit de lacrimi, însă glasul îi era ferm.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am spus. Mi-a fost dor de tine. Şi, Julie, cea mai mare dorinţă a mea pentru tine este ca într-o zi, Dumnezeu să aducă pe cineva în viaţa ta – o, nu un alt Wynn, ci un bărbat pe care să-l poţi iubi la fel de mult şi de care să fii la fel de mândră. Sunt sigură că există un astfel de om, undeva – doar pentru tine. Pregăteşte-te pentru el, Julie. Pregăteşte-te să fii soţia de care are nevoie, femeia pe care să o poată iubi cu toată inima, de care să fie mândru – şi mă refer nu doar la frumuseţea exterioară, ci şi la cea lăuntrică. Te iubesc, Julie.

5
ZIUA NUNȚII

În ciuda faptului că nu dormisem prea mult, a doua zi dimineaţă m-am trezit cu un entuziasm care mă ridică din pat cu uşurinţă. Julie încă dormea, cu o mână vârâtă sub obrazu-i drăguţ. Arăta mai degrabă ca un copil frumos decât ca o femeie tânără şi atrăgătoare, un copil care uitase de lumea din jur şi de toate îndatoririle acestei zile importante.

Am păşit pe vârfuri în timp ce m-am îmbrăcat şi am părăsit încăperea. Ceremonia de nuntă fusese programată la ora unsprezece. Familia şi prietenii apropiaţi urmau să ia masa apoi. Mary, binecuvântată fie, insistase să se ocupe de eveniment şi angajase câteva persoane care s-o ajute la pregătirea şi servitul bucatelor.

După recepţie, urma să deschidem darurile de nuntă şi să petrecem timp alături de familie şi prieteni, înainte de a ne urca în trenul de ora patru spre Banff.

Luna noastră de miere nu va fi atât de lungă pe cât ne-o dorisem. Patru zile în acei munţi splendizi nu vor fi suficiente. Nu vom călători alene. Nu vom închiria o cabană într-o zonă îndepărtată de unde să putem colinda munţii, în care să ne putem odihni şi relaxa bucurându-ne de grandoarea magnificelor creste. Vom călători cu trenul; Wynn închiriase o cameră la hotel şi de acolo vom porni în micile noastre drumeţii.

Ziua în care ne vom întoarce din Banff va fi ziua de dinaintea plecării noastre în Nord, aşa că tot timpul nostru va fi ocupat cu ultimele pregătiri şi împachetarea ultimelor lucruri.

Prietenii mei din Pine Springs fuseseră atât de dezamăgiţi de faptul că nu vom avea timp să-i vizităm înainte de a pleca. Plănuiseră o sărbătoare a întregii comunităţi imediat după nunta noastră, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat aşa cum am planificat iniţial, în luna septembrie.

— Nu vă putem lăsa să plecaţi aşa, se văicărise Anna. Şi noi vrem să vă urăm de bine!

— Nu puteţi veni la nuntă? am implorat-o printre bruiajele liniei telefonice.

— O să încercăm. O să facem tot ce putem. Micuţii vor fi tare supăraţi, spuse Anna. N-au vorbit despre nimic altceva în ultimele săptămâni.

— Poate că Phillip va putea să vă ia cu el, i-am sugerat. Mă temeam totuşi că maşina lui Phillip va fi plină.

— Vom vedea, promise Anna. Vom vedea.

Însă mi-am alungat din minte toate acestea şi am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce mai trebuia făcut în cele câteva scurte ceasuri de dinaintea nunţii.

Mary, aflându-se deja în bucătărie, îmi făcu semn să mă aşez lângă ea şi-mi arătă ibricul cu cafea aşezat în spatele sobei.

— Toarnă-ţi într-o ceaşcă, Beth şi haide lângă mine. E mai bine să-ţi organizezi gândurile înainte de a te avânta într-o treabă. În felul acesta economiseşti timp.

Am fost de acord şi m-am dus să-mi iau o ceaşcă. Am petrecut următoarele minute „organizând”.

Mary ţinea un creion între degetele-i subţiri şi lua notiţe în timp ce discutam.

— Florile! ţipă ea dintr-odată. Beth, ai comandat florile?

Mi-am dus mâna la frunte. N-o făcusem. Mă gândisem la asta de câteva ori, însă nu reuşisem să le comand.

Mary era agitată.

— Ce ne vom face? mă întrebă. Calmul cu care ne începusem treaba dispăruse.

O clipă am rămas împietrită; apoi mi-am amintit de acei frumoşi trandafiri din grădina lui Mary.

— Te-ar deranja să dai iama în trandafirii tăi?

— Trandafirii mei?

— Cei din spate. Sunt frumoşi. I-am remarcat în urmă cu câteva zile. Ar merge…

— Dar nu avem pe nimeni care să-i aranjeze, mă întrerupse Mary.

— Tu îi poţi aranja. Faci o treabă minunată. Aş vrea să am două buchete – de o parte şi de alta a altarului.

— Buchetul de mireasă…

— Şi eu o să am trandafiri.

— Dar…

Mary era pe punctul de a protesta din nou.

— O să am un buchet simplu. Doar câteva flori. O să fie frumoase.

— Sunt pline de spini, spuse Mary.

— Îi tăiem. Matthew sau William se vor bucura să facă asta.

Mary zâmbi. Apoi clătină din cap şi luă încă o înghiţitură din cafea.

— Aşadar, am rezolvat şi cu florile. Ce mai trebuie să facem?

Am parcurs totul, din nou. Rochia mea era gata. Julie urma să stea lângă mine. Rochia ei trebuia călcată după

lunga călătorie cu trenul, însă Julie se va ocupa de asta. Rochiile fetelor, Sarah şi Kathleen, erau pregătite. Tortul fusese făcut de o prietenă a lui Mary. Era mai simplu decât dacă i s-ar fi acordat mai mult timp; însă eu găseam din ce în ce mai multă frumuseţe în simplitate. Phillip, fratele lui Wynn, urma să stea lângă Wynn; iar Phillip junior urma să fie purtătorul verighetelor.

— N-avem perniţă pentru verighete! am strigat, ajungând la acest punct.

— Nu-i nicio problemă, spuse cu o voce calmă cineva în spatele meu. M-am simţit prost din cauză că n-am reuşit să fac nimic ca să pregătesc nunta fiicei mele. Daţi-mi doar câteva bucăţi de material fin şi perniţa va fi gata cât ai clipi.

Era mama. Am sărit de pe scaun şi am îmbrăţişat-o. Mă ţinu câteva clipe în braţele ei.

— Ai vreun material care să se potrivească? întrebă ea în cele din urmă.

— Am câteva bucăţi rămase de la rochia mea de mireasă.

— Ar trebui să ajungă. Şi dantelă?

— Am şi dantelă, deşi nu ştiu dacă este destulă.

Mary turnase cafea într-o ceaşcă. O puse pe masă şi trase un scaun pentru mama.

— Am multe panglici şi dantelă, ne asigură ea. Eu le cos fetelor rochiile, iar ele insistă să aibă ceva „elegant” la toate rochiţele lor.

Am continuat să sorbim din cafea şi să discutăm detaliile nunţii. Ici-colo am fost nevoite să improvizăm şi să rearanjăm. Lucrurile acestea nu mă tulburară. „Elisabeth cea organizată” de odinioară ar fi fost îngrozită de o nuntă plănuită astfel – într-un mod *hazardat*. În schimb, am parcurs fiecare activitate a acelei dimineţi într-o zăpăceală

agreabilă. În doar câteva ceasuri, toată această agitaţie avea să fie în urma mea; iar eu aveam să fiu doamna Wynn Delaney.

6
CĂSĂTORIA

Soarele străluci glorios în ziua nunţii noastre. Nici măcar nu mă gândisem să mă interesez cum va fi vremea. Mi-am adus aminte doar când mă aflam în maşina lui Jonathan, îndreptându-mă spre biserică. Putea să plouă cu găleata şi n-aş fi băgat de seamă în entuziasmul de care eram cuprinsă. M-am oprit atât cât să înalţ o rugăciune scurtă de mulţumire pentru faptul că Dumnezeu ne dăruise o zi atât de frumoasă, apoi mi-am îndreptat din nou

gândurile spre nuntă.

Existaseră câteva momente când credeam că n-o să ajung la întâlnirea cu Wynn de la ora unsprezece. În ciuda „organizării” noastre, am avut parte de agitaţia ultimelor pregătiri, întreaga casă părând a fi cuprinsă de frenezie. Până şi Jonathan şi tata fuseseră nevoiţi să lege panglicile fetiţelor şi să le încalţe.

După ce m-am strecurat în faldurile moi şi albe ale rochiei mele de satin, am încercat să-mi aranjez părul. Buclele care în mod normal se aranjau fără prea multă străduinţă, acum refuzau să mă asculte. Am încercat din nou, cu rezultate asemănătoare. Am observat că mâinile îmi tremurau de emoţie. Julie îmi veni în ajutor şi, cu câteva mişcări şi răsuciri pricepute, îmi aranjă părul cum nu se putea mai bine, pregătindu-l pentru voal. I-am mulţumit şi mi-am strecurat picioarele în pantofii de mireasă.

Când am ajuns jos, împreună cu Julie, una dintre maşini deja plecase spre biserică. Mama şi tata aşteptau în hol, calmi şi liniştiţi în ciuda agitaţiei ultimelor pregătiri în casă. Ochii mamei se umeziră uşor în timp ce mă privi.

— Eşti frumoasă, draga mea, şopti ea. Rochia-i de-a dreptul încântătoare.

— Păcat că se iroseşte atât de mult timp pentru un lucru ce abia dacă este remarcat, spuse tatăl meu.

M-am uitat la el întrebător.

— Cu obrajii şi ochii strălucind în felul acesta, Elizabeth, nimeni nu-şi va putea lua privirile de la chipul tău.

Înţelegând, i-am zâmbit tatălui meu în timp ce făcu un pas spre mine. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

Am format un cerc – tata, mama, Julie şi eu –

petrecându-ne braţele în timp ce stăteam pentru ultima oară în holul încântătoarei case a fratelui meu, Jon, din Calgary. Tata ne conduse în rugăciune, cerând Domnului să facă din căminul meu, oriunde s-ar afla el, un loc al dragostei. Să existe acolo tărie în vremurile grele, umor în momente de tensiune şi umeri întotdeauna disponibili pentru lacrimi. Îmi era greu să-mi înfrânez lacrimile, însă nu doream să ajung la biserică cu ochii umflaţi şi faţa pătată. Aşa că am refuzat să plâng. Mama îşi suflă încetişor nasul şi-şi şterse ochii, apoi ne-am îndreptat în grabă spre maşină.

În timp ce aşteptam la intrarea în biserică, cu ochii aţintiţi asupra spatelui bărbatului căruia urma să mă alătur curând la altar, inima îmi bătea cu putere. Probabil că tata simţi acest lucru, căci mă prinse tare de mână. Am privit-o pe Julie păşind încetişor şi graţios pe culoare, materialul fin al rochiei unduindu-se uşor cu fiecare pas. O clipă, această unduire mă ameţi, aşa că am închis ochii. Era rândul meu şi trebuia să fiu pregătită.

Încă aveam ochii strâns închişi când tata făcu primul pas. Uimită, am deschis ochii şi tata ezită, pentru a-mi îngădui să merg la pas cu el. Era momentul – sosise clipa când trebuia să păşesc pe culoar pentru a-l întâlni pe Wynn.

Am uitat cu totul de oamenii care se aflau în bănci. Nu-mi amintesc nici măcar să-l fi văzut pe predicatorul care stătea chiar la capătul culoarului. Tot ce-mi amintesc este chipul lui Wynn întors spre mine ca să urmărească lungul… Lungul drum scurt până la el. În câteva minute aveam să fiu soţia lui! *Soţul meu*.

Wynn, era refrenul gândurilor mele în timp ce mă îndreptam spre el. *Doamne*, *fă-mă o soţie vrednică de acest bărbat*.

Apăsându-mă uşor pe mână, tata mă opri. Dacă nu s-ar fi asigurat de acest lucru, aş fi continuat să merg înainte până când l-aş fi apucat pe Wynn de mână. Gândurile începură să mi se limpezească şi am revizuit în minte întreaga ceremonie. Trebuia să aştept aici, alături de tatăl meu, până când acesta urma să răspundă la întrebarea „cine o dă în căsătorie acestui bărbat pe această femeie". Doar atunci puteam păşi înainte pentru a mă alătura lui Wynn.

De atunci am încercat din greu să mă concentrez asupra ceremoniei şi am reuşit să dau răspunsurile corecte la momentul potrivit. Eram foarte conştientă de prezenţa lui Wynn lângă mine, de semnificaţia cuvintelor pe care le-am rostit. În timp ce se cânta „Rugă de nuntă", am privit adânc unul în ochii celuilalt, transmiţându-ne tainice mesaje. Wynn întreba *Eşti absolut sigură*? Iar eu am răspuns, fără nicio ezitare, *niciodată n-am fost mai sigură ca acum*. Amândoi am avut suficient timp pentru a adăuga *te iubesc atât de mult*, apoi Wynn îmi strânse mâna uşor.

Ceremonia luă sfârşit şi ne-am îndreptat împreună spre ieşirea din biserică. Soţ şi soţie. De acum înainte, voi fi întotdeauna cu Wynn. Nu vom mai fi despărţiţi. Nimic nu se va interpune între noi.

Holul de la intrarea bisericii era plin de oameni dornici să ne ureze de bine. Anna şi întreaga ei familie se aflau acolo. Nici măcar n-am avut ocazia să-i întreb cu ce reuşiseră să vină. Ne-am îmbrăţişat una pe alta, iar ea m-a sărutat pe obraz spunându-mi cât de frumoasă eram. I-am salutat pe copii. Lars crescuse mult de când îl văzusem ultima dată. Olga zâmbi larg şi-mi şopti câteva cuvinte învăţate bine pe de rost despre viitorul meu fericit, însă Else se opri şi, precaută, întinse mânuţa şi-mi mângâie rochia.

— Este frumoasă. Dumneavoastră aţi făcut-o?

— Da, eu, i-am răspuns.

— Este frumoasă, spuse ea din nou. Atât de moale şi netedă. Sunteţi o croitoreasă bună, domnişoară Thatcher.

Eu n-am remarcat modul în care mi se adresase, însă Wynn o făcu.

— Acum… Else, spuse el râzând. Nu mai este „domnişoara Thatcher”.

Else se îmbujoră uşor, însă râse împreună cu Wynn. Îşi duse mâna mică la gură şi chicoti:

— Vreau să spun, doamnă Wynn, se corectă ea.

Iar noi nu i-am corectat eroarea. Nu suna rău. Nu mă supăram să fiu numită „doamna Wynn”.

După ce am fost salutaţi de cei care ne erau alături în această zi, ne-am întors în casa lui Jon şi a lui Mary pentru masa festivă. Nu-mi amintesc prea multe despre momentul acesta. Cred că eram mult prea entuziasmată. Sunt sigură că bucatele au fost delicioase, dar asta numai pentru că-i auzisem pe ceilalţi spunând asta.

Masa fu strânsă şi am început să ne despachetăm darurile. Am primit atât de multe lucruri frumoase, încât mintea mea începu să lucreze, încercând să-şi imagineze cât farmec vor adăuga micului nostru cămin din pustietate. Nu-mi va fi deloc greu să-l fac confortabil şi primitor. De asemenea, mi-am amintit de ultima şi plina zi pe care o vom avea după ce ne vom întoarce din luna de miere – toate aceste lucruri în plus pe care va trebui să le împachetăm cu grijă. Eram prea entuziasmată pentru a mă mai gândi la acest lucru acum. Trebuia să fiu atentă la altele.

În cele din urmă, sosi clipa să ne schimbăm hainele pentru călătoria către Banff. M-am dus în camera pe care o împărţisem cu Julie noaptea trecută şi mi-am tras peste

cap, cu grijă, rochia de satin, ca să nu-mi stric coafura. Mi-am scos încălţările noi şi puţin strâmte şi le-am dat la o parte. Mă bucuram să pot purta ceva mai confortabil.

Am hotărât să mă spăl degrabă înainte de a mă îmbrăca pentru drum. Nu-mi va lua decât câteva minute şi mă va ajuta să mă relaxez şi să mă împrospătez.

Am îmbrăcat apoi un costum de vară, albastru, pe care mama l-a adus cu ea de la magazinul doamnei Tanier. Îmi plăcea să fiu elegantă aici, în Vest! Tata alesese pălăria, mi s-a spus; mi-am pus-o cu grijă, mulţumită de faptul că-mi venea atât de bine. Apoi mi-am luat poşeta şi, aruncând o ultimă privire în oglindă, m-am dus să mă alătur lui Wynn.

Jon urma să ne ducă la gară, iar asta însemna să-mi iau rămas bun de la familia mea înainte de a porni într-acolo. M-aş fi despărţit foarte greu de ei dacă viitorul n-ar fi fost atât de promiţător. A păşi în noua viaţă însemna a mă despărţi de cea veche. Nu mă puteam agăţa de amândouă. Până şi eu am ştiut asta.

Însă era greu să-i las în urmă pe aceia pe care-i iubeam. Despărţirea noastră a fost lungă şi înlăcrimată – şi repetată de mai multe ori. Cu toate acestea, eram nerăbdătoare să plec, aşa că, în cele din urmă, am reuşit să ne despărţim. Maşina lui Jon a părăsit parcarea cu viteză mai mare decât în mod normal. Nu era de dorit ca trenul spre Banff să plece fără noi.

Am ajuns la timp la gară şi, trăgând după noi bagajele, am reuşit să urcăm în tren.

La început încă mă simţeam prinsă într-un vârtej. Cu toate că trupul mi se liniştise, mintea îmi zburda de colo-colo. O parte dintre gânduri îmi erau îndreptate spre familia mea rămasă acasă; altele erau îndreptate spre clipele minunate, pline de intensitate ale nunţii. Iar altele

erau îndreptate spre noua mea viaţă alături de Wynn. Am încercat să mă fac comodă, rezemându-mă de spătarul tapiţat al banchetei; însă nici trupul, nici mintea, nu erau gata să coopereze.

Wynn părea cu totul relaxat. Îşi întinse picioarele lungi şi zâmbi mulţumit. Mă privi, iar ochii lui îmi spuseră că i-ar fi plăcut să mă ia în braţe. Respectând rezerva mea în faţa „spectatorilor” se abţinu din pricina celorlalţi pasageri din tren. În schimb îmi făcu cu ochiul şi inima îmi tresăltă. Îmi întinse mâna şi m-am agăţat de ea. Probabil că el simţi tensiunea mea, căci începu să-mi mângâie degetele, vorbindu-mi cu blândeţe.

— A fost o nuntă frumoasă, Elizabeth. Nu ştiu în ce fel ar fi fost mai reuşită dacă ai fi avut tot timpul din lume.

Gândurile răvăşite îmi zburară la câteva dintre lucrurile pe care le trecusem cu vederea sau care nu fuseseră aşa cum le plănuisem.

— Rochia ta a fost frumoasă; ţi-am spus asta?

Am reuşit să zâmbesc uşor.

— Tata a spus că nimeni n-o să observe, am murmurat.

— Aproape că n-am observat, recunoscu Wynn. Apoi mi-am amintit sfatul pe care mi l-a dat fratele meu, Phillip. „Asigură-te că iei seama bine la rochie”, mi-a spus. „Se va aştepta să ştii fiecare detaliu, fiecare şir de dantelă şi numărul nasturilor”. Ei bine, trebuie să recunosc, Elizabeth, că n-am numărat nasturii, nici măcar şirurile de dantelă, dar să ştii că am fost foarte atent la încântătoarea rochie de mătase.

— Satin, l-am corectat eu.

— Satin, repetă Wynn, continuând să-şi treacă degetul mare al mâini în susul şi-n josul dosului mâinii mele. De unde să ştiu care este diferenţa dintre mătase şi

satin? Însă ştiu sigur că nu era serj sau dril.

În ciuda gândurilor ce mă preocupau, am râs. Acest lucru îmi mai spulberă din tensiune. M-am gândit la rugăciunea tatălui meu, în care ceruse Domnului simţul umorului în situaţii tensionate! Nu realizasem până acum cât de important era râsul. Presiunea mâinii lui Wynn pe mâna mea crescu.

— Ce-ţi vei aminti despre ziua de astăzi, Elizabeth?

Ştiam că încerca să mă liniştească şi am apreciat gestul. Am încercat din nou să-mi sprijin relaxată spatele de spătarul banchetei, însă acesta era tare şi ţeapăn. M-am răsucit uşor spre Wynn, străduindu-mă să dau glasului meu o notă de calm.

— Graba. Agitaţia. Teama că n-o să ajung la timp şi că tu mă vei aştepta la biserică, furios pe mine că am întârziat – şi poate că chiar te vei răzgândi cu privire la căsătorie, am spus eu în glumă.

Wynn zâmbi.

— O, nu m-aş fi răzgândit. Erau cel puţin trei domnişoare acolo – am verificat, în caz de nevoie.

Mi-am tras mâna înapoi, prefăcându-mă jignită. Wynn mi-o apucă din nou.

— Ce altceva? mă întrebă el.

Am devenit mai serioasă.

— Rugăciunea tatălui meu. Întotdeauna se roagă cu noi înaintea oricărui eveniment major din vieţile noastre. Îmi amintesc ziua nunţii lui Margaret. Eu am fost domnişoara ei de onoare, aşa că am auzit rugăciunea tatii. A fost atât de frumoasă. Îmi amintesc că atunci m-am gândit: „Dacă nu mă voi căsători niciodată, nu voi putea avea parte de o asemenea rugăciune”. Totuşi nu am fost convinsă că această rugăciune ar fi fost îndeajuns pentru a risca o căsătorie.

— Vorbeşti serios?

— Aşa gândeam atunci. Sincer! Nu credeam că voi fi dispusă vreodată să mă căsătoresc.

— Eu am fost învăţat că fiecare tânără abia aşteaptă să aibă ocazia de a conduce un bărbat – oricare bărbat – la altar.

— Cred că în unele cazuri este adevărat.

— Şi cum de nu au stat aşa lucrurile în cazul tău?

— Nu ştiu. Nu pentru că aveam ceva împotriva căsătoriei. Pur şi simplu nu-mi plăcea ideea că asta era ceea ce ar trebui să facă orice fată cu minte – că femeile sunt doar pentru căsătorie, că dacă nu m-aş fi căsătorit, n-aş fi avut nicio valoare. Nu-mi plăcea acest lucru – acest *bigotism*.

Se pare că discuţia nu avea menirea de a mă calma, aşa cum sperase Wynn. Gândurile din trecutul meu şi crezul ridicol al unor oameni pe care-i cunoscusem mă tulburaseră. M-am îndepărtat puţin de Wynn, pe punctul de a dezvolta subiectul.

— Femeile sunt capabile… Am început, însă am fost întreruptă.

— Hei, uşurel, doamna Delaney. Nu trebuie să mă convingi. Te cred. Te-am studiat pe când lucrai ca învăţătoare, ţine minte; şi sunt sigur că, singură fiind, te-ai descurcat foarte bine. Dar mă bucur că nu ai decis să-ţi dovedeşti poziţia pe durata întregii vieţi. Poate că *tu* nu ai nevoie de un bărbat – însă eu am nevoie de tine. De aceea se căsătoresc femeile, Elizabeth – ca să-şi dăruiască tăria lăuntrică unui bărbat slab.

Faţa îi era serioasă, însă ştiam că încerca să mă tachineze. M-am rezemat de el şi focul din privire mi se stinse. Wynn întinse mâna şi-mi ridică bărbia, îndreptându-mi uşor faţa spre el, ca să mă poată privi în ochi.

— Tăria ta lăuntrică – şi frumuseţea ta exterioară, Elizabeth – am nevoie de amândouă.

Îmi doream să-l pot săruta, însă îmi interzicea buna cuviinţă. L-am privit în schimb, punând în acea privire toată dragostea pe care i-o purtam, apoi m-am rezemat de el, trupul meu reuşind, în cele din urmă, să se relaxeze. După câteva clipe de tăcere, am reluat micul joc început de Wynn.

— Ce-ţi vei aminti *tu* cu privire la ziua de azi, Wynn?

El nu ezită.

— Expresia de pe chipul tău când ne-am rostit jurămintele. Felul în care ochii tăi îmi transmiteau sinceritatea fiecărui cuvânt pe care l-ai rostit.

— Au fost adevărate, am şoptit. Sunt adevărate.

— Gropiţa din obraz când mi-ai zâmbit.

Mi-am dus mâna la obraz.

— Felul în care îţi strălucea părul atunci când razele soarelui s-au strecurat prin fereastră.

Aşteptam să aud mai multe.

— Fineţea mâinii tale când am ţinut-o în a mea.

Îmi mângâie mâna, privind-o.

— Culoarea frumoasă a ochilor tăi, atât de adâncă şi luminoasă.

L-am privit jucăuş şi am adăugat:

— Şi rochia mea de „mătase”.

Râse. Eram amândoi complet relaxaţi de acum. Lunga, frumoasă, obositoarea, tensionata zi se încheiase. Nunta noastră fusese încântătoare, însă acum era de domeniul trecutului. Ne stătea înainte viitorul. Căsnicia. Cred că în acea clipă, ca niciodată înainte, am hotărât în inima mea să-mi fac căsnicia chiar mai frumoasă decât nunta.

Poate că şi Wynn a simţit acest lucru, căci îmi şopti

cu buzele îngropate în părul meu:

— Acesta este doar începutul, Elizabeth. Ziua de astăzi ne va rămâne în amintire, însă avem înainte toate zilele de mâine, pline de extraordinare oportunităţi. Le putem modela cu mâinile dragostei, împlinind astfel cele mai frumoase visuri ale noastre. Nici eu nu mi-am dorit foarte mult să mă căsătoresc, Elizabeth, dar sunt atât de fericit că ai intrat în viaţa mea şi m-ai făcut să mă răzgândesc. N-am fost niciodată mai fericit – şi cu ajutorul lui Dumnezeu, doresc să te fac şi eu fericită.

7
BANFF

Banff era frumos. Nu sunt cuvinte ca să pot descrie aşa cum s-ar cuveni frumuseţea acelor munţi. Îmi doream să-i privesc la nesfârşit – să-i port întotdeauna în inima mea.

Dimineaţa următoare se dovedi a fi strălucitoare. Ne-am bucurat de un mic dejun servit în linişte în restaurantul terasat al hotelului şi am privit cum soarele dădea nuanţe trandafirii şi aurii adâncului văii. Wynn încercă să afle dacă nu exista în împrejurimi vreo biserică şi am apelat la transportul de la hotel în micul şi somnorosul Banff pentru a participa la serviciul religios de dimineaţă. După aceea, am descoperit o cafenea mică, retrasă, unde am luat prânzul – păstrăv pescuit din apele de munte. Am petrecut după-amiaza plimbându-ne prin oraş, bucurându-ne de priveliştea munţilor şi unul de celălalt.

— Povesteşte-mi despre Banff, i-am spus visătoare în timp ce ne plimbam agale sub razele soarelui.

— Pentru oamenii albi, orăşelul acesta este foarte

tânăr, răspunse Wynn. Desigur, indienii au cunoscut zona de mai mulţi ani. Mai întâi au venit aici exploratorii. Au venit, au plecat şi n-au dat prea multă atenţie locului. Doar i-au admirat frumuseţea – până după 1880 când s-a construit calea ferată şi a luat naştere micul orăşel Banff.

— Iar oamenii l-au iubit de îndată şi nu s-au mai putut despărţi de el, m-am aventurat.

— Ei bine, ceea ce a adus aici vizitatori a fost descoperirea izvoarelor de apă termală, în 1883. Apoi, cei care cunoşteau psihologia umană şi se pricepeau la investiţii, au construit şi au deschis hotelul Banff Springs. Hotelul a fost catalogat drept cel mai bun hotel de pe continentul nord-american şi a fost vizitat de turişti din toată lumea.

— Iar eu am ajuns să-mi petrec luna de miere în acest faimos hotel, l-am întrerupt entuziasmată.

— Oamenii au fost dintotdeauna fascinaţi de munţi; şi toţi aceşti munţi necuceriţi şi necartografiaţi au atras mulţi căţărători care s-au întrecut în a ajunge primii pe culmile lor. Au adus aici ghizi cu experienţă din Elveţia pentru a atrage iubitorii de munte, iar zona a devenit curând faimoasă.

— Eu cred că este mai degrabă… M-am oprit, pentru a găsi cuvântul potrivit. Rustică, am hotărât într-un final.

Wynn zâmbi auzind cuvântul ales.

— Aşa e, spuse. Cred că asta face parte din farmecul ei. Severitatea, ghizii, negustorii de blănuri – toate acestea pot fi întâlnite aici – laolaltă cu cei înstăriţi care vin din toate colţurile lumii. Ai observat câte limbi străine s-au vorbit în jurul nostru până acum?

Observasem. Lucrul mă entuziasmase – aveam impresia că mă aflam în altă ţară.

Am oftat adânc.

— Aş vrea să văd atâtea lucruri, încât nici nu ştiu de unde să încep, i-am spus lui Wynn. Avem atât de puţin timp.

— Vom plănui cu grijă, mă asigură el. Chiar acum vom începe prin a căuta un loc unde să mâncăm.

În timp ce luam cina la restaurantul luxos al hotelului, i-am auzit pe oamenii aşezaţi la masa învecinată discutând despre o drumeţie pe care o făcuseră în munţi în ziua respectivă şi despre priveliştile pe care le văzuseră.

— Putem face şi noi asta? l-am întrebat pe Wynn. Putem merge? Te rog! Mi-ar plăcea atât de mult să pot vedea cu adevărat munţii, nu doar oraşul.

— De ce nu? zâmbi el. Este destul de mult de urcat, dar sunt sigur că ne vom descurca. Va fi foarte obositor, în special la asemenea înălţime, dar meritã.

— Când?

— Haide să mergem mâine.

Am bătut din palme ca un copil nerăbdător, apoi m-am stăpânit; era prea lipsit de demnitate pentru o femeie măritată.

În tot timpul cinei am făcut planuri pentru a doua zi. Mi-am propus să mă trezesc devreme pentru a avea parte de un start bun.

Când ne-am întors în cameră, Wynn spuse că mai avea câteva lucruri de aranjat. Dorea să vorbească cu cei de la bucătărie ca să ne pregătească ceva mâncare de merinde pentru drumeţie, aşa că am încuviinţat şi am început să caut printre fustele mele lungi, încercând să hotărăsc pe care dintre ele s-o port ziua următoare. În ciuda rigorilor traseului, doream să arăt bine pentru Wynn. Niciun bărbat nu-şi doreşte o mireasă neinteresantă sau îmbrăcată cu haine ponosite. Am găsit o fustă potrivită. Era destul de elegantă pentru a fi atrăgătoare, însă nu

foarte largă aşa încât să-mi împiedice urcuşul. Apoi mi-am ales încălţările. Niciuna nu era potrivită pentru un urcuş atât de lung, dar aveam o pereche ce nu era nici incomodă, nici şubredă.

După ce mi-am ales lucrurile, am pregătit o baie caldă, fredonând. Urma să mă relaxez cât timp Wynn era plecat. Gândurile îmi zburau nerăbdătoare la ziua ce va urma şi la drumeţia minunată pe care o vom face împreună. M-am rugat pentru vreme bună. Îmi doream să pot privi de pe o culme înaltă văile frumoase, acoperite cu copaci, de la picioarele mele.

Nu după multă vreme l-am auzit pe Wynn întorcându-se şi trebăluind prin cameră. M-am grăbit. Mi-am amintit că-mi lăsasem hainele pentru drum pe cel mai confortabil scaun din încăpere, cel pe care Wynn poate ar fi vrut să-l folosească. Învelită în noua mea robă albă, m-am grăbit să ies din baie, cu intenţia de a lua de pe scaun fusta şi celelalte haine. Nu mai erau acolo. Wynn şedea pe scaun. Am observat că Wynn îmi agăţase hainele cu grijă în dulap.

— O, mulţumesc, am reuşit să spun, stânjenită puţin de faptul că ar fi putut crede despre mine că sunt neglijentă şi dezordonată. Nu intenţionam să le las acolo, m-am grăbit să explic. Am încercat doar să le netezesc puţin pentru drumeţia de mâine.

— Mâine?

Se uită întrebător la mine.

— Mă tem că după ce ne vom întoarce din drumeţie nu vom mai avea timp de nimic altceva.

— Asta zic şi eu. Pentru drumeţie.

Wynn păru surprins.

— Ţinuta *aceea* – pentru *drumeţie*?

Am bătut puţin în retragere, însă am reuşit să îngaim:

— Asta e tot ce am adus cu mine mai potrivit pentru asta. M-am gândit că celelalte rochii sunt prea elegante pentru munte.

— Ai dreptate. La fel este şi asta, spuse el, arătând cu capul în direcţia fustei ce se vedea prin uşa deschisă a dulapului.

— Dar asta e tot ce am, am spus eu.

— Ţi-am adus eu ceva.

Wynn părea foarte încrezător.

— Mi-ai adus o rochie?

— Nu o rochie.

— Ei bine… O fustă, deci?

— Nu o fustă. Nu poţi escalada un munte cu o fustă ce flutură în jurul picioarelor, Elizabeth.

— Atunci…

Eram nedumerită şi puţin neliniştită de data aceasta.

— Pantaloni.

— Pantaloni?

— Exact.

— N-am purtat *pantaloni* în viaţa mea, am izbucnit, accentuând dezaprobator cuvântul.

— Atunci, asta va fi prima ocazie, spuse Wynn foarte calm, arătând cu capul spre pat.

I-am urmărit privirea. Acolo, pe pat, azvârliţi în mod neglijent, se aflau o pereche de pantaloni bărbăteşti. Aveau o culoare oribilă şi erau teribil de şifonaţi – şi aproape că am leşinat când i-am văzut.

— Aceia? am spus cu răsuflarea întretăiată.

Wynn începu să priceapă. Se ridică. Ochii lui îmi cercetară chipul. Probabil că citiră acolo oroarea pe care o simţeam, căci vocea îi deveni blândă.

— Îmi pare rău, Elizabeth, se scuză cu sinceritate. Cred că nu m-am gândit prea mult la ce impresie îţi vor

face. Sunt cam urâţi, nu-i aşa?

Am observat o umbră de dezamăgire în privirea sa în timp ce se îndreptă spre pat şi ridică cu mâna pantalonii pe care tocmai îi achiziţionase. Începu să-i netezească cu gesturile stângace ale unei mâini mari, bărbăteşti. Îmi părea rău pentru purtarea mea. Am întins mâna ca să-i iau.

— E în regulă, am spus, nedorind să-l supăr pe Wynn. Aş putea să-i calc. Dar nu este vorba despre asta. Doar că… N-aş putea ieşi… N-aş putea suporta să fiu văzută purtând ceva de felul acesta… În public şi eu… Am îngăimat, oprindu-mă în cele din urmă.

Wynn nu spuse nimic, ci continuă să-şi treacă mâna peste materialul aspru al pantalonilor. Cutele refuzau să cedeze.

— Nu va fi o problemă cu fusta mea, Wynn; dar mulţumesc că te-ai gândit la…

Wynn se uită la mine liniştit şi nu-mi îngădui să continui.

— Nu poţi urca un munte în fustă, Elizabeth. Acelea nu sunt doar poteci de munte. Sunt abrupte. Sunt periculoase. Nu poţi merge acolo fără o îmbrăcăminte adecvată.

Am simţit cum mă cuprinde furia.

— Şi tu numeşti *asta* îmbrăcăminte adecvată? am răspuns, arătând cu degetul spre dezgustătorii pantaloni.

— Pentru ceea ce intenţionăm să facem, da.

— Ei bine, n-o să-i port, am spus, puţin prea grabnic.

Wynn îi aruncă pe un scaun.

— Foarte bine, spuse el cu glas liniştit.

Câştigasem. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă bucur sau să mă întristez. Era prima noastră mică ciorovăială şi eu câştigasem. Ca soţie însă, oare cum puteam câştiga cu eleganţă? Am căutat cuvinte, căi prin care să-i arăt că nu

mă aşteptam să câştig *fiecare* bătălie. Nu ştiam ce să spun, aşa că am traversat încăperea şi am început să-mi desfac părul, pieptănându-l cu mişcări lungi, uşoare. Tensiunea nu mă părăsi, cu toate că Wynn părea netulburat.

I-am aruncat pe furiş o privire. Citea ziarul. Probabil că-l cumpărase când plecase după pantaloni. Am observat o pereche de bocanci maronii aşezaţi pe duşumea, lângă piciorul patului.

Am dat să-l întreb ce era cu încălţările acelea acolo, apoi mi-am dat seama că erau o mărime mică. Nu erau pentru Wynn. Ce căutau în camera noastră? apoi mi-am dat seama: Wynn le cumpărase, nu pentru el, ci pentru mine – *pentru mine*, ca să le port în drumeţie! Nu doar acei pantaloni urâcioşi, ci şi bocancii aceştia bărbăteşti. Cum şi-a putut imagina să fie văzut împreună cu o femeie înveşmântată atât de ciudat?

Mişcările îmi deveniseră atât de bruşte, încât m-am strâmbat de durere. Nu-mi puteam închipui că un bărbat se putea gândi la un lucru atât de ridicol. Ei bine, îmi voi lua fusta şi încălţările mele. Nu voi îngădui nimănui să mă vadă hoinărind în luna mea de miere îmbrăcată atât de neîngrijit şi ridicol.

Cineva trebuia să spulbere tăcerea dintre noi.

— La ce oră plecăm? am întrebat cu inocenţă.

Deja stabilisem ora, dar trebuia să spun ceva.

— Unde? spuse Wynn, coborând ziarul.

— Pe munte, am răspuns cu oarecare nerăbdare.

Wynn întârzie să-mi răspundă.

— Elizabeth, mă tem că nu ţi-am explicat îndeajuns ce înseamnă drumeţia noastră pe munte.

Îşi puse ziarul deoparte şi se ridică. Mă simţeam ca un pitic pe lângă el.

— Părţi ale traseului sunt foarte abrupte. Este un

urcuş greu. Nu este nevoie de frânghii, însă trebuie să fim foarte atenţi. O cădere poate însemna o vătămare gravă.

— Mi-ai spus asta. Voi avea grijă. Promit.

— La coborâre, în unele părţi abrupte este mai înţelept să te aşezi şi să-ţi dai drumul încet.

Se uită la mine ca să se asigure că înţelegeam ceea ce spunea. Am încuviinţat, în semn că înţelesesem.

— Sunt locuri atât de abrupte, încât trebuie să te ţii de crengile din jur şi de colţurile stâncilor pentru a te putea sprijini.

Mi-am amintit că Wynn îmi spusese şi asta. Am încuviinţat din nou.

— Până sus, la lac, e drum lung. Este un urcuş lung, greu.

— Ce încerci să spui, Wynn? l-am întrebat. Crezi că nu voi rezista urcuşului?

— Nu, spuse el liniştit. Cred că ai putea urca. Nu va fi nevoie să ne grăbim. Te-aş putea ajuta ori de câte ori vei avea nevoie – dacă vei avea nevoie. Va fi plăcerea mea.

M-am gândit la excursia noastră pe munte, despre care discutasem atât de mult. M-am gândit la descrierea pe care o făcuse Wynn acelui frumos lac de munte. M-am gândit la picnicul pe care-l vom avea sus, în singurătatea munţilor. Şi m-am emoţionat. Eram mai nerăbdătoare ca oricând să merg acolo.

— Atunci când ar trebui să plecăm? am întrebat din nou.

Wynn trase adânc aer în piept şi mă privi în ochi.

— Mă tem că nu vom merge, Elizabeth.

Mâna mi se opri în aer. M-am uitat la el şi nu-mi venea să cred. Ce făcea oare? Mă pedepsea deoarece câştigasem? Însă Wynn nu părea tipul de om răzbunător. Totuşi mama spunea întotdeauna că nu cunoşti un om

decât dacă trăieşti împreună cu el. Aşadar, acesta era Wynn? Nu-mi venea să cred.

— Nu mergem? am reuşit să rostesc în cele din urmă. De ce?

— Nu poţi urca muntele în fustă, Elizabeth; şi ai refuzat să porţi pantaloni, spuse el calm şi categoric.

Aşadar nu câştigasem. Wynn fusese de acord să nu îmbrac pantalonii, însă nu fusese de acord să nu îmbrac pantalonii *şi* să pornim în drumeţie.

— E absurd, am spus printre dinţi. Am purtat rochie toată viaţa şi încă n-am păţit nimic.

— Încă n-ai urcat pe munte, veni răspunsul său pe un ton cât se poate de normal.

— Şi presupun că n-o s-o fac acum, nu? i-am aruncat.

Până şi eu eram surprinsă de intensitatea cuvintelor mele.

— Îmi pare rău, fu tot ce spuse.

Se întoarse şi continuă să-şi citească ziarul. Eu am continuat să-mi perii părul, cu mişcări bruşte. Nu era nevoie să continui. Îl periasem deja destul, însă nu ştiam ce să fac.

Gândurile mi se învălmăşeau confuze. Auzisem despre primele certuri. Ştiam că Wynn nu era un om pe care să-l poţi manipula. Însă ne ciorovăiam pentru un lucru atât de ridicol. *Cu siguranţă, nu se aşteaptă să cedez şi să port acei pantaloni ridicoli şi urâţi*! Niciun bărbat care îşi iubeşte soţia nu i-ar putea cere aşa ceva.

M-am înfierbântat şi mai tare. *Mamei i-ar fi ruşine de mine dacă m-ar vedea înveşmântată în halul ăsta*! Wynn nu înţelegea nimic cu privire la veşmintele unei femei şi la decenţă.

În cele din urmă, Wynn îşi puse ziarul deoparte. Ştiam că nu reuşise să se concentreze la el – doar se

ascunsese în dosul lui!

— Eşti furioasă pe mine, nu-i aşa, Elizabeth?

Vocea îi suna atât de plină de remuşcări încât am avut impresia că se va răzgândi. N-am răspuns. Glasul m-ar fi trădat.

— Îţi dai seama că e prima noastră zi împreună şi deja avem one în telegere? întrebă Wynn cu blândeţe.

N-am răspuns.

— N-am fost pregătit pentru asta, afirmă Wynn. Cel puţin, nu atât de curând. Îmi pare rău, Elizabeth. Te iubesc – ştii asta. Te iubesc foarte mult şi îmi doresc ca acest lucru să nu se fi întâmplat.

Vorbea cu atâta sinceritate, încât mi-am pus peria deoparte. Poate că, la urma urmelor, nu era chiar atât de încăpăţânat. Eram gata să iert şi să uit. Bărbaţii nu înţelegeau preocuparea femeilor pentru felul în care arată, asta-i tot. Acum, că Wynn ştia asta, nu vom mai avea probleme pe viitor în această privinţă.

M-am dus la el şi mi-am aruncat braţele în jurul gâtului său. El mă trase în poală şi mă ţinu aproape. Am răspuns sărutului său şi mi-am trecut degetele prin părul lui des, negru. Îl iubeam. Era soţul meu şi îl iubeam.

— Îmi pare rău, am şoptit. Sincer. Am reacţionat ca un copil răsfăţat şi de obicei… De obicei nu reacţionez atât de nesăbuit. Cred că am fost teribil de dezamăgită.

Mă sărută din nou, ţinându-mă foarte aproape. Abia puteam respira, însă nu mă deranja acest lucru.

Am trasat cu degetul conturul bărbiei sale ferme.

— La ce oră vrei să fiu gata? am şoptit.

— Nu vei fi prea stânjenită să fii văzută în pantaloni bărbăteşti?

Am tresărit, apoi m-am ridicat, dându-i braţele la o parte.

— Wynn, am spus hotărât. *Nu* port acei pantaloni!

Se ridică, la rândul lui, şi spuse la fel de ferm:

— Elizabeth, dacă nu porţi pantalonii, nu urcăm pe muntele acela. E limpede? Nu te voi duce pe potecile acelea periculoase cu fusta fluturând în jurul tău. Ai putea să cazi şi să mori. Ori cu pantalonii, ori deloc, Elizabeth. Tu decizi.

M-am tras înapoi. *Cum putea fi atât de încăpăţânat*? Nu-mi venea să cred.

— Atunci cred că trebuie să găsim altceva de făcut, am spus sfidător. Nu voi purta pantalonii aceia. *M-am făcut înţeleasă*? am întrebat, apăsând pe fiecare cuvânt. N-aş vrea să fiu găsită moartă în pantalonii aceia urâţi sau… Sau în bocancii aceia grei şi la fel de urâţi. Nici măcar de dragul căţărării pe un munte în luna mea de miere alături de bărbatul pe care-l iubesc.

M-am răsucit pe călcâie gata să-l las în urmă, însă Wynn mă prinse de braţ.

— Nu vorbi aşa, Elizabeth, spuse el cu blândeţe, însă şi cu fermitate amestecată cu un soi de tristeţe.

Cuvintele lui mă treziră la realitate. Nu-mi venea să cred că mă purtam în felul acesta. Nu aşa fusesem crescută. În casa noastră, bărbatul conducea întotdeauna; mama ne educase cu grijă pe noi, fetele, să credem că aşa stau lucrurile într-un cămin creştin, însă iată-mă acum – căsătorită doar de o zi – ripostând ca o cloşcă înfuriată.

Mi-am muşcat buza ca să nu-mi mai tremure şi mi-am întors capul. Wynn nu-mi dădu drumul.

— Trebuie să vorbim, Elizabeth, spuse el blând. Nu cred că vreunul dintre noi este pregătit s-o facă în clipa asta. Mă voi duce să fac câţiva paşi – să iau o gură de aer. Nu voi sta mult, iar când mă voi întoarce, dacă eşti pregătită…

Lăsă fraza neisprăvită şi dădu drumul braţului meu. Am auzit uşa închizându-se încet în urma lui.

Nu ştiu cât timp a fost plecat. Ştiu doar că am plâns, apoi m-am rugat. Wynn era capul căminului – al căminului meu. Cu toate că nu eram de acord cu el, trebuia să mă supun autorităţii lui dacă doream ca familia noastră să fie una creştină – un cămin fericit. Nu el greşise. Eu greşisem. În adâncul inimii mele ştiam că aş fi fost dezamăgită dacă Wynn m-ar fi lăsat să câştig, când îşi făcea atâtea griji pentru siguranţa mea. Trebuia să mă pot bizui pe el, să ştiu cu siguranţă că el conducea. Atunci, de ce am încercat să preiau controlul? Pentru ce o simplă ţinută era atât de importantă pentru mine? Nu ştiam. Ştiu doar că în clipa când am auzit paşii lui Wynn pe hol, rezolvasem problema aceasta în rugăciune şi cu lacrimi de pocăinţă.

L-am întâmpinat la uşă. Având în vedere preocuparea mea pentru felul în care arăt, probabil că în acea clipă eram o adevărată „priveliştе”, însă Wynn nu spuse nimic despre asta. Mă luă în braţe şi începu să-mi sărute chipul scăldat în lacrimi.

— Îmi pare rău, am spus eu printre hohote de plâns. Nu pentru că nu-mi plac pantalonii – nu cred c-o să-mi placă niciodată, Wynn, dar îmi pare rău pentru că m-am înfuriat pe tine, când tu căutai să faci ceea ce este cel mai bine pentru mine.

Wynn îmi netezi părul.

— Şi mie îmi pare rău, Elizabeth. Îmi pare rău că te-am rănit, deşi te iubesc atât de mult. Îmi pare rău că nu există altă cale de a-ţi arăta acel lac de munte. Îmi pare rău că am insistat să porţi pantaloni, când…

— Că *insist* să porţi, l-am corectat eu.

El se încruntă uşor.

— Că insist să porţi pantaloni, am repetat. Încă mai

vreau să văd lacul acela, Wynn; şi, dacă încă mai vrei să mă duci acolo, o să port pantaloni. Roagă-te doar să nu întâlnim pe nimeni pe potecă, am adăugat grabnic. N-aş vrea să întâlnesc nici măcar un urs îmbrăcată înţ muta aceea.

Wynn păru surprins, apoi încântat, apoi amuzat. Mă îmbrăţişă şi râse.

— Crede-mă, Elizabeth, dacă ar fi fost altă cale…

— E în regulă, l-am asigurat.

— Te iubesc, Elizabeth. Te iubesc. Ai încredere în mine?

Am încuviinţat, cu capul lipit de pieptul lui lat.

— Vor exista momente, Elizabeth, când nu vom fi de acord cu privire la unele lucruri. Când voi fi nevoit să iau decizii cu privire la viitorul nostru.

Ştiam că Wynn se gândea la viaţa pe care urma s-o ducem în Nord.

— S-ar putea să-ţi cer să faci lucruri care ţi se vor părea grele, lucruri pe care nu le poţi înţelege sau cu care nu vei fi de acord, înţelegi asta?

Am încuviinţat din nou. Tocmai discutasem despre toate acestea cu Dumnezeu, în rugăciune.

— Te iubesc, Elizabeth. Voi încerca să nu iau niciodată decizii pentru a-mi satisface propriul orgoliu sau pentru a-mi exercita autoritatea de bărbat, însă trebuie să fac ceea ce cred că este bine pentru tine – să am grijă de tine şi să te protejez. Înţelegi asta?

I-am cercetat chipul, apoi am încuviinţat din nou.

— De data aceasta… Pantalonii… Drumul ar fi prea periculos dacă ai purta fustă. Cunosc drumul, Elizabeth. Nu te-aş expune niciodată la eventualitatea unei căderi. Eu…

L-am oprit punându-i uşor degetul pe buze.

— E în regulă. Acum înţeleg. Mă bucur că mă iubeşti îndeajuns încât să te opui mândriei mele prosteşti. Şi vorbesc sincer, Wynn. Îţi mulţumesc că ai rămas ferm – că eşti puternic. Aveam nevoie de asta. Sunt gata să-ţi îngădui să fii capul căminului. Şi vreau să-mi aminteşti lucrul acesta ori de câte ori este nevoie – până când îl voi învăţa bine.

Aveam lacrimi în ochi. La fel şi Wynn. Am întins mâna ca să şterg o lacrimă ce i se prelinsese pe obraz.

— Te iubesc, doamnă Delaney, şopti el.

— Şi eu te iubesc, domnule Delaney, i-am răspuns.

Braţul i se încolăci în jurul meu.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru ce s-a întâmplat, spuse el.

L-am privit lung în ochi.

— Mie nu, am spus încet, cu sinceritate. Acum sunt gata – gata să-ţi fiu soţie adevărată. Gata să mă duc cu tine în Nord – până la capătul pământului, dacă e nevoie. Am nevoie de tine, Wynn. Am nevoie de tine şi te iubesc.

8
LACUL DE MUNTE

Ne-am trezit devreme a doua zi dimineaţă. Am luat micul dejun în grabă, apoi ne-am pregătit pentru drumeţia pe munte. Wynn se duse la bucătărie ca să ia mâncarea pregătită pentru drum şi rezerve de apă. M-am îmbrăcat în timp ce el era plecat, nevrând ca cineva – nici măcar soţul meu – să mă vadă în pantalonii aceia urâţi.

Nu doream să mă privesc în oglindă. Nu doream să ştiu cum arăt. M-am îndreptat spre şifonier ca să-mi iau o eşarfă şi, din întâmplare, ochii mi-au căzut pe reflexia mea

în oglindă. Mai târziu m-am bucurat că s-a întâmplat asta. Ceea ce am văzut m-a făcut să mă opresc brusc şi să izbucnesc în hohote necontrolate de râs. Wynn mă găsi în această stare. La început n-a fost sigur dacă eram amuzată sau doar isterică.

— Uită-te la mine! am exclamat. Arăt ca un sac de cartofi.

Când Wynn descoperi că eram chiar amuzată de felul în care arăt, începu să râdă şi el. Pantalonii voluminoşi îmi atârnau pe alocuri, ascunzându-mi talia şi mascând formele feminine. Îi prinsesem în jurul taliei cu o curea, însă acest lucru îi făcuse să arate şi mai umflaţi.

— Sunt puţin cam largi, spuse Wynn. Cred că ar fi trebuit să te întreb ce număr porţi la talie.

— N-aş fi putut să-ţi spun, oricum, din moment ce n-am mai purtat pantaloni. Ei bine, merge şi aşa.

M-am oprit ca să-mi suflec crăcii pantalonilor, expunând astfel ciudaţii bocanci cu care eram încălţată.

— Eşti gata? întrebă Wynn după ce ne-am oprit din râs şi de a mă da în spectacol.

— Gata, am răspuns, îndreptându-mă de spate şi salutând milităreşte.

Am râs din nou şi ne-am îndreptat spre uşă.

Wynn fu suficient de grijuliu pentru a mă scoate afară pe uşa din spate, evitând astfel să ne întâlnim cu alţi clienţi ai hotelului. Am dat ocol clădirii şi am urmat cărarea ce ducea spre poteca de munte, începându-ne lungul urcuş spre culme. N-am mers mult până când am putut să înţeleg ce dorise să-mi comunice Wynn. Am fost nevoită să mă apuc de crengi şi rădăcini pentru a mă căţăra. Wynn m-a ajutat de nenumărate ori. Am urcat încet, făcând popasuri dese. Ştiam că Wynn stabilise un ritm lejer pentru mine şi am apreciat acest lucru. Din când

în când, mă opream pentru a privi înapoi, spre poteca pe care urcasem. Era incredibil de abruptă. Prin desişul pădurii puteam zări uneori o parte din vale. Abia aşteptam să urcăm deasupra pădurii pentru a putea admira lumea singuratică de la picioarele noastre.

Am ajuns la destinaţie în jurul amiezii. În jurul nostru se întindeau mormane de stânci. Dedesubt se întindea valea în braţele căreia se adăpostea micul orăşel Banff. Într-adevăr, era o privelişte ce-ţi tăia răsuflarea. Ici-colo, printre desişuri, puteam zări cărăruia şerpuitoare pe care tocmai urcasem.

— E extraordinar, am şoptit, încă gâfâind uşor din cauza urcuşului. O, Wynn, sunt atât de bucuroasă că am venit.

Wynn făcu un pas spre mine şi-şi petrecu braţul în jurul taliei mele.

— Şi eu, fu tot ce spuse.

Am găsit un loc unde să ne aşezăm ca să mâncăm. Eram lihnită de foame. Wynn îşi întinse haina pe suprafaţa unui bolovan şi-mi făcu semn să mă aşez. M-am aşezat, admirând priveliştea ce mă înconjura.

— Unde e lacul? l-am întrebat.

— Vezi stâncile acelea îngrămădite acolo? întrebă el, arătând cu mâna.

Am încuviinţat.

— E în spatele lor.

— Durează mult ca să ajungem acolo?

— Cam o jumătate de oră.

— Să ne grăbim, l-am îndemnat.

Wynn râse văzându-mi nerăbdarea.

— Avem timp suficient, mă asigură. Vom coborî mai repede decât am urcat.

Îmi luă mâna şi ne-am plecat capetele, mulţumindu-l

lui Dumnezeu pentru bucatele din faţa noastră. Rugăciunea lui Wynn incluse mulţumiri pentru priveliştea ce se întindea înaintea ochilor noştri şi pentru ocazia de a fi împreună părtaşi la acest lucru. L-am apucat mai strâns de mână, gândindu-mă că fusesem la un pas de a rata drumeţia. Privirea îmi coborî la amuzanţii pantaloni pe care-i purtam. Nu mă mai şocau. Nu mai reuşeau decât să mă facă să râd.

Aproape că ne isprăvisem masa când am auzit glasuri. Un alt grup parcursese acelaşi traseu. Erau foarte aproape, iar eu căutam frenetic un loc în care să mă ascund. Am recunoscut una dintre voci. Aparţinea unei doamne foarte elegante pe care o zărisem în holul hotelului cu o zi înainte. O, vai mie! Ce va crede despre mine când mă va vedea îmbrăcată cu aceşti pantaloni nesuferiţi? Nu vedeam niciun loc unde m-aş fi putut vârî. Mi-am luat inima în dinţi şi am început să chicotesc. Şi ce dacă? Probabil că n-o s-o mai văd niciodată pe doamna respectivă. Pantalonii îmi îngăduiră să am parte de o zi foarte plăcută alături de proaspătul meu soţ. Nu trebuia să-mi fie ruşine de nimic. Am mai luat o îmbucătură din sandvici şi i-am zâmbit lui Wynn. El mă urmărise ca să vadă în ce direcţie urma să alerg.

Un bărbat îşi făcu apariţia. Era înalt şi brunet, cu umeri foarte înguşti şi faţa palidă. Părea mai învăţat cu tramvaiul sau cu taxiul decât cu propriile picioare şi m-am întrebat cum reuşise oare să urce până aici. Părea a se bucura de privelişte şi se întoarse ca să dea mâna persoanei care-l urma. Avusesem dreptate. Era tânăra aceea atrăgătoare. Mă întrebam cum reuşise să urce un munte şi încă să-şi păstreze intactă coafura. Trupul ei apăru de după marginea stâncoasă. Am icnit. Şi ea era îmbrăcată în dezgustători pantaloni bărbăteşti. Eu şi Wynn

ne-am uitat unul la altul, abia abţinându-ne să nu izbucnim în râs.

În acea clipă femeia ne zări şi strigă din locul în care se afla:

— Nu-i aşa că este absolut splendid?

Avea un accent ciudat. Nu mi-am putut da seama de îndată de unde provenea. Înghiţind, i-am răspuns:

— Aşa este!

Veniră spre noi şi se aşezară pe bolovanii de lângă noi, gâfâind greu.

— E prima oară când fac aşa ceva, spuse tânărul.

— Mi-a fost greu să-l conving la început, mă informă femeia, spre surprinderea mea.

— Ai mai urcat pe munte? am întrebat-o.

— Cu tatăl meu – de multe ori. Lui îi plăcea să urce pe munţi.

Părea cu totul satisfăcută de ţinuta ei şi-şi întinse picioarele pentru a le odihni după lunga căţărare.

— Ai urcat pentru prima dată? mă întrebă, simţind că acesta era adevărul.

— Eu da, am răspuns. Soţul meu a mai fost aici.

Îi adresă lui Wynn un zâmbet scurt.

— După ce ai fost o dată, spuse ea simplu, vrei să te întorci mereu. Eu nu mă satur niciodată.

— E adevărat, ai ce vedea, spuse Wynn.

Dintr-odată mi-am amintit de bunele maniere. M-am uitat la mâncarea împachetată. Mai rămăseseră câteva sandviciuri.

— Luaţi, am spus, întinzându-le pachetul. Mâncaţi împreună cu noi.

— Am adus şi noi, răspunse ea degrabă, iar bărbatul scoase pachetul cu mâncare din rucsac. Doar să ne tragem sufletul puţin.

Am stat acolo împreună, bucurându-ne de tovărăşie şi de mâncare. Am aflat că şi ei erau în luna de miere. Erau din Boston. Ea insistase să meargă la munte în luna de miere, iar el consimţise, fără prea mare tragere de inimă; însă era mulţumit c-o făcuse. El era contabil la o firmă de afaceri, iar ea era răsfăţata fiică a unui avocat înstărit. Tatăl ei murise, iar ea fusese nerăbdătoare să-şi găsească un alt tovarăş de drumeţie pe munte. Proaspătul ei soţ nu părea omul potrivit pentru asemenea aventuri, însă se pare că avea mai mult curaj decât şi-ar fi imaginat cineva. Plănuiau să mai escaladeze un munte sau doi până la întoarcerea în Boston.

După încă câteva minute de taifas, Wynn spuse că ar fi mai bine să plecăm dacă doream să vedem lacul înainte de întoarcere, iar tânăra femeie fu de acord. Coborârea era abruptă, spuse ea, şi trebuia făcută pe lumină.

Ne-am luat rămas-bun, urându-le de bine în proaspăta lor căsnicie, întorcându-ne şi ei aceleaşi urări de bine. M-am ridicat, nestânjenită din cauza pantalonilor bărbăteşti. Dacă o tânără bogată din Boston îşi permitea să se îmbrace astfel, presupuneam că o tânără elegantă din Toronto putea face la fel.

Cărarea spre lac se dovedi a fi primejdioasă pe alocuri. Mă întrebam cum era posibil ca o femeie îmbrăcată în fustă să umble pe acolo. Nu putea. Era simplu. M-am bucurat pentru pantalonii mei neatrăgători ce-mi făceau mişcările uşoare. M-am bucurat şi pentru sprijinul pe care-l găseam în mâna pe care Wynn mi-o întindea adesea.

Meritase să fac excursia aceasta pentru a vedea lacul. Albastrul acestuia era la fel de adânc precum cerul lipsit de nori de deasupra noastră, iar suprafaţa lacului era netedă ca oglinda. Aveam impresia că puteam păşi pe

luciul lui, atât de liniştită era apa din lac. Însă când ne-am apropiat şi m-am aplecat cu grijă pentru a arunca o privire în adâncurile lui, am fost uimită să-i descopăr adâncimea. Din cauza apei foarte limpezi, puteam vedea fiecare bolovan şi fiecare umbră. M-am ridicat şi am făcut cu grijă un pas înapoi, simţindu-mă puţin ameţită.

N-am zăbovit prea mult acolo. Drumul spre poalele muntelui era lung şi ştiam că trebuie să pornim. I-am întâlnit pe ceilalţi doi călători. Povesteau entuziasmaţi în timp ce păşeau cu grijă pe stâncile ascuţite şi în locurile alunecoase. Îmi imaginam că viitorul lor va fi presărat cu multe asemenea drumeţii. Într-un fel, îi invidiam. În Nord nu existau asemenea munţi – cel puţin nu acolo unde fusese delegat Wynn. Wynn îmi spusese că în partea de nord a ţinutului se întindea un lanţ muntos; însă, în cea mai mare parte a lor, aceştia erau nelocuiţi, aşa că foarte puţini bărbaţi fuseseră trimişi acolo. Îmi părea rău. Mi-ar fi plăcut să locuiesc în munţi.

Am coborât încet poteca. Într-un fel, mi s-a părut că drumul la coborâre a fost mai greu decât cel de la urcare. Mi se părea că trebuie să „frânez” mereu şi nu întotdeauna îmi găseam „frânele”. De mai multe ori am alunecat la vale mai repede decât intenţionam. Wynn avusese dreptate. În porţiunile cele mai abrupte trebuia să ne aşezăm şi să ne lăsăm încet la vale, într-o manieră cu totul lipsită de decenţă. *Ce-ar zice mama dacă m-ar vedea acum*? m-am gândit fără nicio remuşcare. Mă apucam de rădăcini, crengi, stânci – orice puteam apuca cu mâinile în anevoioasa mea coborâre. La sfârşitul zilei, mâinile îmi erau zgâriate, în ciuda faptului că împrumutasem mănuşile din piele ale lui Wynn în cele mai grele porţiuni; pantalonii mei erau murdari de pământ şi frunziş; iar părul mi se zburlise.

Cu toate acestea, pe chip încă aveam un zâmbet de fericire. Fusese o zi de neuitat, o amintire pe care o voi preţui întotdeauna.

Ne-am oprit la un izvor de munte. Am îngenuncheat şi m-am aplecat ca să beau din apa curată, rece. Wynn mă informă că venea de pe creste, în urma unei avalanşe; iar eu doream să-l cred. Apa era atât de rece încât mi-au amorţit degetele şi am simţit că mă dor dinţii. Nu era nevoie să bem din acel izvor. În rucsac încă mai aveam apa pe care am pregătit-o la hotel, însă Wynn considera că, pentru ca ziua să fie completă, trebuia să gust din apa de munte. Am fost de acord. Mi-am şters picăturile de pe faţă şi mi-am scuturat mâinile ca să alung amorţeala. I-am spus lui Wynn cât de bună era apa. Bău şi Wynn ca să-şi amintească câtă dreptate avusese. Nicio apă de pe pământ nu are gustul apei dintr-un izvor de munte.

9
ÎNAPOI IN CALGARY

Ziua următoare mă durea tot trupul. Nu-mi venea să cred că omul are atâtea părţi în trup care pot să-l doară. Wynn îmi sugeră să fac o baie fierbinte. Mă ajută puţin, atâta vreme cât rămâneam cufundată în apă, nemişcată. În clipa în care mă mişcam, începeau durerile.

— Nu ştiam că am atâţia muşchi, m-am văicărit.

Wynn se oferi să-mi facă un masaj, iar eu am acceptat.

— Mă întreb cum se simte *el*, am îngăimat cu faţa în pernă, în timp ce Wynn îmi masa muşchii spatelui.

— El? Cine?

— Soţul ei. Tânăra pereche întâlnită ieri. Nu părea

„croit” pentru escaladarea munţilor.

Wynn chicoti auzindu-mi comentariul.

— Aşa este, fu el de acord.

— Dacă mă gândesc mai bine, am continuat, nici despre ea n-aş fi crezut că se îndeletniceşte cu asta.

— Ei bine, spuse Wynn cu seriozitate, când am văzut-o pentru prima oară pe o frumoasă învăţătoare pe care o cunosc, nici despre ea n-aş fi crezut că ar putea face aşa ceva.

Am râs, în ciuda durerii, apoi am luat o hotărâre.

— Destul, i-am spus. Mai avem o singură zi aici, în munţi, şi vreau să văd cât mai multe locuri cu putinţă. Poate că muşchii mei se vor mai dezmorţi dacă-i pun în mişcare. Unde putem merge azi?

— Eşti sigură? întrebă Wynn, puţin îndoielnic.

— Absolut, am răspuns.

— Vrei să urci sau să te plimbi? întrebă Wynn.

— Doar să mă plimb. Pantalonii aceştia vechi nu mai pot fi purtaţi fără o săpunealã bună.

— Ai încălţări potrivite? întrebă soţul meu cu simţul practic.

Am arătat către perechea pe care o alesesem cu o zi înainte.

Wynn clătină din cap.

— Nu-s destul de bune, spuse el, iar de data asta n-am protestat.

— Bine, am spus, o să port bocancii.

M-am dus să-i încalţ, sperând din toată inima că fusta lungă îi va acoperi. I-a acoperit aproape în întregime. Am zâmbit şi l-am anunţat pe Wynn că eram gata de plecare.

N-am pierdut nicio clipă. Dimineaţă ne-am dus la cascadele Bow. Nu erau căderi mari de apă, însă erau încântătoare. Apa curgea năprasnic la vale între două

stânci. Prăbuşindu-se de la o înălţime de câţiva metri, limpezimea sclipitoare a apei se transforma într-o spumă de un alb lăptos. Zgomotul prăbuşirii ei se auzea cu mult înainte de a coti şi a-ţi ridica privirea pentru a admira spectacolul. Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea. Aş fi rămas acolo, fermecată, privind la căderile de apă, dacă Wynn nu m-ar fi adus la realitate.

— Îmi pare rău că te tulbur, dar dacă vrem să ajungem la grotă, trebuie să plecăm. E cale destul de lungă până acolo.

A fost o cale lungă, iar picioarele îmi erau deja obosite după ce fuseseră nevoite să ridice şi să coboare, cu fiecare pas, bocancii grei; aşa că, îndată ce am ajuns la locul unde se afla o staţie de transport public, am fost de acord că era mai înţelept să călătorim în felul acesta decât să parcurgem pe jos tot drumul.

Ghidul de la grotă era un scoţian vesel care părea că nu are altă plăcere în viaţă decât să-i însoţească pe vizitatori prin locurile pe care le privea ca pe domeniul său. Când îl văzu pe Wynn, îi apăru un zâmbet larg pe chip.

— Hei, ce mai faci, Delaney? strigă el, scuturând viguros mâna lui Wynn.

Nu-i dădu ocazia să răspundă.

— Şi să nu-mi spui, continuă el, că ţi-ai găsit o fătucă – şi încă una tare drăgălaşă.

Wynn mă prezentă cu mândrie. Speram din toată inima că jovialul bărbat nu-şi va coborî privirea spre bocancii mei ce se iţeau de sub fusta lungă. Nu se uită. În schimb, apucă un felinar şi ne îndemnă să-l însoţim în turul pe care urma să-l facă prin grota *lui*.

— Nu vei mai vedea niciodată asemenea privelişti, nicăieri în lume, mă informă, pronunţând amuzant litera

„r”.

Am tremurat puţin în timp ce-l urmam în grotă, de-a lungul cărării stâncoase ce ducea în inima muntelui. Pe măsură ce înaintam, aerul devenea tot mai rece şi atmosfera tot mai misterioasă; iar bătrânul domn vorbea cu un glas fantomatic, arătându-ne forme şi umbre ciudate în timp ce ne informa, şoptit, despre suspiciunile pe care le avea cu privire la ce ar fi putut însemna acestea în vremurile de demult. De acum începusem să tremur şi mai tare, iar Wynn întinse mâna şi mă cuprinse protector.

— Nu te lua după el, îmi şopti la ureche. Inventează.

— Şi uitaţi-vă aici, continuă scoţianul aplecându-se şi coborând glasul, ca şi când cineva din trecutul demult apus l-ar fi putut auzi şi s-ar fi putut supăra. Uitaţi-vă la peretele acela – la forma aceea misterioasă.

Arătă înspre locul acela cu degetul, bălăngănind felinarul înainte şi înapoi, făcând ciudatele umbre să dănţuiască.

— Chiar aici, zise el aplecându-se şi mai mult spre mine, ca să se asigure că îi urmăream degetul cu privirea. Acolo este un schelet. Al unui războinic indian blocat aici, în grotă. Probabil că a fost rănit în luptă – sau poate că aştepta aici să treacă furtuna – şi a rămas blocat, fără putinţă de ieşire.

Se opri.

— Desigur, spun asta copilandrilor pe care nu vreau să-i sperii, îmi mărturisi el confidenţial. Ceea ce s-a întâmplat, după cum bănuiesc eu, este că omul a fost omorât aici, spuse rostogolind printre dinţi litera „r”.

M-am cutremurat din nou şi am păşit mai departe, felinarul clătinându-se şi tremurând la rându-i. În mod repetat ne arătă în stânga şi în dreapta tot felul de lucruri, apoi am coborât o scară spre un bazin subteran cu apă

caldă.

— Îngenunchează încetişor şi vâră mâna în apă.

Nu eram foarte curajoasă, aşa că m-am agăţat de mâna lui Wynn şi am îngenuncheat ca să simt căldura apei. Era, într-adevăr, plăcut de caldă.

— Ce o încălzeşte? am întrebat surprinsă.

— Ei… Râse scoţianul. Asta numai bunul Dumnezeu ştie. Şi se pare că păstrează pentru Sine unele taine. Cred că nu vom şti niciodată – decât dacă hotărăşte El să ne facă de cunoscut.

Ne-am întors. Abia aşteptam să ajung afară, la soare, cu toate că n-aş fi ratat pentru nimic în lume această experienţă. Nu eram pregătită pentru lumina sclipitoare a zilei ce mă întâmpină când am ieşit din grotă. Ochii mei protestară şi i-am ţinut strâns închişi, întorcându-mi capul în direcţia opusă, ca să-i pot deschide când alegeam s-o fac.

Ochii mi se adaptară curând la lumină şi l-am privit pe ghidul nostru cu un zâmbet aprobator. Se părea că, pentru el, era foarte important ca noi să ne fi bucurat de aventura la care ne invitase. I-am întins mâna.

— Mulţumesc atât de mult, am spus cu sinceritate. Mi-a plăcut foarte mult.

Ochii îi sclipiră. Îmi luă mâna întinsă şi o scutură cu entuziasm, apoi se întoarse spre Wynn.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce mai aştepţi şi nu-ţi iei o soţie, da’ acum ştiu. Ai aşteptat-o pe cea mai specială.

Wynn zâmbi larg.

— Să aveţi parte numai de bine, spuse scoţianul bătându-l prieteneşte pe spate, îndreptându-şi apoi atenţia spre ceilalţi turişti.

Ne apropiam de Calgary când reveria lunii de miere

se spulberă, iar gândurile mi se îndreptară spre tot ce mai era de făcut într-o singură şi scurtă zi. M-am frământat neliniştită pe banchetă, iar Wynn îmi simţi tulburarea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, foarte atent la schimbările mele de dispoziţie.

— Mă gândeam la tot ce trebuie făcut mâine, am recunoscut.

— N-ar trebui să fie atât de greu, încercă el să mă asigure. Cufărul tău este gata de plecare şi aproape toate celelalte lucruri sunt împachetate. Vom mai avea de adunat doar câteva lucruşoare.

— Dar ce facem cu toate darurile primite la nuntă?

— Julie şi Mary s-au oferit, nu ţi-am spus?

— Nu-mi amintesc…

— Îmi pare rău. Am vrut să-ţi spun, ca să-ţi iei o grijă de pe cap.

— Foarte bine, am spus, simţindu-mă mai uşurată. Sper doar că vor avea grijă şi le vor împacheta bine. Unele dintre obiectele acelea de porţelan sunt foarte delicate.

— Să le împacheteze? repetă Wynn. Nu vor avea mult de împachetat. Mary s-a oferit să le depoziteze în podul casei lor. Vor avea grijă, sunt sigur.

— Să le depoziteze?

Fu rândul lui Wynn să mă privească surprins.

— Elizabeth, doar nu te-ai gândit că vom lua toate acele lucruri cu noi, nu-i aşa?

— Ba da… Eu…

— Nu este cu putinţă. Poliţia nu îngăduie să luăm cu noi decât un anumit număr de kilograme pe persoană. Deja am ajuns la limită. În plus, asemenea lucruri nu-şi au rostul în Nord.

O clipă am vrut să-l contrazic. Rostul lor era să făurească un cămin – să mă facă să simt că făuresc un

cămin. Oare nu era suficient? însă nu l-am contrazis. Mi-am amintit rugăciunea pe care o făcusem Domnului cu trei zile în urmă şi promisiunea de a-l lăsa pe Wynn să fie capul casei noastre. Am aşteptat o clipă, până când mi-am recăpătat stăpânirea de sine, apoi l-am privit pe Wynn şi i-am adresat unul dintre cele mai drăguţe zâmbete de care eram în stare.

— Atunci, cred că toate sunt aranjate.

Wynn îşi petrecu braţul în jurul meu şi mă trase aproape, cu toate că ne aflam într-un tren aglomerat.

— Mulţumesc, Elizabeth, şopti cu buzele îngropate în părul meu – şi am ştiut că câştigasem mai mult decât pierdusem în acest schimb.

După cum m-am aşteptat, dimineaţa următoare fu plină de activitate. Familia mea încă nu plecase de la Jon şi Mary.

Urmau să mai zăbovească încă câteva zile înainte de a se întoarce în Est. Mă bucuram că puteam să am parte de încă o zi scurtă împreună cu ei.

Însă nu mai puteam sta la taclale cu Julie până noaptea târziu. Lucrurile ei fuseseră mutate din camera pe care o folosisem de atâtea ori în casa lui Jon şi încăperea pregătită pentru mine şi pentru Wynn. La început mi s-a părut ciudat, însă m-am obişnuit repede cu ideea. Mă întrebam deja cum trăisem până atunci fără Wynn – şi nu mă căsătorisem decât de patru zile.

Wynn lipsi de acasă o bună parte din zi, alergând ici-colo pentru ultimele pregătiri. Avea o întâlnire la sediul Poliţiei Canadiene Regale pentru instrucţiuni de ultimă oră şi duse ultimele noastre lăzi pentru a fi cântărite şi verificate. Urma să ne începem călătoria cu trenul, apoi cu vaporul, sfârşind prin a parcurge ultima bucată de drum în carul tras de boi. Dacă ne-am fi aflat în lunile de iarnă, am

fi folosit o sanie trasă de câini.

Nu ne-am dus la culcare devreme. Nu era nevoie să ne conservăm energia. Aveam la dispoziţie toată ziua următoare ca să dormim în tren, dacă doream. Părea că este mult mai important să stăm şi să povestim cu membrii familiei. În cele din urmă, fără tragere de inimă, ne-am dus la culcare.

Am urcat scările spre camera mea pentru ultima oară. Cine ştie când urma să mai dorm aici? Ajunsesem să îndrăgesc această cameră. Întotdeauna mă simţisem binevenită şi iubită în casa lui Jon. O să-mi lipsească. Îmi vor lipsi ei. Îmi vor lipsi copiii. S-ar putea să fie mari când îi voi vedea data viitoare. Dar dragii mei părinţi? Vor mai fi oare în căminul lor din Toronto când mă voi întoarce din Nord? Iar Julie? Se va mărita între timp? Şi Matthew? Va fi bărbat în toată firea.

Nu mă înspăimânta viitorul meu alături de Wynn în Nord. Singurul lucru care mă speria era că-mi va lipsi atât de mult ceea ce experimentasem aici. Ce bine ar fi fost dacă aş fi putut îngheţa toate lucrurile la stadiul în care se găseau acum până la revenirea mea, ca să nu pierd atât de multe. Însă acest lucru era cu neputinţă. Omul nu putea fi decât într-un singur loc în acelaşi timp. Lumea în Toronto şi aici, în Calgary, va merge înainte fără Elizabeth Delaney, iar eu trebuia să accept acest fapt.

Mă cuprinse un val de tristeţe în timp ce mi-am aşezat capul pe pernă. O clipă, m-am temut că o să plâng; însă Wynn mă cuprinse cu braţul şi-şi lipi obrazul de al meu.

— Eşti gata de aventură, Elizabeth? îmi şopti, iar eu am detectat nota de entuziasm din glasul său.

— Îhî, am murmurat, căutând în întuneric bărbia lui puternică. Am zâmbit, iar Wynn îmi simţi zâmbetul. Mă

sărută pe tâmplă.

— Niciodată n-am fost atât de entuziasmat că plec în Nord, Elizabeth, mi se confesă el. Întotdeauna mă gândeam la câte lucruri las în urmă. De data asta nu mă pot gândi decât la ce urmează să iau cu mine.

Mi-am schimbat poziţia în braţele sale.

— Sper să nu te dezamăgesc niciodată, Wynn.

— Nu mă tem de asta.

Vocea îi era gravă.

— Eu sper şi mă rog ca tu să nu fii dezamăgită. Nordul poate fi crud, Elizabeth. Este frumos, însă poate fi şi crud. Oamenii sunt simpli, oameni nevoiaşi – ca nişte copii, în multe privinţe. Cred că oamenii sunt ceea ce mă atrage acolo. Îi îndrăgesc, în mod miraculos. Oamenii aceştia au încredere în tine, se bazează pe tine, într-un mod atât de simplu, de deplin. Oarecum, simţi că trebuie să fii vrednic de încrederea lor.

— Şi sunt sigură că eşti.

— Nu ştiu. Mi se pare că niciodată n-am reuşit să fac destul. Oamenii aceştia au nevoie de doctori, de şcoli şi, mai mult decât orice, de misiuni creştine. Misiuni în care pot învăţa adevărul despre Dumnezeu şi despre planul Său pentru omenire. În gândirea lor, toate acestea sunt amestecate.

Înăuntrul meu se trezi ceva, o dorinţă de a-i învăţa pe oamenii lui Wynn nu doar să citească şi să scrie, ci şi să-L găsească pe Dumnezeu şi să i se închine Lui. Ciudat. Nu-i întâlnisem niciodată – pe niciunul dintre ei –, însă simţeam că îi îndrăgesc deja.

10
ÎNCEPE CĂLĂTORIA

După un ultim şi înlăcrimat rămas-bun, am plecat. Tristeţea şi entuziasmul mă copleşeau în acelaşi timp. Nu puteam înţelege cu adevărat ce se întâmpla în inima mea. Wynn îmi înţelese sentimentele şi-mi îngădui câteva clipe de linişte. Din când în când îmi arăta locuri de interes, fără a se aştepta însă la entuziasm din partea mea. În prima parte a călătoriei am văzut locuri cunoscute, căci drumul ne ducea prin Red Deer şi Lacombe. Când trenul opri în Lacombe, m-am uitat atentă după cineva cunoscut; eram pe punctul de a constata că nu era niciunul dintre cunoscuţi pe acolo, când Phillip, Lydia şi tânărul Phillip – fratele, cumnata şi nepotul lui Wynn – urcară în tren împreună cu mama lui Wynn.

— Conductorul spunea că o să zăbovească aici câteva minute, aşa că o să ne anunţe când veţi pleca, ne informă Phillip.

Am început să povestim, dornici de a afla cât mai multe noutăţi din cele ce se petrecuseră în zonă. Nu trecu multă vreme şi conductorul veni să ne spună că trenul va fi gata de plecare în cinci minute.

N-am fi dorit să-i vedem plecând, însă ne-am bucurat de acele câteva minute pe care le petrecusem împreună. Pentru prima dată am putut spune doamnei Delaney, mama lui Wynn, *mamă* – şi am făcut-o cu plăcere.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Elizabeth, spuse ea. De data asta nu-mi mai este atât de greu să-l văd pe Wynn plecând, pentru că ştiu că cineva îi va purta de grijă. Să ai şi tu grijă. Din cele spuse de Wynn până acum, Nordul poate fi un loc foarte singuratic pentru o femeie.

Am încercat s-o asigur pe mama Delaney că totul va fi bine, pregătită pentru tot ce-mi stătea înainte. Nu eram chiar atât de sigură precum încercam să par. Cu fiecare

kilometru străbătut de roţile trenului, nodul din stomac devenea tot mai mare. Dacă n-ar fi fost Wynn lângă mine, sunt sigură că aş fi intrat în panică şi aş fi dat bir cu fugiţii cu mult înainte de a ajunge în Lacombe.

Am încercat să-mi îndrept atenţia spre cătunele pe lângă care treceam. Nu era uşor. Mintea îmi stătea la alte lucruri. Nici măcar când Wynn îmi vorbea vesel, arătându-mi una-alta, nu reuşeam să mă entuziasmez – deşi încercam.

În cele din urmă m-am gândit că sunt obosită şi că aveam nevoie de somn, aşa că m-am ghemuit lângă Wynn, punându-mi capul pe umărul lui în încercarea de a adormi. Însă somnul mă ocolea. Am auzit respiraţia regulată a soţului meu şi mi-am dat seama că el reuşise să adoarmă. Mă bucuram pentru el. El era chiar mai obosit decât mine, eram sigură. Speram că se va odihni bine. Am încercat să stau foarte liniştită, ca să nu-l tulbur. *Eu* am stat liniştită, însă nu şi trenul care se opri scârţâind şi pufăind, făcând apoi tot felul de manevre pentru a lăsa în gară câteva vagoane.

Wynn se trezi şi se mişcă uşor. Mi-am dat seama, din felul în care se frământă pe banchetă, că se temea să nu mă trezească, aşa că m-am îndreptat de spate şi i-am zâmbit.

— E în regulă, i-am spus. Sunt trează deja.

— Ai reuşit să te odihneşti puţin? mă întrebă cu îngrijorare în glas.

— Să mă odihnesc, da. Să dorm, nu, i-am răspuns.

— Îmi pare rău. Cred că eu am dormit.

— Nu multă vreme, l-am informat. Ai fi putut dormi mai mult dacă trenul n-ar opri la fiecare căsuţă şi colibă indiană.

Wynn chicoti.

— Aşa pare, nu? Ei bine, nu mai e mult până la Edmonton.

— Ce se întâmplă la Edmonton?

— Petrecem noaptea acolo. Am o întâlnire scurtă dimineaţă cu câţiva domni din conducere înainte de a ne continua drumul. Poţi dormi până târziu dacă vrei.

— Când plecăm?

— Doar la ora unsprezece.

— La ce oră trebuie să mă trezesc?

— Nu cred că înainte de ora nouă – decât dacă vrei să vizitezi puţin oraşul.

— Nu de data asta, am spus, zâmbind obosită. Până şi ora nouă îmi pare prea devreme.

Când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, am constatat că Wynn mă lăsase să dorm, după cum promisese. M-am uitat la ceasul de pe perete. Trecuse de ora nouă, aşa că m-am dat jos din pat degrabă. Trebuia să mă grăbesc dacă doream să fiu gata până la întoarcerea lui Wynn.

Tocmai îmi isprăvisem de aranjat părul când am auzit cheia lui Wynn răsucindu-se în broască.

— Te-ai trezit, îmi spuse el în loc de salut. Mă temeam că nu te vei trezi la timp.

— Am dormit mai mult, am recunoscut. Am fost nevoită să mă grăbesc ca să recuperez timpul pierdut.

— Nu cred că somnul tău a fost timp pierdut, mă asigură el. Aveai nevoie de somn.

Traversă încăperea spre mine şi mă sărută.

— Pari mai odihnită, spuse el. Cum te simţi?

Am zâmbit.

— Bine, i-am răspuns, încercând să ascund orice urmă de neliniște. Gata să încep călătoria către pustia ta.

Mă îmbrăţişă strâns.

— În cazul ăsta, să pornim, spuse el. Totuşi ai nevoie

de un mic dejun înainte de plecare.

Ne-am continuat călătoria cu un şlep, o experienţă nouă pentru mine. La început mi-a fost puţin teamă. Ziua era înnorată şi mohorâtă – şi nu mă simţeam în largul meu pe ambarcaţiunea plutitoare. Era condusă de-a lungul râului doar cu ajutorul a două prăjini lungi pe care le ţineau în mâini bărbaţii din echipajul nostru.

Wynn spuse că în zilele de demult am *fi* putut face această călătorie în confortul cabinei unei nave cu zbaturi, însă odată cu apariţia şinelor de cale ferată, acestea şi-au pierdut clienţii şi au fost retrase. Nu exista nicio cale ferată care să ne ducă în ţinutul spre care ne îndreptam noi, aşa că eram nevoiţi să călătorim pe acest şlep plat ce îngăduia râului să-l îndrepte spre nord-est. Bărbaţii care deţineau şi operau şlepul considerau că nu merita să consume combustibil călătorind în aval. Pe drumul de întoarcere, în amonte, urmau să pună în funcţiune un motor simplu.

Cerul dădea semne de ploaie. Nu ştiam cum va funcţiona ambarcaţiunea asta veche dacă apele urmau să se reverse de sus. Oare va continua să plutească?

Banchetele pe care şedeam nu erau deloc confortabile şi curând m-am surprins dorindu-mi tare mult să mă pot ridica şi să fac câţiva paşi. Se părea că n-o să am ocazia asta, căci fiecare metru pătrat al şlepului era ocupat cu ceva. Nu-mi venea să cred câtă marfă putea duce la bordurile ei umflate. M-am uitat în jur ca să-mi găsesc lăzile şi aproape că am intrat în panică nevăzându-le. Probabil că Wynn îmi citise gândurile.

— Sunt acolo, sub prelată, spuse simplu, liniştindu-mă. Vrei să-ţi dezmorţeşti picioarele? mă întrebă după câteva minute.

— Mi-ar plăcea, am răspuns grabnic, însă unde?

— Vino, spuse el, întinzându-mi mâna. Cred că vom reuşi să ne mişcăm, măcar câteva minute.

Greu de făcut. Am fost nevoiţi să păşim peste unele lucruri, să le ocolim, să ne strecurăm pe dedesubt şi să ne agăţăm de câte ceva ca să nu ne pierdem echilibrul. Bătea vântul şi, uneori, apele râului erau învolburate. Mi-am legat eşarfa mai strâns sub bărbie şi i-am spus lui Wynn că era suficient cât ne mişcasem. Ne-am întors la băncuţele noastre incomode.

După-amiază a început ploaia. Nu aveam unde să ne adăpostim. Wynn găsi un fel de pânză impermeabilă pe care o înfăşură strâns în jurul meu. Vântul continuă să bată cu putere, smulgând pe alocuri „învelişul" meu protector, aşa că îmi era greu să mă adăpostesc cu totul sub el. Simţeam cum, ici-colo, petele de umezeală creşteau din ce în ce mai mult. Am încercat să nu mă gândesc la ele, dar nu era uşor. Apa de ploaie era rece şi vântul din ce în ce mai puternic o făcea şi mai rece. După câteva ceasuri mă simţeam nenorocită, însă mă străduiam să n-o arăt.

Wynn continuă să se îngrijească de mine – mutând adăpostul improvizat când într-o parte, când în cealaltă, strângând bine într-o parte şi vârând în cealaltă parte. Între timp, se udă şi el. Cei care conduceau şlepul păreau a fi obişnuiţi cu ploaia. Probabil că fuseseră îm bibaţi de apa ei de multe ori în călătoriile anterioare.

Pe măsură ce se scurgeau ceasurile, cerul devenea tot mai întunecat şi ploaia tot mai puternică. Mă întrebam dacă o să călătorim toată noaptea. Oare câte zile vom pluti pe râul ăsta? auzisem cuvântul *Athabasca*, însă nu cred că aceasta era destinaţia noastră.

— Ne vom retrage devreme seara asta, îmi spuse Wynn. Vom încerca să ne uscăm puţin. Există un mic punct comercial în apropiere, unde ne putem adăposti. Ar fi

trebuit să ajungem mai departe astăzi, dar vom aştepta până mâine.

M-am cutremurat şi am încuviinţat din cap în semn de mulţumire. Asta era o veste bună pentru mine.

Nu trecu mult şi strigătele membrilor echipajului, laolaltă cu manevrele pe care le făcea şlepul, îmi dădură de ştire că vom trage la mal. Se simţi o smucitură şi o bufnitură în timp ce ne lovirăm, în întuneric, de un fel de doc. Wynn îşi făcu apariţia şi mă ajută să păşesc pe mal. Vântul şi ploaia îmi desfăcură eşarfa, iar părul mi se învolbură învăluindu-mi faţa. Am încercat să-l prind la loc, însă nu aveam mâinile libere. Am renunţat şi am decis să-l las să fluture în vânt.

Ne-am îndreptat spre o siluetă întunecată ce se profila în amurgul din ce în ce mai întunecat. Apoi am zărit o lumină la o fereastră înceţoşată. Deşi slabă, lumina era un semn că cineva locuia acolo; şi am rostit în sinea mea o rugăciune de mulţumire în timp ce, cu ajutorul lui Wynn, mă zoream într-acolo.

Mirosul de fum de lemn ars îmi ajunse în nări şi m-am gândit la minunata căldură ce se degaja. Am iuţit pasul. În nerăbdarea mea de a ajunge la casă, n-am văzut ciotul ce-mi stătea în cale.

— Ai grijă! strigă Wynn văzând ce era să se întâmple.

Prea târziu însă. Mi-am lovit cu putere fluierul piciorului de lemnul tare şi am ţipat de durere.

Wynn mă prinse ca să nu cad, însă din acel loc şi până la casă am mers poticnindu-mă, şchiopătând de durere. Wynn mă rugă să-i îngădui să mă ducă în braţe, însă am dat din cap cu încăpăţânare.

Când am ajuns la ceea ce crezusem că este o casă şi am intrat împleticindu-mă pe uşă, am fost dezamăgită să văd că nu era nimic din ceea ce-mi imaginasem. Era un fel

de adăpost – o baracă în care se făcea negustorie. Peste tot, în singura încăpere, se aflau aruncate la întâmplare mormane de cutii şi lăzi. Pe o tejghea improvizată se afla o lampă slabă ce arunca în jur o lumină anemică. Singura fereastră era atât de pătată şi murdară, încât mă întrebam cum reuşisem să văd lumina de afară.

În colţul încăperii se afla ceea ce părea a fi o stivă de blănuri. Analizându-le mai îndeaproape, am descoperit că erau un fel de pat. M-am cutremurat la gândul că trebuia să dorm aici.

— Bună, se auzi un glas.

M-am răsucit pe călcâie şi am dat cu ochii de un bărbat neîngrijit ce şedea pe un scaun lângă o sobă pântecoasă aflată în mijlocul aglomeratei încăperi. Scuipă ceva negru spre o cutie goală de conservă, însă nu-şi nimeri ţinta. „Proiectilul” ajunse pe tăblia încinsă a sobei şi se auzi un sfârâit. Nu se ridicase pentru a ne veni în întâmpinare şi nu se mişcă nici acum.

Wynn îl salută printr-o aplecare a capului.

— Bună, Charlie, spuse el. Te deranjează dacă-ţi împrumut scaunul o clipă? Soţia mea tocmai s-a lovit la picior de ciotul acela pe care-l ai în faţa barăcii.

Era singurul scaun din încăpere, iar Charlie se ridică, fără tragere de inimă, mormăind dezgustat.

Wynn mă ajută să mă aşez şi-mi ridică fusta pentru a se uita la rană.

— Te rog, Charlie, adu-mi lampa.

După tonul vocii lui Wynn ştiam că, deşi era locuinţa lui Charlie, Wynn era şeful aici. Cu toţii ştiau asta.

Charlie aduse lampa. Piciorul sângera, iar sângele trecuse prin ciorapi, pătându-i.

— Trebuie să-ţi dai jos ciorapii, îmi spuse Wynn.

M-am uitat neajutorată în jur. Nu aveam unde să mă

duc.

— Dar nu pot, am insistat, aruncând o privire speriată spre Charlie.

— Întoarce-te cu spatele, Charlie, porunci Wynn, iar bombănitorul Charlie se supuse. Lumina lămpii se întoarse odată cu el. M-am simţit puţin mai confortabil în semiîntuneric şi m-am grăbit să-mi ridic fusta şi să desfac jartierele ce-mi susţineau ciorapul de acum distrus. L-am scos în grabă şi mi-am lăsat fusta să cadă la loc. Charlie îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi scuipă din nou. Nu ştiu unde ateriză proiectilul de data asta. M-am aşezat, slăbită.

— E în regulă, spuse Wynn. Adu lampa, Charlie.

Charlie se întoarse. O clipă m-am temut că o să scuipe în direcţia mea. N-o făcu. Rămase în picioare ţinând agitat lampa, încercând să nu se uite la piciorul pe care-l studia Wynn.

— Nu cred că este prea adâncă, spuse Wynn. Nu e nimic rupt…

— Decât ciorapul meu, l-am întrerupt.

Wynn ridică din sprâncene.

— Rănile se vindecă, am spus ca să-l informez. Ciorapii nu-şi n-am reuşit să iau cu mine decât câteva perechi.

În ciuda situaţiei, Wynn zâmbi, însă nu făcu niciun comentariu.

— Charlie, ai materiale de prim ajutor aici? întrebă el.

Charlie mormăi, apoi bodogăni:

— Câteva.

— Pune lampa jos şi adu-mi-le, te rog, spuse Wynn. Nu vreau să descarc şlepul ca să ajung la lăzile mele.

Wynn se ridică şi verifică ibricul aşezat pe sobă. Era

apă în el, iar lucrul acesta păru să-l mulţumească.

În timp ce Wynn îmi curăţă şi îmi bandajă piciorul umflat, îşi făcură apariţia şi ceilalţi bărbaţi. Păreau mulţumiţi de faptul că reuşiseră să ancoreze şlepul şi se puteau adăposti la loc călduros şi uscat.

Îl salutară gălăgios pe Charlie. Acesta le întoarse salutul cu o înjurătură, un scuipat şi o palmă pe spate. Mă simţeam nelalocul meu. Era limpede faptul că aceşti bărbaţi nu petrecuseră mult timp în prezenţa unei femei. Glumeau şi înjurau şi se înghionteau unul pe altul. Unul dintre ei scoase o sticlă de rom despre care considerau, se pare, că este exact lucrul de care aveau nevoie ca să le scoată frigul din oase.

Wynn preluă controlul, căci nimeni nu părea a face asta. Pregăti cafeaua şi-l întrebă pe Charlie unde ar putea găsi câteva conserve cu mâncare pentru masa de seară. Charlie nu păru dornic să-şi împartă proviziile, însă Wynn îi aminti că va fi plătit pentru tot ceea ce va cheltui cu membrii forţei de poliţie. Charlie scoase la iveală câteva conserve, iar Wynn începu pregătirea mesei de seară.

M-am oferit să-l ajut, însă el mă refuză.

— Cred că ar trebui să-ţi odihneşti piciorul. Lasă-mă să te ajut.

Înainte de a-mi da seama ce se petrece, Wynn mă ridică de pe scaunul de lângă sobă şi mă duse la mormanul de blănuri urât mirositoare din colţul încăperii. Am vrut să protestez, însă cuvintele mi-au rămas în gât, înţepenite.

— Îmi pare rău, Elizabeth, şopti Wynn, dar cred că acesta va fi patul tău în noaptea asta.

Mi-am închis gura pentru a nu protesta şi din cauza mirosului ce venea din mormanul de blănuri în timp ce Wynn mă aşeză, cu blândeţe, pe pat.

— Vrei să spui că asta e tot ce se poate găsi aici? am

întrebat neîncrezătoare.

— Asta este, răspunse Wynn.

— Dar tu – şi ei?

— Vom sta şi noi aici. Cel puţin e uscat, iar focul ne va usca hainele până dimineaţă.

Mi-am aruncat în grabă privirea în jurul micii încăperi aglomerate. Dintr-odată mi se păru teribil de sufocantă. Îmi doream să fiu afară ca să pot respira din nou. Însă când am auzit şuieratul vântului şi ropotul ploii, am închis ochii şi am încercat să fiu mulţumitoare pentru căldura mirositoarei colibe. Wynn mă bătu pe umăr încetişor, în semn de înţelegere.

Când cina fu gata, Wynn improviză o masă în apropierea sobei, apoi veni să mă ajute să ajung la ea. I-am spus că nu-mi era foame şi m-aş fi mulţumit mai degrabă cu o ceaşcă de ceai fierbinte sau cafea. Atunci observă că hainele de pe mine îmi erau ude şi tremuram de frig.

— Îmi pare rău, Elizabeth, spuse el. Am fost atât de nerăbdător să-ţi pregătesc ceva cald de mâncare, încât am uitat de hainele tale ude. Nu mi-am dat seama că te-ai udat aşa de tare. Cred că pânza aceea n-a fost de prea mare ajutor.

— O, ba da, am insistat făcând pe curajoasa, uitându-mă la hainele lui. Sunt udă doar în unele locuri, nu peste tot.

Wynn întinse mâna şi începu să-mi pipăie hainele.

— Eşti udă, mă contrazise el, până la piele. Te ajut să-ţi scoţi hainele de îndată ce mănânci supa asta fierbinte.

Am vrut să protestez, însă n-am avut cu cine vorbi. I-am îngăduit lui Wynn să mă ajute să ajung la scaun şi să-mi toarne într-o cană supa pe care o pregătise. Am sorbit-o încet. Nu era cea mai bună mâncare pe care o mâncasem, însă era fierbinte, ba chiar gustoasă, având în vedere

faptul că provenea dintr-o conservă. Din hainele mele, în partea cea mai apropiată de sobă, începură să iasă aburi. Mi-am schimbat poziţia pentru a îngădui căldurii să ajungă şi în celelalte părţi ale corpului. Nu m-am încălzit aşa cum mi-aş fi dorit, cu toate că în unele locuri de pe trup simţeam fierbinţeală. Era o senzaţie ciudată – aceea de a fi fierbinte într-o parte şi îngheţată în cealaltă – în acelaşi timp. Am isprăvit de băut supa şi i-am făcut semn lui Wynn că eram gata să mă întorc la mormanul numit pat.

— Ai câteva pături, Charlie?

Charlie se ridică de pe butoiul pe care şezuse şi scuipă înspre sobă în timp ce se îndreptă spre un raft.

— Hudson’s Bay, mormăi el. Aproape noi.

— Nu se vor uza până dimineaţă, răspunse Wynn, neintimidat de mormăiala lui Charlie. Wynn luă pătura şi formă un paravan ce mă feri de privirile celorlalţi.

— Acum, spuse el, dă-ţi jos hainele ude.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă vorbea serios. Încăperea era plină de bărbaţi. Vorbise serios. Am ridicat din umeri, mi-am desfăcut fusta udă şi am lăsat-o să cadă. Mi-am dat jos cămaşa şi jupoanele, aruncând – neliniştită – câte o privire spre pătura pe care Wynn o ţinea ca paravan pentru mine.

După zgomotele ce răzbăteau din partea cealaltă a peretelui improvizat, îmi dădeam seama că bărbaţii se „delectau” de-acum cu supa pregătită de Wynn. Se auzeau sorbituri şi plescăituri şi eram bucuroasă că nu sunt nevoită să-i mai şi văd, nu doar să-i aud. Mă întrebam dacă Charlie putea mânca şi mesteca tabac în acelaşi timp sau se lipsise de cocoloaşele sale în timpul mesei.

— Acum urcă-te în pat şi întinde-te, spuse Wynn cu blândeţe.

O să te învelesc eu.

Făcu aşa cum promise, folosind ambele pături pe care Charlie

I le dăduse. M-am întins tremurând. Wynn se întoarse la sobă, luă cana pe care o folosisem şi-şi turnă supă. Apoi turnă cafea într-o altă cană şi se întoarse la patul meu.

— Te-ai mai încălzit?

Nu-mi mai era atât de frig, cu toate că dinţii încă nu mi se opriseră din clănţănit.

Acum că Wynn nu se mai învârtea în jurul sobei ca să pregătească mâncarea, iar eu nu mai ocupam singurul scaun din încăpere, bărbaţii se apropiară de sursa de căldură. Din hainele lor începură să iasă aburi şi mirosuri, viciind aerul din încăpere. Eram bucuroasă că mâncasem deja. N-aş fi putut înghiţi nimic simţind în încăpere mirosul acesta puternic, neplăcut.

Am încercat să mă dau mai la o parte, pentru ca Wynn să se poată aşeza lângă mine, însă patul era îngust, pentru o singură persoană. Wynn se lăsă jos, lângă mine, şi-şi sorbi cafeaua. Hainele îi erau lipite de trup.

— Eşti încă ud, am spus. Te vei îmbolnăvi.

— Mă usuc repede. Voi fi bine. De ce nu încerci să dormi puţin? Aş fi vrut să-l întreb „aici?” Însă ştiam că „aici” era cel mai bun loc pe care mi-l putea oferi, aşa că am încuviinţat.

Wynn se întoarse la sobă unde ceilalţi bărbaţi încă mâncau şi glumeau unul cu celălalt.

— Hei, sergent, spuse râzând unul dintre bărbaţii de pe şlep. Pentru un om al legii, supa nu-i rea deloc.

Ceilalţi bărbaţi izbucniră şi ei în râs auzind gluma ce li se părea teribil de amuzantă. Wynn doar clătină din cap.

— Rămân îndatorat pentru găzduire şi pentru pat, Charlie, spuse Wynn cu sinceritate.

Charlie privi spre colţul unde eram ghemuită.

Isprăvise de mâncat, aşa că era liber să mestece şi să scuipe din nou şi chiar asta făcu. Cocoloşul ateriză pe bocancul unuia dintre bărbaţii de pe şlep. Individul nici măcar nu-şi coborî privirea.

— Nu-i bai, îl asigură Charlie pe Wynn. Oricum nu foloseam patu în seara asta.

Ceilalţi bărbaţi râseră şi m-am întrebat care le era motivul. N-am rămas nedumerită prea multă vreme. Masa improvizată fu eliberată degrabă de cele câteva căni şi pe ea apăru un pachet de cărţi.

— N-ai nimic împotriva jocului de cărţi, nu-i aşa, sergent? întrebă bărbatul mai durduliu de pe şlep.

— Atâta vreme cât jucaţi corect şi nu vă încăieraţi, n-am nimic împotrivă, răspunse Wynn.

— În căzu ăsta, domnilor, va trebui să jucăm cinstit, spuse bărbatul camarazilor săi; şi râseră din nou cu poftă, plesnindu-se pe coapse şi bătându-se pe spate unul pe celălalt.

Îşi făcură scaune din lăzi sau butoaie şi cărţilor de joc de pe masă li se alăturară curând câteva sticle.

— Vrei să ni te alături, sergent? îl invită bărbatul mai scund şi mai măsliniu, cu accent franţuzesc şi mustaţă lungă.

Wynn clătină din cap.

Cei patru bărbaţi se aplecară asupra mesei şi lunga noapte începu. Wynn nu prea avea unde să se aşeze. Încercând să-şi usuce hainele ude, trase o buturugă aproape de sobă şi se aşeză, rezemându-se de o stivă de lăzi.

Din când în când flacăra lămpii pâlpâia şi o mână nespălată se întindea pentru a mai slobozi puţin fitil. Gălăgia se înteţea şi glumele deveneau tot mai grosolane. Wynn le aminti că în încăpere era o femeie şi pentru

câteva minute în baracă se făcea mai linişte. Pe măsură ce ceasurile se scurgeau şi sticlele se goleau, gălăgia crescu. În cele din urmă Wynn îi privi fără să mai spună nimic, părând a nu da prea mare atenţie la ceea ce se întâmpla; dar eu ştiam că era foarte atent la orice mişcare din încăpere.

Din patul meu aflat în colţul camerei, urmăream şi eu totul. Nu mai tremuram – asprele pături Hudson's Bay îşi făcuseră bine treaba. Aproape că aţipisem o dată sau de două ori, pentru ca după aceea hohotele de râs sau un val de obscenităţi să mă trezească din nou.

Wynn se ridică de la locul său de lângă foc pentru a vedea ce fac. Când l-am văzut venind, am închis strâns ochii. Ştiam că gestul putea fi considerat a fi o înşelăciune, dar nu doream ca Wynn să fie îngrijorat din pricina mea. Avea destule pe cap deja. Însă n-am reuşit să-l păcălesc.

— Te simţi bine? întrebă încet.

N-am răspuns imediat. Adevărul era că mă simţeam foarte ciudat, foarte incomod în aceeaşi încăpere cu aceşti bărbaţi care vorbeau urât şi jucau cărţi. Nu mai fusesem într-o asemenea situaţie. Toată viaţa evitasem aşa ceva. Dacă nu l-aş fi avut aici pe soţul meu, cred că aş fi fost înţepenită de frică. Am privit pe furiş spre cei patru bărbaţi din încăpere. Cel mai înalt dintre ei luă încă o înghiţitură mare de băutură din sticlă; iar cel mic, măsliniu, îşi aştepta rândul cu nerăbdare şi cu mâna întinsă. Mi-am întors degrabă privirea spre Wynn. Pe chipul său se citea îngrijorarea.

— Sunt bine, am reuşit să spun cu glas slab, repetând apoi mai ferm, încercând să mă conving pe mine însămi de faptul că spusesem adevărul. Sunt bine.

— Ce-ţi face piciorul?

— Nu mă mai doare aşa de tare.

— Te-ai încălzit?

Am încuviinţat printr-o mişcare a capului.

El îngenunche lângă mine şi-mi aranjă păturile, înfăşurându-le bine în jurul meu.

— Îmi pare rău, Elizabeth. Am planificat călătoria aceasta având în vedere confortul tău. Dacă furtuna asta…

— Este în regulă, m-am grăbit să-l asigur. Tu eşti aici – asta e tot ce contează.

Se aplecă şi mă sărută, dragostea oglindindu-i-se în privire, însă îngrijorarea nu-i dispăru de pe chip.

— Încearcă să dormi, şopti el.

I-am zâmbit, iar el mă sărută din nou, apoi se întoarse la locul lui de lângă sobă.

Se făcuse foarte târziu şi bărbaţii mai jucau cărţi încă, bând şi înjurând. Charlie se ridică de pe lada lui şi se duse după o altă sticlă. Când o puse pe masă, Wynn, cu mişcări foarte încete, se ridică, se aplecă şi o luă de pe masă. Patru perechi de ochii îl priviră.

— Mâine ne aşteaptă un drum lung. Vreau să fiţi treji. Charlie, tu poţi să bei dacă vrei. Este băutura ta, dar nu da sticla şi celorlalţi.

În glasul lui Wynn era autoritate; şi, deşi se auziră bombăneli din partea celor aflaţi în jurul mesei, niciunul dintre ei nu-l contrazise.

Jocul de cărţi continuă, însă era clar că nu mai era chiar atât de distractiv. În cele din urmă, bărbaţii hotărâră că era de-ajuns. Îşi dădură la o parte scaunele improvizate, făcură puţin loc în jurul sobei şi se întinseră pe duşumea ca să doarmă. Câteva clipe se aşternu o tăcere bine-venită. Apoi, unul câte unul, umplură încăperea cu un cor de sforăituri.

Sforăiturile păreau chiar mai gălăgioase şi mai vulgare decât le fusese vorbăria. Resemnată, mi-am întors

faţa la perete şi am încercat să folosesc puţinele ceasuri ce mai rămăseseră din noapte pentru a mă odihni. O dată sau de două ori am auzit pe cineva alimentând soba cu lemne. Am ştiut fără să mă uit că acel cineva era Wynn.

Când se iviră zorile, eram frântă de oboseală. Însă cel puţin nu mai eram nevoită să mă străduiesc să adorm. Încă ploua, însă vântul se potolise. Eram mulţumitoare pentru aceste mici binecuvântări.

Auzindu-mă mişcând, Wynn se grăbi spre mine.

— Cum te simţi, Elizabeth? şopti el.

Mă durea tot trupul, iar piciorul vătămat pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Am reuşit să zâmbesc slab.

— Bine, am răspuns. Mă poţi ajuta să mă ridic?

Braţele puternice ale lui Wynn mă ajutară să mă ridic în picioare. Am bâjbâit după haine şi m-am îmbrăcat, în spatele păturii pe care Wynn o ţinu pentru a mă proteja. Hainele îmi erau uscate şi îmi păreau mult mai moi decât păturile.

Bărbaţii încă erau lungiţi pe duşumea, înecând în somn chiolhanul din seara precedentă.

— Trebuie să mă duc la toaletă, Wynn, am şoptit. Unde să mă duc?

Wynn îmi arătă uşa.

— Oriunde în pădure, îmi răspunse.

Văzându-mi privirea tulburată, se uită spre ceilalţi.

— Nu-ţi face griji pentru ei. Dacă i-aş lăsa, nu s-ar trezi decât săptămâna viitoare. Am eu grijă de ei.

Eram uşurată, însă neliniştită la gândul că trebuia să folosesc pădurea drept toaletă.

— Vrei să te ajut să mergi? întrebă Wynn.

Mi-am lăsat greutatea pe sărmanu-mi picior vătămat înainte de a răspunde:

— Voi fi bine.

— Eşti sigură?

Am făcut, şovăielnic, un pas.

— Mă sprijin de baracă dacă e nevoie, i-am spus.

Mă sprijini până la uşă şi o deschise. Apoi întinse mâna după jacheta lui.

— Poftim, spuse el, mai bine ai folosi asta. Încă plouă.

Mi-am înfăşurat bine jacheta în jurul trupului şi am păşit în aerul umed al dimineţii. Râul din apropiere era aproape ascuns în ceaţa ce se lăsase. Apa de pe frunzele copacilor picura pe pământul deja îmbibat cu apă. Eram bucuroasă că nu bătea vântul.

N-am rămas mai mult decât era nevoie. Chiar şi aşa, când m-am întors în cabana mică, mirositoare şi supraaglomerată, încălţările îmi erau îmbibate cu apă şi poalele fustei îmi erau ude. Tânjeam după căldura sobei, dar n-am vrut să păşesc peste bărbaţii adormiţi. Wynn mă ajută să-i ocolesc şi m-am aşezat pe singurul scaun din încăpere, întinzându-mi picioarele spre căldură.

— Nu e foarte frumos afară, nu-i aşa? comentă Wynn.

— E frig şi umed, dar vântul nu mai bate atât de tare.

Wynn păru să aprobe atitudinea mea pozitivă. Îmi zâmbi şi-mi puse o mână pe umăr în timp ce-mi întinse o cană cu cafea fierbinte.

— Acum, că ai văzut cum va fi ziua de astăzi, ce părere ai? Ai vrea să pornim la drum sau să rămânem aici şi să aşteptăm să treacă ploaia?

M-am uitat la cei patru bărbaţi nespălaţi întinşi pe podea. Mirosul de alcool din noaptea precedentă se amesteca acum cu celelalte mirosuri. Din gurile pe jumătate deschise răzbăteau sforăituri ce le rămâneau uneori în gâtlej, ca un mormăit neregulat.

M-am uitat la patul improvizat din colţul încăperii. Era atât de îngust încât abia te puteai răsuci în el şi atât

de plin de ghemotoace încât mă întrebam cum reuşea Charlie să doarmă acolo.

— Unde vom fi la noapte?

— În josul râului, la o altă staţie mică.

— Acolo sunt… Sunt…?

Am ezitat să spun „case”, căci nu eram sigură dacă exista vreo *casă* în Nord.

— Sunt condiţii de găzduire acolo? am reuşit să îngaim, în cele din urmă.

— Foarte confortabile, răspunse Wynn.

— Atunci vreau să plecăm, am spus fără ezitare.

Wynn zâmbi şi se aplecă spre căpitanul adormit al şlepului.

Bărbatul nici măcar nu deschise ochii, ci doar îşi schimbă poziţia şi începu să sforăie din nou, într-o tonalitate diferită.

— Blackjack, îl strigă Wynn cu glasul mai ridicat. E timpul să pornim!

Bărbatul doar îşi schimbă din nou poziţia. Wynn îngenunche lângă el şi-l scutură de umăr.

— E timpul să vă treziţi. Pregăteşte-ţi echipajul de plecare, porunci Wynn bărbatului.

Blackjack se uită urât la el, ca şi când ar fi fost pe punctul de a-l refuza, însă Wynn nu acceptă niciun comentariu.

— Eşti plătit să ne duci până la River’s Bend, îţi aminteşti? Dacă-ţi vrei banii, duci marfa.

Bărbatul blestemă şi se ridică într-un cot.

— Cafeaua e fierbinte, îl îmbie Wynn. Ia câteva înghiţituri şi la drum!

Mi se părea amuzant să-i privesc pe petrecăreţii din seara trecută. Nu mai păreau atât de vioi acum. Mormăind, bombănind, ţmându-se de cap şi blestemând printre dinţi,

încercau să-şi determine trupurile să-i asculte.

Wynn nu-i cruţă.

— Să pornim, le porunci din nou. Ceaţa se ridică şi trebuie să recuperăm timpul pierdut.

În cele din urmă, se ridicară. Wynn turnă cafea în ceşti pentru fiecare dintre ei, cu excepţia lui Charlie. În ciuda zgomotelor din jur, Charlie continuă să doarmă, schimbându-şi din când în când poziţia.

— Mai vrei să stai în pat, Elizabeth? mă întrebă Wynn.

Am negat bucuroasă, iar Wynn, fără jenă, îl ridică pe Charlie în braţe şi-l aşeză pe pat. Îi întinse trupul pentru a-l aranja într-o poziţie cât mai confortabilă şi aruncă o pătură peste el. Charlie continuă să doarmă.

Doi dintre bărbaţi ieşiră ca să pregătească şlepul pentru plecare, iar cel rămas se plânse că era o zi mizerabilă pentru călătorie.

Wynn îşi privi ceasul de buzunar.

— Trebuie să plecăm de aici în zece minute, Wally, spuse el hotărât. Zece minute, nu mai mult.

Wally, încă mormăind, se alătură celorlalţi.

Wynn lăsă bani pe raft, lângă ibricul de cafea, pentru găzduire şi hrană. Charlie încă sforăia în timp ce-am închis uşa în urma noastră.

Înapoi pe şlep, cu pânza impermeabilă înfăşurată bine în jurul meu, am descoperit că nu ploua tare. Fără vânt, călătoria nu va fi grea, eram sigură.

În ciuda stropilor mici de ploaie, m-am surprins bucurându-mă de priveliştea pe care mi-o ofereau malurile râului. Zona era foarte puţin locuită, însă ocazional zăream câte un firicel de fum ce se ridica din hornul vreunei cabane pe jumătate ascunse după copaci.

La amiază ploaia se oprise, iar vântul adia uşurel. Nu

după multă vreme, îşi făcu apariţia şi soarele. Am dat la o parte pânza impermeabilă şi mi-am lăsat umerii încălziţi de razele soarelui. Nu ne oprisem decât pentru a mânca la prânz – câteva conserve încălzite la foc.

Ţinutul prin care treceam părea proaspăt şi curat. Aerul nu era alterat de mirosuri provenind de la fabricile din „lumea civilizată”. Am apreciat prospeţimea aerului, mai ales după o noapte petrecută în cabana lui Charlie.

Am trecut printr-o zonă mlăştinoasă, iar Wynn se apropie de mine ca să-mi arate doi elani mari. Animalele îşi vârâră capul sub apă, rămânând aşa multă vreme. Când şi le scoaseră, din gură li se scurgea iarbă lungă, de mlaştină, şi ne priviră aproape cu dispreţ, ca şi când ar fi vrut să ne spună că acesta era teritoriul lor, iar noi nu eram bine-veniţi.

— Uită-te la ele, i-am spus uimită lui Wynn. Ai crede că animalele astea nu respiră, atât de mult au stat sub apă!

— O, respiră, mă asigură Wynn, deşi sunt animale neobişnuite. Se pot scufunda ca să-şi caute hrana – unii spun că până la treizeci de picioare adâncime, dacă este nevoie. Adună iarbă de pe fundul apei şi se întorc la suprafaţă.

— Trebuie să se întoarcă pe uscat ca s-o mănânce?

— O, nu. Rămân în apă. Elanii sunt înotători grozavi. Nu cred că există multe animale asemenea lor.

— Dar sunt cam urâte, nu? Arată de parcă… Ar fi din resturi.

Wynn râse.

— Ei bine, zise el amuzat, se spune că elanul este un cal plămădit de un comitet.

Am râs împreună.

Pentru că echipajul şalupei îşi începuse ziua într-o dispoziţie destul de proastă, am încercat să stau cât mai

departe de acei bărbaţi. Din când în când unul dintre ei se ridică şi străbătea şlepul înainte şi înapoi. Mă întrebam dacă erau capabili să conducă acel şlep, mai ales când ajungeam la câte un vârtej de apă; dar se pare că erau suficient de atenţi când era cazul. Wynn nu părea îngrijorat, aşa că m-am liniştit şi eu. În cele din urmă, dispoziţia li se îmbunătăţi. Wynn venea adesea lângă mine pentru a-mi arăta tot felul de lucruri în apă sau pe malurile râului. Soarele se îndrepta spre apus, bărbaţii nu mai blestemau la fiecare cuvânt, iar ţinutul din jurul meu mi se părea misterios şi interesant. Da, lucrurile se îmbunătăţiseră mult faţă de ziua anterioară.

Stând întinsă în acea baracă, mă întrebam dacă o să mă descurc în calitate de soţie a unui poliţist canadian. Cum putea cineva să îndure asemenea condiţii? Astăzi eram încrezătoare. Piciorul nu mă mai durea. Curând urma să ajungem la locul de popas şi Wynn îmi spusese că vom avea condiţii bune de găzduire acolo. Nu ştiam câte nopţi vor mai trece în această călătorie, dar acum eram sigură că voi putea suporta condiţiile. Trecusem cu bine de prima noapte şi nu putea fi mai rău. De acum încolo nu aveam să mai întâmpin nicio problemă.

11
CĂLĂTORIA CONTINUĂ

Coliba era simplă, dar primitoare, iar cel mai bun lucru era că nu trebuia s-o împart cu patru bărbaţi beţi. Un alt lucru bun era că puteam fi singură cu Wynn.

După ce m-am dus la culcare, am auzit un zgomot ciudat ce părea să se înteţească tot mai mult, până când deveni un zumzet constant. Eram nedumerită şi aş fi vrut

să-l întreb pe Wynn ce putea fi, însă mi-am dat seama, după respiraţia sa regulată, că deja adormise.

Ceva mă înţepă în întuneric. Am tresărit şi m-am plesnit peste locul cu pricina. O altă înţepătură. M-am plesnit din nou.

— Vârâ-ţi capul sub pătură dacă te deranjează, spuse Wynn încet.

— Ce sunt astea?

— Ţânţari.

Mai văzusem ţânţari până atunci. Ba chiar fusesem înţepată de câţiva, însă *zgomotul* acesta era nou pentru mine.

— Eşti sigur? l-am întrebat pe Wynn.

— Sunt sigur, răspunse el. Coliba asta nu are la ferestre plasă împotriva ţânţarilor.

— Cum poţi dormi în condiţiile astea?

— Te obişnuieşti.

Wynn se întoarse spre mine şi mă prinse în braţe, protejându-mi faţa cu păturile.

— Încearcă să dormi, Elizabeth, mă încurajă el. N-ai prea dormit noaptea trecută.

Am rămas liniştită în braţele lui Wynn, încercând să nu fac vreo mişcare şi să-l trezesc cumva. Zumzetul se apropia şi se îndepărta. Mă întrebam de câte milioane de ţânţari era nevoie pentru a crea un asemenea zgomot.

În ciuda protecţiei braţelor lui Wynn şi a păturii, ţânţarii mă descoperiră. Auzeam zumzetul lor apropiindu-se, apoi le simţeam înţepătura în timp ce-mi sugeau sângele.

Un lucru e sigur, mi-am promis. *Coliba noastră din Nord va avea plasă la geamuri, chiar dacă pentru asta voi fi nevoită să-mi sfâşii jupoanele*!

Dimineaţă m-am trezit obosită şi morocănoasă. Eram

atât de bucuroasă să mă întorc pe şlep, departe de toţi aceşti ţânţari.

Triumful meu fu de scurtă durată; deşi ne-am întors pe râu, ameninţătorii ţânţari roiră în jurul nostru, urmându-ne în aval.

— Wynn, am spus necăjită, ăştia vin cu noi.

— Sunt mulţi ţânţari în Nord, mă informă Wynn. Sunt o pacoste dintre cele mai supărătoare.

— Care ar fi celelalte? am mormăit sarcastic, însă Wynn nu surprinse tonul întrebării mele.

— Muştele negre, răspunse el. Altă plagă, pentru oameni şi animale deopotrivă.

Wynn avusese dreptate. În acea zi ţânţarii îşi uniră puterile cu cele ale muştelor negre. Am crezut că voi fi muşcată şi înghiţită de vie. Chiar în faţa ochilor mei, pe braţe mi se formau noi umflături. Nu doream să ştiu cum îmi arăta faţa. Eram aproape disperată din cauza mâncărimii.

Wynn mă privi cu înţelegere.

— S-ar putea să am ceva care să te ajute, se oferi el şi se duse să caute în lada cu provizii medicale.

Se întoarse cu o alifie. Avea un miros respingător şi un aspect pe măsură, însă i-am îngăduit să-mi ungă pielea cu ea. Mă ajută într-o oarecare măsură, deşi îngrozitoarele insecte nu păreau descurajate şi continuară să smulgă bucăţele din mine.

— De ce n-am avut problema asta ieri? l-am întrebat pe Wynn.

— Vântul şi ploaia le-au ţinut la distanţă.

— Chiar?

— Nu pot zbura bine pe un vânt puternic. Sunt prea uşoare – şi nu le place nici ploaia.

Eram gata să mă rog să avem parte de vânt şi ploaie.

Orice, numai să scap de pacostea asta nenorocită.

Cred că, până la urmă, m-am obişnuit cu ele. După o vreme am reuşit să mă gândesc şi la alte lucruri, ba chiar să mă bucur – într-un fel – de călătorie.

După-amiază târziu, Wynn îmi atrase atenţia asupra unei ursoaice cu doi pui. Căuta hrană la o cotitură a râului. Poate că pescuia, pentru că privea atent în apă, părând a ignora cu desăvârşire şlepul.

Simpaticii ursuleţi reuşiră să-mi îndepărteze gândurile de la ţânţari şi muşte pentru câteva minute, atât cât să mă gândesc că mi-ar fi făcut plăcere să am un ursuleţ ca animal de companie.

Se înserase când am ancorat în River's Bend, locul unde urma să ne petrecem noaptea. Wynn mă purtă în braţe până la mal, căci nu exista niciun doc. Lucrul acesta nu-l puteam pricepe.

— Cum se face, am întrebat, că nu există aici un doc? Aici trebuie să descărcăm toate lucrurile noastre. Nu va fi prea greu să căraţi toate lăzile acelea la mal?

Wynn mă răsplăti cu un zâmbet larg. Se pare că-i plăcea să aibă o soţie cu spirit de observaţie.

— Docul este dincolo de cotitura râului. Lucrurile noastre vor fi descărcate acolo. Tot acolo sunt câteva clădiri temporare şi o staţie Hudson's Bay, însă m-am gândit că vei prefera coliba aceasta a unui vânător de blănuri. E mai retrasă, cu toate că mă tem că nu e chiar luxoasă. Am aranjat cu Pierre s-o putem folosi în noaptea asta.

— Cine este Pierre?

— Şeful staţiei.

— Este căsătorit?

— Nu. E burlac. Iar locuinţa lui e chiar mai rea decât a lui Charlie.

Nici măcar nu-mi puteam imagina cum arăta.

— Nu vreau să mai stai în asemenea condiţii, spuse Wynn ferm. Ştiu că trebuie să fi fost extrem de stânjenitor pentru tine.

M-am gândit la locuinţa lui Charlie, la coliba aceea mirositoare, ticsită. La bărbaţii cu un limbaj stricat, băutori, jucători de cărţi. Nu, n-aş mai fi vrut să experimentez aşa ceva. Eram mulţumită de faptul că Wynn găsise altceva pentru noi.

Wynn deschise uşa scârţâitoare a colibei; se auzi un foşnet uşor în timp ce foştii locatari se adăpostiră. Am făcut un pas spre Wynn. El îşi puse braţul în jurul meu, liniştindu-mă.

— Ceva atât de mic n-are cum să-ţi facă rău, spuse el, oferindu-mi zâmbetul său încântător.

Wynn găsi şi aprinse lampa, iar eu mi-am pus valijoara pe o masă acoperită cu ziare.

— Coliba aceasta este a lui Pierre? am întrebat, privind în jurul meu la încăperea goală.

— Nu, aparţine unui vânător de blănuri.

— Atunci cum se face că Pierre…?

— Aşa e obiceiul. Vânătorii de blănuri îşi pun întotdeauna colibele la dispoziţia altora. Probabil că Pierre l-a întrebat dacă poate pune coliba la dispoziţia călătorilor; însă chiar dacă n-ar fi fost de acord, tot nu s-ar fi spus despre noi că încălcăm proprietatea cuiva.

Wynn trecu la treabă, ştergând de praf cele câteva piese de mobilier şi căutând câteva vreascuri ca să facă focul. Găsi un morman destul de mare de lemne într-unul din colţurile odăii şi nu după multă vreme reuşi să aprindă focul.

— Ţii minte prima ta experienţă cu soba aceea din Pine River?

Mă privi cu o licărire în ochi, iar eu m-am îmbujorat.

— E o minune că n-am dat foc la clădire!

M-am strâmbat la el şi am început să râdem amintindu-ne.

Wynn se duse afară, la râu, umplu ibricul cu apă şi-l puse pe sobă. Apoi verifică patul. Era foarte îngust şi m-am întrebat în taină cum vom reuşi să dormim amândoi în el. Wynn dădu la o parte păturile Hudson’s Bay; erau uzate şi cam nespălate. Pe salteaua din crengi de molid aşezate în zigzag era întinsă o pânză groasă. Pe ele fusese aşternut un strat de muşchi. Am tresărit şi am sperat că Wynn nu observase.

Am servit o cină simplă – alimente conservate pentru poliţie. Nu erau gustoase, însă îmi era foame şi am mâncat cu poftă.

Am insistat să spăl vasele. Wynn fusese bucătarul nostru de când pornisem la drum şi mă bucuram să pot face şi eu ceva folositor.

Nu mi-a luat mult să spăl cele câteva lucruri şi să le pun înapoi, în bufetul necunoscutului vânător de blănuri.

Wynn întinse una dintre păturile uzate pe duşumeaua de lemn în faţa focului şi ne-am aşezat pe ea, ca să povestim. M-am uitat în jurul meu, la încăperea simplă, ciudată şi m-am întrebat dacă şi cabana mea o să arate ca asta. M-am hotărât să întreb.

— Ştii cum o să arate cabana noastră?

— Nu chiar. N-am mai fost în Beaver River.

— Dar probabil că ai o idee.

— Aşa este.

— Va avea doar o singură încăpere?

— Puţin probabil. Casa unui poliţist are o dublă funcţie – de birou şi cămin. Aşa că, probabil, va avea cel puţin două încăperi.

Eram mulţumită să aud asta. Îmi doream să am parte de intimitatea unui dormitor.

— Va fi din buşteni?

— Sunt sigur.

— Cu podele de lemn?

— Cu podele de lemn.

Am rămas în linişte câteva clipe. Wynn rupse tăcerea, braţul său strângându-se în jurul meu.

— Probabil că toate astea ţi se par foarte grosolane, Elizabeth.

M-am întors spre el, ca să-l pot privi în ochi.

— Într-un fel, aşa este, dar, sincer, nu mă deranjează. Uită-te la coliba asta. Este adevărat, nu e cine ştie ce, însă cu puţine intervenţii ici-colo… Am ezitat, întrebându-mă ce fel de „intervenţii” ar fi putut face ca această încăpere să pară primitoare.

Wynn mă sărută pe obraz.

Un sunet ciudat, înspăimântător, ne întrerupse. Am simţit cum mi se ridică părul de la ceafă şi mi-au trecut fiori pe şira spinării. Mă obişnuisem să ascult urletele coioţilor, însă asta… Asta era ceva cu totul diferit. M-am lipit de Wynn.

— Un lup cenuşiu, spuse el.

M-am cutremurat la auzul urletului ce primi răspuns dintr-o altă direcţie.

Auzisem de lupii cenuşii. Cele mai multe informaţii le primisem de la Julie. Lupii călătoreau în haite ucigaşe, aveau ochi roşii, ameninţători, şi se furişau, surprinzându-şi victimele.

— Ne-au înconjurat? am şoptit neliniştită, cu ochii măriţi de spaimă.

Wynn mă îmbrăţişă, adăpostindu-mă la pieptul său.

— Mă îndoiesc, spuse el fără urmă de îngrijorare.

Însă chiar dacă ar fi în jurul cabanei, n-avem de ce ne teme. Rămâi aici, în faţa focului şi ascultă cu atenţie, Elizabeth. Aproape că-i poţi număra, după urletul lor. Aici, în Nord, fac parte din lumea noastră – o parte ce trebuie respectată, însă de care nu trebuie să ne temem. Acceptă-i – poate vei ajunge chiar să-ţi placă.

Mă îndoiam de faptul că voi ajunge să îndrăgesc urletul unui lup cenuşiu, însă am încercat să mă liniştesc. Un alt urlet sfâşie întunericul nopţii.

— Ai auzit? spuse Wynn cu buzele apropiate de urechea mea. Cred că acesta a fost şeful haitei. I-ai simţit autoritatea din glas?

Am încercat să clatin din cap, însă Wynn mă ţinea prea strâns. Autoritate? Nu auzisem nimic.

Un alt urlet ajunse până la urechile noastre. Acesta fusese mai scurt şi mai îndepărtat.

— Iar acesta răspunde la apelul şefului. Ai sesizat diferenţa?

De data asta reuşisem. Era incredibil.

Se auzi un altul. Venea de undeva din apropierea cabanei noastre, însă nu mi se mai părea atât de înfricoşător.

— O femelă, comentă Wynn. Probabil partenera şefului.

— Femelele sunt mai blânde decât masculii? am întrebat, gândind că glasul acesteia îmi păruse mai blând.

— O, nu, râse Wynn. De fapt, femela poate fi chiar mai agresivă şi mai înverşunată decât masculii – mai ales dacă are pui. Haita prădătoare întotdeauna are în componenţă şi câteva femele. Nu ştiu cum s-ar descurca masculii fără ele. Haita depinde de abilitatea şi de agresivitatea cu care atacă prada. Femela trebuie să aibă hrană nu doar pentru ea, ci şi pentru puii ei – şi va face

orice ca să facă rost de ea.

Lupii erau o parte a pustietăţii lui Wynn. Nu eram sigură că voi reuşi vreodată să ascult urletele lor fără să mă cutremur, însă calmul lui Wynn şi acceptarea de care dădea dovadă faţă de sălbaticele creaturi mă ajutară să le văd într-o lumină diferită.

Un alt urlet. Un alt fior. O altă explicaţie din partea lui Wynn. Descria imaginea haitei din jurul nostru, localizând şi identificând fiecare membru. Nu-i descrise ca având ochi roşii, sclipitori şi limbi fremătânde. Îi vedeam ca pe nişte creaturi nevoiaşe, flămânde, dependente de natură şi de abilităţile lor pentru a se hrăni pe ele şi familiile lor.

— Contrar celor auzite poate de tine, îmi spuse Wynn, lupii vânează doar pentru a supravieţui. În pustie, supravieţuirea nu este totdeauna uşoară.

Am ascultat ecoul chemărilor lupilor îndepărtându-se de cabană. Inima începu să-mi bată normal. M-am surprins dorindu-le vânătoare plăcută.

12
CU CĂRUȚA

A doua zi dimineaţă am pornit pe cărarea ce ducea la căsuţele mici, construite în grabă, ce formau mica staţie. Înainte de a părăsi coliba, am făcut patul şi am spălat vasele. Wynn aduse lemne, asigurându-se că lasă lângă peretele cabanei mai multe lemne decât găsisem noi noaptea trecută.

Cărăruia ce străbătea pădurice traversa un pârâu în care fuseseră aranjate pietre pe care se putea păşi, iar Wynn arătă spre răsărit, spre locul unde castorii

construiseră un baraj şi-şi făcuseră un mic lac. Soarele dimineţii promitea deja o zi frumoasă, iar păsările ciripeau şi-şi intonau trilurile deasupra noastră, printre copaci. Plimbarea ar fi fost perfectă dacă n-ar fi fost acele insecte mizerabile. Până şi Wynn îşi legase de pălărie o bucată de pânză ce-i atârna pe ceafă.

Când am ajuns la fort, am privit la deprimantul grup de clădiri. Chiar şi de afară privindu-le, nu cred că m-aş fi încumetat să petrec noaptea în vreuna dintre ele. Eram atât de bucuroasă că Wynn aranjase să stăm în cabană.

— Cred că ar trebui să aştepţi aici, îmi spuse Wynn.

Mă întrebam de ce, însă nu am spus nimic. În apropiere am descoperit ciotul unui copac şi m-am aşezat pe el. Nimeni nu părea să se afle prin preajmă, aşa că mi-am ridicat puţin fusta ca să-mi inspectez piciorul. Nu mai era acoperit cu bandaj; Wynn se gândise că îi va face bine dacă las aerul să usuce rana.

Pielea era acoperită cu cruste urâte, de diferite grosimi şi culori. Mi-am mişcat piciorul înainte şi înapoi. Aproape că nu mă mai durea deloc. Wynn spusese că este foarte important ca trupul să se vindece repede când te afli la kilometri depărtare de un punct medical. Părea a fi extrem de mulţumit că-şi alesese o femeie cu această calitate.

Wynn nu rămase în cabană prea mult. Se întoarse cu o expresie de frustrare pe chip.

— Ce s-a întâmplat? Sunt beţi?

— Cuvântul ăsta nu i-ar putea descrie. Sunt *morţi de beţii* Toţi. Nu i-am putut trezi.

— Eşti supărat pe ei pentru că beau, nu-i aşa? Nu te învinovăţesc.

Însă Wynn nu-mi îngădui să-mi spun cuvintele consolatoare.

— Da, sunt supărat. Din cauză că beau? Nu-mi place, dar n-am ce face. Asta sunt ei – ăsta e modul lor de viaţă. Modalitatea prin care-şi fac viaţa mai uşoară aici, în Nord. Când oamenii nu-L au pe Dumnezeu, au nevoie de înlocuitori. După părerea mea, alcoolul este un înlocuitor prost – însă mulţi depind de el. Dar lucrul care mă supără cel mai mult este că nu mi-au ascultat ordinele.

Mi-am ridicat privirea, surprinsă.

— Ar fi trebuit să descarce şlepul seara trecută, înainte de a-şi începe chiolhanul. Ştiam foarte bine că nu vor mai fi de nicio treabă dimineaţa asta. Uite acolo căruţa; nu e nimic în ea; şi înăuntru, împrăştiaţi pe duşumea, sunt cei care trebuiau s-o încarce şi bărbatul care trebuia să mâne animalele.

— Ce facem acum? am întrebat în cele din urmă, cu glasul stins.

Wynn se ridică şi-mi prinse bărbia între degete. Zâmbi pentru prima oară de când ieşise din acea cabană.

— O facem noi, iubita mea, răspunse el cu glasul din nou ferm şi încrezător.

A fost o treabă grea şi de durată. Soarele dimineţii se înălţase mult pe bolta cerească când am isprăvit. Eu n-am prea fost de ajutor. Lăzile şi cuferele erau prea grele pentru umerii unei femei, iar Wynn nici măcar nu-mi îngădui să încerc. Adusese căruţa cât mai aproape de doc cu putinţă, pentru a nu fi nevoit să care la distanţă lucrurile. M-am oferit să ţin animalele, căci acolo nu exista niciun stâlp de pripon. Wynn păru încântat de faptul că eram gata să-l ajut, însă nu mi-am îndeplinit slujba foarte bine.

Caii erau agitaţi. Ţânţarii şi muştele le dădeau târcoale, iar ei continuau să-şi mişte capetele şi să-şi lovească copitele de pământ. Wynn urmări cu atenţie

eforturile mele o vreme, apoi hotărî să deshame caii, să-i ducă mai departe şi să-i priponească de un copac. Acum nu aveam nimic de făcut.

Am încercat să dau o mână de ajutor din când în când, însă am descoperit curând că mai mult încurcam decât ajutam. În cele din urmă am renunţat şi am găsit un ciot de copac undeva, la umbră.

În timp ce şedeam acolo, m-am gândit furioasă la bărbaţii aflaţi în cabana din apropiere. Erau inconştienţi din cauza băuturii, în timp ce soţul meu făcea munca pentru care fuseseră angajaţi!

În cele din urmă căruţa fu încărcată şi caii, legaţi la ea.

Wynn mai intră o dată în cabană pentru a vedea ce se întâmplă cu bărbatul angajat să mâne caii.

— S-a schimbat ceva? am întrebat când se întoarse.

— Nimic, spuse cu buzele strânse. Un răspuns rece, tăios.

— Acum ce facem? am întrebat. Trebuie să aşteptăm aici până când se trezeşte?

— Nu, nu aşteptăm. Oricum suntem în întârziere. Nu vom ajunge unde ar fi trebuit să ajungem astăzi. Vom mâna noi caii. Când se va trezi, va fi nevoit să vină după noi. Pe jos.

Caii nu mergeau repede, iar căruţa era greoaie şi foarte încărcată. Pe râu călătorisem mult mai repede. Soarele îmi încălzi spatele, iar insectele zumzăiră încontinuu în jurul nostru.

N-am vorbit prea mult. Wynn se concentra să mâne caii, iar eu am încercat să-mi ocup mintea cu orice altceva, ca să uit de disconfort. Pe lângă căruţa asta veche, şalupa îmi părea acum un vas de croazieră.

Am făcut un scurt popas la amiază ca să mâncăm.

Wynn îmbucă studiind cerul, căci se adunau nori. Ştiam că se temea ca nu cumva să înceapă ploaia înainte de a ajunge la destinaţie. Niciunul dintre noi nu-şi verbaliză îngrijorarea, însă am observat că Wynn îndemna caii să păşească mai repede.

Drumul nu era altceva decât un soi de cărăruie. Urca şi cobora, şerpuia căutând locurile mai accesibile – precum un râu. Uneori nu exista nicio altă posibilitate decât s-o luăm de-a curmezişul. Caii urcau povârnişuri abrupte, apoi coborau trăgând căruţa după ei, zdruncinând-o. Din fericire Wynn se pricepea să mâne caii, iar eu murmuram o rugăciune de mulţumire ori de câte ori ajungeam din nou la drum drept.

La un moment dat până şi Wynn se temu pentru siguranţa cailor şi a căruţei. Mă rugă să cobor din căruţă şi să merg pe jos până la baza povârnişului. Era atât de abrupt, încât îmi părea ca o linie aproape perpendiculară. Wynn coborî şi el din căruţă, căută printre lucrurile sale şi scoase de acolo dezgustătorii pantaloni bărbăteşti. Fuseseră spălaţi de când îi văzusem ultima oară, treabă pe care am presupus că o făcuse Wynn.

— Ar fi bine să te îmbraci cu ei, îmi spuse. S-ar putea să fii nevoită să cobori în şezut ultima parte a povârnişului.

Am ascultat fără să crâcnesc şi mi-am vârât fusta simplă şi jupoanele în sacul cu hainele de noapte, aşezat deasupra încărcăturii.

Wynn coborî primul. Nu dorisem să privesc, dar nu-mi puteam lua ochii de acolo. Căruţa era dotată cu un sistem bun de frânare, ce-o împiedică să alunece, necontrolată, la vale, rămânând în spatele copitelor animalelor.

Am rămas acolo cu răsuflarea întretăiată, din când în când icnind şi acoperindu-mi ochii, pentru a-i descoperi o

clipă mai târziu ca să mă asigur că Wynn nu păţise nimic.

Am uitat să-l urmez. Când Wynn opri căruţa, în cele din urmă, pe o porţiune de drum relativ dreaptă, m-am trezit în acelaşi loc, în vârful colinei, cu gura deschisă.

M-am îmbujorat şi m-am grăbit să mă alătur lui. Strigătul lui Wynn „mai încet” veni prea târziu. Prinsesem deja mai multă viteză decât îmi puteam permite pe povârnişul abrupt. Am încercat să încetinesc, însă curând trupul meu se mişcă mult prea repede pentru picioarele mele stângace şi am simţit cum mă prăbuşesc, rostogolindu-mă la nesfârşit. Următorul lucru de care am fost conştientă fu chipul alb al lui Wynn aplecat asupra mea.

— Elizabeth, implora el răsuflând greu, Elizabeth, eşti bine?

Am gemut şi am încercat să mă răsucesc într-o poziţie mai plină de demnitate. Nu eram sigură dacă sunt bine sau pe jumătate moartă. Am avut suficientă prezenţă de spirit pentru a mă bucura de pantalonii aceia dezgustători.

Wynn începu să-mi examineze oasele. M-am ridicat oarecum, capul ameţit începând să mi se limpezească.

— Cred că sunt bine, i-am spus, străduindu-mă să mă ridic.

— Stai liniştită, îmi porunci el. Mai întâi trebuie să ne asigurăm că totul e în ordine.

Continuă să verifice. Capul mi se limpezi cu totul.

— Sunt bine, am insistat, simţindu-mi doar câteva locuri de pe trup mai dureroase. Sunt doar stânjenită la culme, asta-i tot.

Wynn se convinse că nu aveam nimic rupt şi oftă de uşurare. Apoi îşi îndreptă atenţia spre zgârieturi şi vânătăi.

— Ajută-mă să mă ridic, l-am implorat, iar el mă ajută

cu grijă să mă ridic în picioare.

Îmi curăţă praful de pe haine şi frunzele din păr, purtând pe chip o expresie de uşurare amestecată cu îngrijorare.

— Am vrut să cobori pe jos ca să te feresc de căderе, spuse el încet, clătinând din cap în semn de exasperare.

Am început să râd. Wynn mă privi îngrijorat, apoi începu să zâmbească.

— Cred că am stabilit un record la coborâre, am spus printre hohote de râs.

— Cred, spuse el, că aş fi stabilit şi eu un record la urcare, dacă... Hei!

Strigătul său mă făcu să-i urmăresc privirea. Caii abandonaţi hotărâseră să pornească la drum fără noi. Nu erau departe, însă nu se opreau; iar dacă nu ne grăbeam sau dacă ceva anume i-ar fi speriat, era posibil să avem cale lungă de mers pe jos. Wynn alergă în josul povârnişului, după ei. Eu l-am urmat, însă mult mai încet. Nu doream să repet performanţa. Simţeam destule junghiuri deja.

Wynn ajunse din urmă animalele cam la cinci sute de metri în josul drumului. Nu merseseră pe drumul bun, aşa că Wynn se străduі să le scoată dintre copaci.

Ajungând din nou pe drum, în cele din urmă, am observat nori cenuşii adunându-se deasupra capului nostru. Vremea se răcise şi vântul se înteţise.

— Există vreo locuinţă în apropiere? l-am întrebat pe Wynn, simţindu-i neliniştea.

— Nu am cunoştinţă să existe vreuna, răspunse el.

Până şi caii păreau a simţi furtuna ce se apropia şi începură să-şi agite capetele, nechezând în semn de protest faţă de povara pe care trebuiau s-o tragă după ei.

Se poticniră când ajunserăm la o fâşie de pământ

mlăştinos peste care erau aşternute bârne pentru a înlesni traversarea. Wynn încercă să-i înduplece, silindu-i să facă primii paşi. Bârnele se răsuciră şi se cufundară în noroi, împroşcând mâl în jurul nostru. Şi eu aveam aceeaşi reţinere ca şi bietele animale. Mi-aş fi dorit să pot traversa acea porţiune pe jos, însă m-am răzgândit. În unele locuri bârnele se cufundaseră cu totul în apă.

Caii înaintau greu, alunecând şi fornăind. Unul dintre ei se poticni şi refuză să mai facă vreun pas înainte, în timp ce tovarăşul său îşi continuă drumul. Apoi se smulse brusc şi păşi pe bârne, alunecând. În acea clipă, tovarăşul său se hotărî, la rându-i, să se oprească. Am înaintat astfel pe şubredul podeţ din bârne, iar când roţile căruţei atinseră din nou pământul, am răsuflat uşurată.

Caii, asudaţi mai degrabă din cauza nervozităţii decât a efortului, erau de acum mai fricoşi, aşa că în clipa în care primul tunet ne salută, săriră speriaţi şi ar fi luat-o la galop dacă Wynn n-ar fi fost pregătit, ţinând strâns în mână frâiele.

M-am frământat neliniştită pe banchetă, urmărind norii de deasupra mea. Ploaia se putea porni oricând şi nu exista niciun loc de adăpost.

Wynn îndemnă caii să-şi continue drumul. Nu ne puteam aştepta să pornească la galop. Căruţa era mult prea grea şi drumul prea denivelat, însă îi mână ca să grăbească pasul. Caii ascultară, părând a-şi dori la fel de mult ca şi noi să nu fie surprinşi de furtună.

În clipa în care ploaia începu să ne stropească, am cotit şi am dat cu ochii de o baracă! Era dărăpănată şi nu ştiam în ce scopuri fusese folosită în trecut; însă era un adăpost, iar Wynn se abătu de la drum, îndreptând în grabă caii într-acolo.

— Aleargă la adăpost până nu te uzi toată, Elizabeth,

mă îndemnă el, ajutându-mă să cobor de pe bancheta căruţei. Nu m-am oprit ca să-l contrazic.

Wynn se grăbi să deshame caii şi-şi făcu apariţia, aducând şi animalele cu el. Le conduse spre cel mai îndepărtat colţ al adăpostului şi le legă de un piron prins în perete. Bubuitul puternic al unui tunet mă făcu să tresar, iar caii începură să necheze speriaţi. Ploaia se porni în rafale. Nu mai văzusem niciodată o asemenea ploaie.

Adăpostul pe care-l descoperisem nu era protejat împotriva apei. Am fost nevoiţi să căutăm cu grijă un loc unde să ne adăpostim, ca nu cumva apa să ni se prelingă pe ceafă.

Am găsit un loc ce părea destul de uscat, lângă peretele dinspre miazăzi. Wynn mi-l arătă şi-mi sugeră să ne aşezăm acolo până trece furtuna. Podeaua era din lut şi din nou m-am bucurat că încă mai purtam pantalonii. Ne-am aşezat şi ne-am rezemat de peretele adăpostului. Afară furtuna furioasă continua să urle, azvârlind cu tunete şi fulgere în timp ce trecea pe deasupra capetelor noastre.

Nu ţinu mult. În mai puţin de o jumătate de oră totul se sfârşi. Norii negri se îndepărtară, tunetul continuând să-şi facă cunoscută prezenţa în depărtare.

Furtuna nu îmbunătăţise defel drumul nostru. Dacă în urmă cu câteva minute călătorisem prin praf, acum ne cufundam în noroi. Wynn spuse că eram norocoşi – o ploaie atât de zdravănă putea lăsa în urmă bălţi mari de noroi, nu cum se întâmpla în cazul ploilor domoale, când apa intra în pământ. Însă eu mă întrebam cum era cu putinţă ca drumul acela să fie mai noroios decât era deja.

Mi-era milă de cai în timp ce-i priveam străduindu-se să înainteze prin noroi, lucru ce făcea ca povara destul de grea deja, să devină şi mai grea. Ori de câte ori găseam câte o porţiune mai puţin noroioasă, coboram amândoi din

căruţă, ca să le mai uşurăm povara. Wynn făcea opriri dese pentru a-i lăsa să-şi tragă răsuflarea. Respirau greu şi din spinări începu să le iasă aburi; însă păreau nerăbdători să-şi ducă la îndeplinire sarcina, aşa că în curând, la fiecare oprire, îşi frământau nerăbdători zăbala.

Furtuna adusese cu sine o binecuvântare. Pentru câteva minute de îndurare, ţânţarii fuseseră alungaţi. Eram pe punctul de a-mi împărtăşi bucuria cu Wynn când paraziţii începură să zumzăie din nou în jurul nostru.

— Mi s-a spus că pe ruta asta locuiesc câţiva vânători de blănuri, mă informă Wynn în timp ce înaintam. Nădăjduiam să dăm de coliba vreunuia în seara asta.

M-am bucurat să aud că locuiau oameni de-a lungul acelei rute. Apoi mi-am amintit de Charlie.

— Sunt doar bărbaţi? am întrebat.

— Nu, au soţii – şi copii, cred.

Asta era o veste chiar mai bună.

— Cât de departe?

— Nu sunt sigur. N-am mai fost pe aici.

— Crezi că vom ajunge până când se întunecă?

— Nădăjduiesc – dar, dacă nu ajungem, de va fi nevoie să facem un popas peste noapte, ne vom descurca. Ţine minte că ţi-ai dorit să ai ocazia să dormi sub cerul înstelat în luna de miere la Banff.

Am încuviinţat. Îmi aminteam foarte bine. Însă luna noastră de miere fusese scurtată într-atât încât nu mai fusese timp şi pentru asta.

— Ar fi interesant, i-am răspuns. Crezi că va mai ploua?

Wynn îşi ridică privirea spre cer.

— Nu cred. Nu în noaptea asta. Poate mâine, puţin.

— O, nu, am gemut încetişor. Oare vom fi nevoiţi să ne oprim din nou mâine?

— Trag nădejde să nu plouă într-atât încât să ne oprim – dar, o vreme, călătoria s-ar putea să nu fie tocmai plăcută.

Ziua lungă de vară ne îngădui să ne continuăm călătoria până după ora zece. Nici măcar nu ne-am oprit ca să mâncăm, alegând să molfăim sandviciurile uscate şi să sorbim apă din plosca pe care o umpluse Wynn în acea dimineaţă.

— Ei bine, spuse Wynn în clipa când începeam să realizez cât de istovită eram, mă tem că va trebui să renunţăm la gândul că vom da de vreo colibă. Trebuie să ne oprim. Probabil că eşti epuizată, Elizabeth, iar caii au nevoie de odihnă şi hrană.

Am privit în jur la smocurile răzleţe de iarbă. Trecusem mai devreme pe lângă locuri mult mai verzi.

— Cred că puţin mai în faţă vom da de o poiană. Iarba ar trebui să fie mai bună acolo. Haide să aruncăm o privire.

Wynn avusese dreptate. Spre marea noastră surpriză, în partea opusă a luminişului se afla o colibă mică din buşteni.

— Ia te uită, spuse Wynn cu uşurare. Vânătorii de blănuri. Şi chiar când aveam nevoie de ei.

Coliba părea a fi foarte mică. Am privit în jur, căutând alta. Wynn vorbise despre mai multe familii. Nu vedeam nicio altă colibă. Probabil că era ascunsă printre copaci.

— Crezi că vreuna dintre familii ne-ar putea găzdui? l-am întrebat pe Wynn.

Wynn zâmbi.

— O, da, vor avea loc. Chiar dacă vom fi nevoiţi să stăm nemişcaţi, vor face loc.

M-am uitat la el uimită, până când îmi explică.

— Ospitalitatea în Nord este o parte a vieţii la fel de normală precum mâncatul şi somnul. Poate că nu au multe de oferit, dar tot ce e al lor e şi al tău.

În timp ce ne apropiam de colibă m-am studiat, plină de stânjeneală. Wynn spusese că acolo erau femei, iar eu urma să mă înfăţişez la uşa lor îmbrăcată cu veşminte bărbăteşti şi arătând ca o perniţă de ace – muşcată de ţânţari, zgâriată şi învineţită. N-am avut timpul sau ocazia să mă aranjez. Fuseserăm zăriţi.

Am fost întâmpinaţi în curte de patru copii mici – trei băieţi şi o fată. Nu mai văzusem niciodată mâini şi chipuri atât de pişcate. Eu arătam teribil, însă ei mă întreceau. Păreau să nu dea atenţie acestui lucru, tăifăsuind cu noi şi alungând insectele ca şi când acesta ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

Copiii ne îndemnară să intrăm în casă şi, spre surprinderea mea, am descoperit că acea colibă era căminul a două familii. Bărbaţii nu consideraseră necesar să irosească lemnul pe două colibe. Aceasta avea o singură încăpere, locuită de patru adulţi şi patru copii. Un alt prunc era pe drum şi probabil că trebuia să sosească în orice clipă.

Femeia care ne întâmpină la uşă era la fel de muşcată de ţânţari ca şi copiii – şi la fel era şi cea care ne privi din faţa sobei, zâmbindu-ne timid. Mi-am alungat temerile cu privire la înfăţişarea mea, însă, în acelaşi timp, m-am cutremurat. Oare aşa urma să arăt şi eu în tot timpul şederii noastre în ţinutul din Nord? *Doamne*, *nu se poate*, am murmurat cuprinsă de spaimă.

Cu mare ceremonie am fost invitaţi să ne aşezăm la o masă simplă, în timp ce femeia din faţa sobei aduse castroane pline cu tocană aburindă, punându-le înaintea noastră. Erau pe punctul de a servi masa de seară; iar la

sosirea noastră, femeile ne oferiseră nouă locul lor de la masă. Am vrut să protestez, însă Wynn mă înghionti uşurel şi am înţeles că a le refuza invitaţia însemna a-i jigni. Cu sentimente amestecate, m-am aşezat şi le-am zâmbit în semn de apreciere. Îmi era foame, iar mâncarea mirosea bine.

N-am recunoscut niciuna dintre legumele din farfurie. Wynn mă informă că femeile erau experte în cercetarea pădurilor în căutare de plante comestibile. Le-am zâmbit din nou, mulţumindu-le pentru faptul că-şi împărţeau mâncarea cu noi.

— Suntem tare bucuroşi să vă vedem, voi ne faceţi nouă o favoare, spuse cu simplitate femeia mai în vârstă.

Nimeni nu se rugă înainte de a mânca aşa că, discret, m-am rugat scurt, mulţumind pentru mâncare. M-am rugat şi pentru mâncarea lui Wynn, căci bărbaţii nu-i dădură răgaz pentru aşa ceva. Îndată îl asaltară cu întrebări despre lumea de afară.

Copiii mâncară gălăgioşi. Era limpede că bunele maniere nu-şi aveau locul în jurul acestei mese. O singură cană umplută cu un lichid fierbinte fu dată din mână în mână. Am zâmbit şi am dat-o mai departe. Din nefericire, Wynn o ridică fără ezitare şi bău cu nesaţ. M-am rugat fierbinte din nou – ca Dumnezeu să-l păzească de vreo boală teribilă.

— A fost foarte bun, am spus bucătăresei când am isprăvit. Mi-ar fi plăcut să avem timp să-mi arăţi cum se face.

Îşi plecă capul, intimidată.

— Nu-i mare lucru, spuse ea. Carnea de urs îi dă aroma asta.

— Urs? am repetat, simţind cum mi se contractă stomacul.

— Carnea de urs este cea mai bună carne pe care o avem aici, remarcă tovarăşa ei de colibă.

O clipă, mi-a venit să mă ridic şi să fug de la masă; însă, apoi, am văzut privirea amuzată a lui Wynn oprită asupra mea, aşa că am înghiţit greu şi am zâmbit.

— Cu siguranţă aşa este, i-am răspuns pe un ton cât se poate de natural. A fost foarte gustos.

Am văzut cum pe chipul lui Wynn se aşterne o expresie de uimire, apoi am zâmbit din nou – privindu-l direct în ochi.

— Poate că după ce ne vom aşeza la casa noastră, tu vei împuşca un urs, l-am provocat, iar *eu* îţi voi găti *ţie* o tocană ca asta.

Wynn izbucni în râs. Sunt sigură că nimeni dintre cei din jurul mesei nu înţelese mica noastră glumă.

Am petrecut noaptea alături de vânătorii de blănuri şi familiile lor. În încăpere erau două paturi. Nouă ni s-a dat unul dintre ele. Cele două femei îl ocupară pe celălalt; iar cei doi bărbaţi, fără comentarii sau proteste, îşi luară mantii şi pături dintr-un teanc aşezat în colţul încăperii şi se întinseră pe duşumea alături de copii, fiecare dormind cu hainele pe el.

13
ULTIMA ZI DE DRUM

După ce Wynn îmi bandajă piciorul rănit, a doua zi dimineaţă, exprimându-şi din nou aprecierea faţă de felul în care se vindeca, am pornit. Cu puţin noroc, aceasta avea să fie ultima noastră zi de călătorie.

Am urmat sfatul lui Wynn şi mi-am înfăşurat o eşarfă în jurul capului şi al gâtului, însă sâcâitoarele insecte,

ţânţari şi muşte, au reuşit cumva să mă înţepe. Atracţia lor principală se pare că era ceafa mea.

— Cum pot oamenii suporta asta? l-am întrebat pe Wynn în timp ce-mi scărpinam umflăturile din ce în ce mai mari.

— S-au obişnuit, spuse el ridicând din umeri.

Nu-mi plăcea răspunsul. În mare parte din cauza faptului că-mi sugera să învăţ şi eu să le suport.

Era o zi frumoasă de iulie; şi, cu toate că norii nu ne ocoliră, n-a plouat. Soarele cald uscase umezeala în urma ploii din ziua precedentă. Doar pe alocuri am fost nevoiţi să ne croim drum prin porţiuni noroioase, cleioase, umede, unde caii se aplecau deasupra jugului, străduindu-se să tragă căruţa grea. Wynn îi oprea câteva clipe pentru a-şi trage răsuflarea şi curând animalele dădeau semne de nerăbdare, gata de plecare.

Din când în când călătoream de-a lungul malului unui pârâiaş sau pe lângă apele liniştite ale vreunui lac. Peştii săltau din apă pentru a prinde insectele ce zburau prea aproape de luciul apei.

Le-am urat vânătoare plăcută – masa fiecărui peşte însemna o problemă în minus pentru mine!

Ne-am oprit în jurul prânzului într-o zonă acoperită cu brazi înalţi. Am recunoscut câteva specii diferite, însă nu le puteam numi. Wynn era prea ocupat să deshame caii şi să pornească focul pentru a răspunde la întrebări, aşa că am făcut câţiva paşi singură, adunând informaţii şi întrebări pentru mai târziu. Am rămas pe aproape, ca să nu-l pierd din vedere.

Când focul se înteţi, m-am întors ca să dau o mână de ajutor la pregătirea mesei.

N-am poposit multă vreme.

Într-o zonă mlăştinoasă am observat o femelă elan şi

puiul ei, fără ca Wynn să mi-i arate. Eram mulţumită de mine însămi.

— Priveşte! am strigat. Un elan, două elane.

Wynn zâmbi şi încuviinţă clătinând din cap, privind în direcţia spre care arătam. S-a întors spre mine şi mi-a spus simplu:

— Trebuie să te corectez, Elizabeth, să nu râzi. Elani e la plural.

Cred că ştiam, însă îmi scăpase de atâta încântare. Am dat din cap în semn de apreciere pentru grija lui Wynn pentru mine. Am apreciat şi faptul că nu a râs.

Am urmărit elanii până s-au făcut nevăzuţi, după care m-am întors spre Wynn.

— Şi mai care? am întrebat

— Ce anume? a întrebat nedumerit.

— Care alte nume de animale se declină la fel?

— Cerb, ren, bizon.

Wynn se opri.

— Urs? l-am întrebat

— Urs? E corect urşi.

— Mai sunt şi altele?

— Probabil.

— Probabil? Va să zică nu ştii?

— Nu-mi vin în minte acuma.

— De unde să ştiu ce să zic dacă…?

Îmi zâmbi şi întinse mâna pentru a da la o parte o şuviţă rebelă de păr ce îmi atârna pe obraz.

— Vei învăţa. Înveţi repede.

M-am îmbujorat uşor văzându-i zâmbetul şi auzindu-i complimentul. Era bine să ştiu că Wynn nu se temea că se va simţi stânjenit din cauza soţiei sale orăşence.

— Mai avem mult? l-am întrebat pe Wynn pentru a nu ştiu câta oară, ca un copil. Ne oprisem pentru masa de

seară.

El îmi zâmbi şi întinse harta. Studie cu atenţie împrejurimile, căutând semne de identificare. Eu nu-mi puteam da seama nici măcar care era capul şi coada hărţii. După câteva clipe, îmi arătă un punct pe hartă.

— Suntem cam aici, spuse el. Asta înseamnă că mai avem de străbătut încă cincisprezece – şaisprezece kilometri. Nu, nu chiar atât, se corectă el. Poate mai degrabă unsprezece sau doisprezece.

— Vom reuşi să-i parcurgem astăzi?

— Sper – dar o să ajungem destul de târziu. E bine că ziua e lungă şi putem călători până mai târziu. Mă tem că vom fi nevoiţi s-o facem.

Am încărcat în căruţă lucrurile folosite pentru masă în timp ce Wynn înhămă caii, apoi am pornit la drum. Poate că făcusem ultimul nostru popas – cel puţin, aşa nădăjduiam. M-am lăsat cuprinsă de entuziasm gândindu-mă cât de aproape eram de *noul meu cămin*.

Şi caii păreau a simţi că ne apropiem de casă; Wynn era nevoit să-i ţină în frâu, în ciuda oboselii lor şi a greutăţii căruţei pe care o trăgeau după ei.

Eu eram prea entuziasmată şi tensionată pentru a putea vorbi, aşa că ultima parte a călătoriei noastre fu tăcută. Însă mintea îmi era plină de întrebări – unora dintre ele nici măcar Wynn nu le putea da răspuns, pentru că nici el nu locuise în Beaver River. *Oare cum va arăta mica noastră cabană*? *Cum vor fi vecinii noştri*? *Oare este* vreo *femeie albă la oficiu*? *Oare indienii mă vor îndrăgi şi mă vor accepta*? *Voi putea să vorbesc vreodată cu ei*? Aceste gânduri îmi frământau mintea, făcându-mă să mă simt aproape ameţită.

Soarele coborî spre asfinţit, din ce în ce mai mult. Iar noi încă nu ajunsesem în Beaver River. Începusem să mă

întreb dacă nu cumva Wynn greşise când estimase timpul – o greşeală scuzabilă dacă e să luăm în seamă puţinele informaţii ce-i fuseseră date. Eram pe punctul de a-i spune acest lucru, când Wynn mi se adresă.

— Te rog, vrei să desfaci harta în poală? Aş vrea să mai arunc o privire pe ea, cât mai este încă lumină şi pot vedea bine.

Am desfăcut harta şi, fără comentarii, Wynn începu să o studieze.

— Dacă am calculat bine, aşezarea ar trebui să se afle dincolo de colina asta.

Îmi venea să chiui de bucurie. În entuziasmul meu, m-am întins şi i-am dat lui Wynn o scurtă şi neaşteptată îmbrăţişare ce-i azvârli pălăria în praful drumului. Până când Wynn reuşi să se desprindă din braţele mele şi caii se opriră, pălăria de ofiţer al Poliţiei Canadiene Călare fusese făcută una cu pământul de roata căruţei. Îngrozită, l-am urmărit pe Wynn întorcându-se să-şi recupereze sărmanul obiect din ţărână. Pălăria era turtită. Mi-am acoperit faţa cu mâinile plină de remuşcare, însă Wynn se întoarse zâmbind la căruţă; şi, după ce aplică pălăriei câţiva pumni ici-colo, şi-o aşeză din nou pe cap – avea câteva locuri cam şifonate, însă era într-o formă mai bună decât îndrăznisem să sper.

Wynn avusese dreptate. În timp ce ocoleam poalele colinei din faţa noastră, am zărit, undeva în vale, mica aşezare. Mi-am înfrânat pornirea de a-l îmbrăţişa din nou pe Wynn. În schimb, o făcu el.

— Aici este, Elizabeth, şopti el cu buzele apropiate de obrazul meu. Aici este acasă.

— Acasă, am repetat. Era un cuvânt magic şi ochii mi se umplură de lacrimi.

Mi-am strecurat mâna în mâna lui Wynn, deşi avea

nevoie de ambele mâini pentru a mânui frâiele. Ca să vezi! Eram aproape de casă.

În lumina amurgului, aşezarea părea mică şi prietenoasă. Puteam vedea steagul ce flutura pe acoperişul magazinului companiei Hudson’s Bay. Risipite în jurul acestei clădiri, se aflau altele, de diferite mărimi. La apropierea noastră, câinii începură să latre. Oamenii îşi făcură apariţia în pragul uşilor şi priviră în direcţia noastră. Câţiva dintre ei chiar îşi fluturară mâna în semn de salut. Presupun că ştiau cu toţii foarte bine cine se afla în căruţă. Erau nerăbdători să-i studieze pe noul om al legii şi pe soţia sa. Am apucat mai strâns braţul lui Wynn.

— Spune-mi din nou, l-am rugat, care ai spus că este numele omului aceluia de la Hudson’s Bay?

— McLain, spuse Wynn. Ian McLain.

— Şi nu este căsătorit?

— Nimeni n-a ştiut să-mi spună. Am întrebat, dar nimeni n-a auzit de vreo doamnă McLain.

— Probabil că asta înseamnă că nici nu există, am spus resemnată.

— Nu neapărat. Din acte nu-ţi poţi da seama. Este înregistrat doar agentul, nu şi familia lui.

Am continuat să nutresc o fărâmă de speranţă, însă hotărâsem să nu-mi pun prea mari nădejdi în existenţa unei alte femei albe în sat.

Întunericul ne învălui repede după ce coborârăm colina. La ferestre începură să se aprindă lămpile. Lătrăturile câinilor deveniră mai zgomotoase pe măsură ce tot mai mulţi oameni se adunară în jurul nostru. Am privit scrutător mulţimea formată din bărbaţi albi şi câţiva indieni. Cine era domnul McLain? Oare era singur?

Wynn opri caii înaintea clădirii Hudson’s Bay şi adresă un salut prietenos bărbaţilor adunaţi acolo. Un

bărbat înalt, cu chipul pătrăţos încadrat de o barbă deasă făcu un pas înainte.

— Bine ai venit în Beaver River, sergent, spuse el. Numele meu este Ian McLain.

Era singur.

14
ACASĂ

Wynn salută cu o strângere de mână pe mulţi dintre bărbaţii care se adunaseră în jurul nostru şi înclină capul în semn de salut în faţa celorlalţi. O clipă m-am simţit uitată. Nu ştiam dacă ar trebui să cobor din căruţă sau să rămân unde eram până când cineva avea să mă observe. În cele din urmă am simţit priviri îndreptate asupra mea. Wynn îl invită pe angajatul oficiului Hudson’s Bay să se apropie de căruţă şi-mi zâmbi.

— Soţia mea, Elizabeth. Elizabeth, domnul McLain.

McLain întinse mâna şi-mi apucă mâna, strângând-o viguros.

— Intraţi. Intraţi, spuse McLain cu glas tunător, însă Wynn interveni.

— Am călătorit timp de şase zile lungi, iar Elizabeth este nerăbdătoare să se instaleze. Ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai putea arăta unde se află cabana noastră.

Domnul McLain încuviinţă, înţelegător. Arătă spre apus, către un pâlc de copaci. În lumina tot mai difuză a apusului am desluşit vag silueta unei cabane.

— Acolo este, ne informă.

— Există vreun adăpost pentru cai?

Domnul McLain se uită la animale şi, deodată, îşi aminti ceva.

— Unde este Canoue? întrebă el.

— Dormea ultima oară când l-am văzut. A împărţit câteva sticle de whiskey cu băieţii şi n-am reuşit să-l trezesc. N-am putut aştepta, aşa că l-am lăsat în urmă.

Bărbatul clătină din cap.

— Are probleme cu sticla. Ultima oară l-am avertizat: „Canoue”, i-am spus, „să n-o dai în bară şi de data asta. Nu-ţi mai pot găsi de lucru dacă nu eşti în stare să te ţii de treabă”. Avea nevoie de bani.

McLain ridică din umeri.

— La locuinţa „legii” nu există adăpost pentru cai; îi poţi aduce înapoi, aici. Am un ţarc în spate, continuă bărbatul.

Tot timpul cât dură discuţia aceasta, am simţit priviri aţintite asupra mea. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi erau bărbaţi, însă am văzut şi câteva femei indience, tineri şi copii. Le-am zâmbit, deşi, trebuie să recunosc, mă simţeam nelalocul meu şi mai stânjenită decât niciodată. Eram nerăbdătoare ca Wynn să pună capăt acestei conversaţii şi să ne îndreptăm spre casă.

În cele din urmă urcă în căruţă, întoarse caii şi-i îndreptă spre cabana cea mică ce urma să fie primul nostru cămin.

Am simţit fiori în tot trupul. Oare cum va fi? Va avea nevoie de reparaţii? Va avea acel dormitor privat pe care mi-l doream atât de mult? M-am împotrivit tentaţiei de a-mi închide ochii până când voi ajunge acolo. Eram nerăbdătoare şi mi-era teamă, deopotrivă.

Când Wynn opri caii, am ştiut că sosise clipa. Se întoarse spre mine şi mă trase aproape.

— Ei bine, murmură el încetişor, eşti gata?

Nu mi-am putut mişca buzele, aşa că doar am încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Care sunt lucrurile de care vei avea nevoie în seara asta?

Nu prea ştiam. N-aveam idee ce urma să găsim în cabană.

Apoi am auzit glasuri în urma noastră şi ne-am întors. Un grup de oameni se apropia de noi. Se auzi glasul domnului McLain.

— Ne-am gândit că ar fi bine să descărcăm căruţa în seara asta, ca să nu mai fiţi nevoiţi s-o faceţi dimineaţă şi să nu vă mai încurcaţi cu caii.

Era frumos din partea lor că se oferiseră şi eram sigură că Wynn aprecia gestul. Ar fi trebuit să-l apreciez şi eu, însă dorisem atât de mult să intrăm singuri în noul nostru cămin – doar noi doi. Acum eram zoriţi de la spate de negustorul companiei

Hudson’s Bay şi o ceată de negustori de blănuri din partea locului. Am simţit că mă cuprinde dezamăgirea. Ce bine ar fi dacă Wynn i-ar trimite înapoi, spunându-le că încărcătura putea aştepta până dimineaţă. Dar n-o făcu. Îşi retrase braţul, coborî din căruţă şi se întoarse spre mine ca să mă ajute să cobor.

— Apreciez gestul vostru, spuse el. Cu atâtea ajutoare, n-ar trebui să ne ia prea mult.

În semiîntuneric, am clipit des ca să-mi alung lacrimile şi am ştiut instinctiv că Wynn n-ar fi înţeles ceea ce simţeam eu, ca femeie, în privinţa acestei intruziuni. Pentru el era mai practic să-şi vadă căruţa descărcată de lăzile şi cutiile grele. Sentimentele mele spuneau că bărbatul şi soţia lui meritau să intre în prima lor casă singuri şi împreună. Poate că, în mod nesăbuit – gândeam acum – sperasem să trec pragul în braţele soţului meu.

Când am simţit pământul sub picioare, bărbaţii deja roiau în jurul căruţei.

— Poate că n-ar fi rău să intri înăuntru şi să le arăţi unde ţi-ar plăcea să-ţi pună lucrurile, sugeră Wynn.

Aş fi vrut să-i arunc în faţă *că eu* aş fi preferat ca lucrurile să rămână acolo unde erau, dar ştiam că ar fi fost un lucru nesăbuit din partea mea şi neînţeles; aşa că m-am îndreptat amorţită spre uşă în timp ce domnul McLaincare, care apucase prima cutie, rămase lângă mine aşteptând să-i deschid uşa. Ce romantic!

Uşa era înţepenită, aşa că am fost nevoită să pun amândouă mâinile pe clanţă şi să împing tare. Uşa se deschise în cele din urmă şi, în acest proces, îmi zdreli încheieturile degetelor. Am simţit o usturime puternică, iar lacrimile din ochi mi se revărsară liber pe obraji, fără a le mai putea opri.

Casa era întunecoasă. Nu ştiam unde puteam găsi ceva ca să aprind o lumină. Afară era destul de întuneric, iar cele câteva mici ferestre nu lăsau să pătrundă lumina. Am ezitat. McLain îşi târşâi picioarele. Aştepta să mă hotărăsc, ca să se poată debarasa de povara pe care o purta.

— Pune-o jos acolo, lângă perete, i-am spus.

Cred că şi-a dat seama că mă simţeam puţin pierdută, căci se oferi:

— Mă duc să văd dacă pot găsi vreo lampă.

Nu trecu mult şi aprinse lumina, aşezând lampa într-un loc potrivit pentru cei care ne descărcau bagajele.

Intrau şi ieşeau. Bărbaţi pe care nu-i mai văzusem niciodată intrau şi ieşeau tropăind în noua mea casă, fără să se şteargă pe picioare. Unul dintre ei chiar scuipă pe duşumeaua *mea*. Wynn nu intră. Era mult prea ocupat cu supravegherea descărcatului. Am rămas amorţită în mijlocul încăperii, întrebându-mă ce ar trebui să fac; apoi mi-am amintit că aveam o responsabilitate: încă nu ştiam

care sunt camerele pe care urma să le mobilăm. Aşa că am făcut doar semn cu degetul – semn pe care probabil că nici nu-l puteau vedea din cauza cutiilor mari pe care le cărau – spunându-le:

— Acolo.

Asta până când unul dintre pereţi fu acoperit cu cutii.

În cele din urmă, acel du-te-vino de bărbaţi care gemeau şi suflau greu se opri. Din curte răzbătu doar sunetul glasurilor lor. Wynn se adresa bărbaţilor aflaţi pe punctul de a se întoarce la casele lor. Am bătut nerăbdătoare din picior. Ce-i lua atât de mult? De ce nu le mulţumea, pur şi simplu, trimiţându-i acasă?

Am auzit un zumzet uşor, ce se transformă curând într-un soi de miorlăială. Apoi altul şi altul – şi mi-am dat seama că-mi deschisesem casa în semn de bun-venit ţânţarilor. Uşa deschisă şi lampa aprinsă în încăpere care le lumina calea nu fuseseră ignorate. Probabil că de acum casa noastră găzduia sute de insecte. Cu un icnet de furie, m-am îndreptat spre uşă şi am trântit-o.

Wynn încă mai discuta cu bărbaţii. M-am îndreptat mâhnită spre mormanul de cutii şi m-am întrebat unde puteam găsi pături ca să pregătesc patul. Am luat lampa şi am început să cercetez mormanul. Etichetele cu conţinutul lor nu mă ajutară prea mult. Toate cutiile aflate deasupra mormanului păreau a conţine lucrurile de care avea nevoie Wynn pentru serviciul său de păzitor al legii şi furnizor principal de servicii medicale.

Cum voi putea pregăti patul? în ultimele câteva nopţi de călătorie îmi repetasem că voi îndura somnul în paturi improvizate doar pentru câteva nopţi, iar când voi fi în casa mea, voi dormi în patul meu curat şi frumos mirositor. Iar acum nu-mi puteam găsi aşternuturile. De fapt, nici măcar nu ştiam dacă exista vreun pat. Tocmai când eram

pe punctul de a părăsi încăperea, ţinând sus lampa, pentru a descoperi ce altceva se mai afla în cabană, Wynn îşi vârî capul prin deschizătura uşii. Am răsuflat uşurată până când i-am auzit cuvintele:

— Mă duc să duc caii, Elizabeth. N-ar trebui să-mi ia prea mult. Simte-te ca acasă.

Nu cred că ar fi putut alege cuvinte care să mă supere mai mult. *Simte-te ca acasă*. Asta era casă? Cutii puse una peste alta. Fără soţ. Fără pături pentru pat. Iar eu, istovită până în măduva oaselor. Tot ce-mi doream era o baie caldă care să mă cureţe de toată mizeria adunată în călătorie şi un pat curat în care să mă odihnesc. *Atunci* poate că aş fi reuşit să mă simt ca acasă. Şi Wynn. Îl doream pe Wynn – soţul meu. La urma urmelor, pentru el venisem în acest ţinut ciudat şi îndepărtat.

Mi-am lăsat lacrimile să curgă în voie. Ştergându-mi ochii şi suspinând, am intrat poticnindu-mă într-o altă încăpere, ţinând lampa în faţa mea. Acolo se afla o masă, o sobă, câteva rafturi şi un pat de campanie – însă nu un pat în toată regula, unul în care să poată dormi două persoane.

Nu m-am oprit ca să mai cercetez încăperea, ci am păşit printr-o altă uşă. Această încăpere avea câteva cuiere de-a lungul unui perete, un pupitru şubred cu sertare şi, da, un pat dublu. Ba chiar avea o saltea şi nu crenguţe de brad – cel puţin era un fel de saltea. Nu era foarte curată şi părea a fi plină de cocoloaşe; însă era o saltea. Nu existau aşternuturi. M-am uitat în jur ca să găsesc o etajeră. Am găsit una, dar fără aşternuturi pe ea.

Întorcându-mă în cealaltă încăpere, m-am uitat în jur, însă n-am găsit nicio pătură pe care s-o întind pe pat. În schimb, erau trei scaune pe care nu le văzusem înainte. Două dintre ele erau de lemn, iar al treilea era un fotoliu aşezat în faţa unui şemineu. Eram mulţumită de existenţa

şemineului, apoi mi-am dat seama că era, probabil, mai funcţional decât orice altceva. Probabil că era singura sursă de căldură din cabană. Am parcurs încă o dată încăperea cu lumina lămpii. Era destul de goală – şi nu prea curată. Apoi am zărit ceva ce-mi scăpase la prima vedere. Deasupra şemineului era agăţată o blană mare ce fusese tăbăcită şi folosită ca obiect de decor sau ca un acumulator de căldură – nu eram sigură. Am pus lampa jos şi m-am îndreptat într-acolo. Am tras de ea. Blana era prinsă bine în perete. Am tras din nou. Rămase la locul ei. Am apucat-o cu amândouă mâinile şi am tras cu toată puterea. Cu un zgomot produs de sfâşiere şi un nor de praf, blana cedă, iar eu m-am prăbuşit la podea.

Am tras blana grea şi m-am ridicat în picioare. Îmi părea ţeapănă şi aspră, nu moale – ca blănurile pe care le văzusem până atunci. Am tras-o spre dormitor şi am încercat s-o vâr pe uşă. Apoi m-am întors ca să iau lampa. Am reuşit, în cele din urmă, să urc blana în pat şi s-o întind cumva.

M-am uitat în jurul meu. Aceasta era noua mea casă! Era goală şi prăfuită şi avea un pat cu cocoloaşe, n-avea aşternuturi, pături, doar o blană mirositoare. N-avea perdele, covoraşe moi, ferestre sclipitoare – nimic. Până şi sticla lămpii era murdară de funingine. Însă, mai rău decât toate, eram singură! Gândul îmi aduse lacrimi în ochi şi pe obraji. Am luat lampa înapoi, în cealaltă încăpere şi am pus-o pe masă – mă tem că am făcut-o mai mult pentru a ţine departe de dormitor ţânţarii decât pentru a-i lumina calea lui Wynn. Apoi m-am întors în dormitor, m-am descălţat, m-am strecurat sub ciudata blană de animal şi am început să plâng în hohote. Nici măcar n-am mai stat de vorbă cu Dumnezeu, aşa cum făceam în fiecare seară. Mă simţeam atât de nefericită încât aveam impresia că nici

El nu şi-ar dori să mă asculte. Iar în starea în care mă aflam, nici eu nu doream să aud ce are să-mi spună. Eram foarte istovită, aşa că n-am plâns mult timp. Am adormit.

15
ÎNTEMEIEREA UNUI CĂMIN

Dimineaţa următoare, când m-am trezit, mi-au trebuit câteva minute ca să-mi dau seama unde mă aflu. După ce m-am dezmeticit am avut o senzaţie de tristeţe din cauza celor întâmplate cu o seară înainte, însă n-am resimţit-o la fel de puternic ca atunci. M-am studiat. Eram acum acoperită cu pături. Blana cu care mă luptasem era întinsă pe podea, lângă pat, părând moale şi îmbietoare. Eram încă îmbrăcată în hainele de călătorie, fusta şi bluza fiindu-mi de acum şifonate şi murdare. Ştiam că, probabil, părul îmi era într-o dezordine cumplită – nici măcar nu-mi scosesem acele seara trecută. Se desprinseseră în timpul nopţii, aşa că o parte a părului îmi atârna ciufulit pe faţă, iar cealaltă încă se mai ţinea, anemic, în câteva ace de păr. Le-am înlăturat şi pe acestea şi mi-am lăsat părul să-mi cadă pe umeri, trecându-mi degetele prin el ca să-l mai aranjez puţin.

Auzind mişcare, Wynn se grăbi spre mine, exprimând pe chipul lui îngrijorare.

— Eşti…?

Dar nu isprăvi. În schimb, mă trase în braţele sale şi mă strânse la piept atât de tare încât mi s-a tăiat răsuflarea.

— Îmi pare rău, Elizabeth, şopti el cu glas uşor tremurat.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am văzut că ochii îi

erau umezi de lacrimi nevărsate. Lucrul acesta îmi aduse şi mie lacrimi în ochi. M-am agăţat de Wynn şi am început să plâng, revărsând în lacrimi toate sentimentele pe care le acumulasem în mine seara trecută. El mă lăsă să plâng.

Când lacrimile secară, Wynn îmi ridică capul şi mă privi lung în ochi. Poate căuta răspunsuri la întrebări nerostite. Nu eram gata să zâmbesc încă, însă eram gata să merg înainte. I-am evitat privirea, închizând ochii. El mă sărută uşor şi-mi dădu drumul.

— Ţi-e foame? întrebă el. Doar atunci am simţit miros de cafea. Surprinzător, mi-am dat seama că *îmi era* foame. M-am uitat din nou la hainele şi la mâinile mele.

— Nu ştiu care ar fi lucrul de care am cea mai mare nevoie, am spus, de mâncare sau de o baie.

— Ce-ai zice să mănânci întâi? Pe urmă ne ocupăm şi de baie.

Mi-am strecurat picioarele în încălţări şi mi-am netezit, inutil, fusta. Apoi m-am uitat la Wynn.

— Aici unde mă duc? l-am întrebat.

El îmi înţelese întrebarea.

— Afară, răspunse.

— Afară – pur şi simplu?

Încuviinţă.

— Vrei să spui că nu avem nicio… Nicio dependinţă aici, în sat?

— Ne aflăm la patru sute de metri distanţă de sat.

— Totuşi…

— O să mă ocup de lucrul ăsta cât de curând posibil, spuse Wynn şi se întoarse la ceea ce făcea înainte de trezirea mea. În privirea lui am citit durere. Probabil se gândea că avusese dreptate – o fată ca mine nu avea ce căuta în ţinutul acesta din Nord. Am clipit des pentru a opri lacrimile ce ameninţau să-mi umple ochii şi m-am dus

afară.

Era o zi strălucitoare. În copacii din apropiere ciripeau câteva păsărele, întocmindu-şi planurile de întoarcere spre ţinuturile unde nu existau furtuni de zăpadă. Din sat, aflat la patru sute de metri depărtare, răzbătu sunet de glasuri şi lătrat de câine. Am tras adânc în piept aerul dimineţii. Coastele dealurilor erau acoperite cu plante veşnic verzi, plopi şi mesteceni.

Era un ţinut frumos. O să reuşesc. Voi reuşi! Voi aranja casa şi… Şi… Mă voi spăla, şi-i voi dovedi lui Wynn că puteam fi fericită aici – atâta vreme cât îl aveam alături. În acea clipă am simţit un fior de teamă. Dar dacă îndatoririle îl vor duce pe Wynn în altă parte? Cum s-a întâmplat noaptea trecută, de exemplu? A fost nevoit să aibă grijă de caii împrumutaţi. Nu-i putuse încredinţa, pur şi simplu, în grija negustorului companiei Hudson’s Bay. Omul acela avea propriile-i responsabilităţi. Wynn făcuse numai ce trebuia să facă şi totuşi… Era nevoie de multă hotărâre din partea mea ca să creez un cămin, un cămin fericit în pustietatea lui Wynn. Nu-mi puteam permite să cedez aşa cum făcusem seara trecută ori de câte ori mă confruntam cu dificultăţi, ori de câte ori nu aveam la dispoziţie ce-mi trebuia. Doream să fiu fericită aici. Mai mult decât orice, doream să-l fac pe Wynn fericit. Aveam nevoie de ajutor. Cunoşteam o singură sursă disponibilă în orice clipă. M-am oprit câteva clipe ca să mă rog.

Când m-am întors în cabană, eram din nou stăpână pe situaţie. Wynn era ocupat cu lăzile. Îmi dusese cufărul în dormitor şi-l pusese lângă perete, sub singura fereastră a încăperii. Am deschis capacul, nădăjduind să găsesc o fustă şi o bluză mai potrivite pentru dimineaţă; însă cele pe care le-am scos din cufăr erau la fel de şifonate ca şi cele cu care eram îmbrăcată. Am renunţat şi am pornit în

căutarea unui lighean în care să mă spăl pe mâini. Wynn scosese deja unul din bagaje, iar într-un cui aflat lângă lighean, era agăţat un prosop.

M-am spălat şi m-am îndreptat spre sobă. Ibricul cu cafea răspândea în jur o aromă îmbietoare, iar Wynn pregătise aluatul pentru clătite. Nu trebuia decât să le prăjesc. Tigaia era fierbinte şi pregătită, aşa că am început să prăjesc clătitele. Sfârâiala şi aroma plăcută îmi sfredeliră stomacul.

Wynn veni în bucătărie, lângă mine.

— Miroase bine, spuse el punându-mi mâinile pe umeri. Mi-a fost greu să aştept.

— De ce n-ai mâncat – sau de ce nu m-ai trezit?

— M-am gândit că ai nevoie de odihnă. Şi n-am vrut să încep prima zi fără tine.

Am înghiţit greu şi mi-am alungat lacrimile. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Trebuia să le las în urmă.

— Deci, ce crezi? am spus, pentru a iniţia conversaţia.

— Ce cred? întrebă Wynn.

— Despre casă, am continuat.

— E mai mare decât am îndrăznit să sper.

Wynn părea mulţumit şi mi-am dat seama pentru prima oară că avea dreptate. În întuneric zărisem trei încăperi. Nădăjduisem să avem cel puţin două. Nu-mi trecuse prin cap până acum că ar trebui să fiu mulţumitoare.

I-am zâmbit lui Wynn.

— Ai dreptate. Sperasem să avem un dormitor privat şi acum văd că avem şi o cameră de zi.

M-am uitat în jurul meu. Nu era mare această cameră de zi, însă era promiţătoare. Exista aici un şemineu,

deasupra căruia atârna o fâşie din blana pe care o smulsesem cu o seară înainte. Mai era şi o fereastră ce dădea spre răsărit, spre sat. Mai era acolo un pat acoperit cu o stofă aspră şi – ei *bine*, *fotoliul*. În apropiere se afla soba, câteva rafturi improvizate, masa şi două scaune şi o băncuţă pe care erau aşezate ligheanul şi două găleţi mari pentru apă.

— De unde au venit astea? l-am întrebat pe Wynn.

Nu observasem găleţile noaptea trecută şi nu erau nici cele pe care le întrebuinţasem în locuinţa mea de lângă şcoală şi pe care le dădusem lui Wynn să le împacheteze.

— Le-am împrumutat, răspunse el simplu. M-am gândit că vei dori să faci o baie aseară, aşa că i le-am cerut lui McLain. Ne-a luat ceva timp să încălzim atâta apă – cred că ar fi fost mai înţelept din partea mea să mă întorc degrabă acasă decât să aştept să se încălzească.

M-am uitat la găleţile grele. Erau pline aproape până la gură. Wynn le cărase aseară, pline cu apă fierbinte, pe toată acea distanţă, grăbindu-se şi poticnindu-se în întuneric pentru ca eu să pot face baie. Şi ce găsise? O femeie cu toane copilăreşti, ce adormise plângând, acoperită cu o blană veche şi mucegăită.

M-am îndreptat spre Wynn, ţinând în mână paleta cu care întorceam clătitele. Mi-am ridicat braţele şi l-am cuprins pe după gât.

— Îmi pare rău, am şoptit.

El mă îmbrăţişă şi mă sărută. N-am rostit niciun cuvânt. Cred că amândoi încercam să ne punem în ordine gândurile. Mirosul de clătite arse mă aduse la realitate. Din fericire, nu erau atât de arse încât să nu le putem mânca. De fapt, după mâncarea uscată şi conservele din timpul călătoriei, aveau un gust chiar bun.

Wynn mă ajută să despachetez lăzile şi cutiile. Toată dimineaţa am sortat lucrurile şi le-am aşezat în încăperile unde urmau să fie folosite. După un prânz simplu, Wynn se duse la magazin, ca să rezolve câteva lucruri. L-am asigurat că mă voi descurca. Urma să fiu foarte ocupată, înarmată cu peria şi apă fierbinte, cu săpun.

Tocmai frecam de zor rafturile din viitoarea noastră bucătărie, când am auzit glasuri de bărbaţi. M-am aşteptat să aud o bătaie în uşă, însă cum trecură câteva minute şi nu se auzi nimic, m-am dus la fereastră şi m-am uitat, precaută, afară. Doi bărbaţi – alături de doi cai slăbănogi şi o căruţă hodorogită plină cu buşteni – studiau atent o bucată mare de hârtie şi discutau în contradictoriu cu privire la locul unde urmau să-şi înceapă treaba. Probabil că ajunseră la o înţelegere, căci nu după multă vreme lopeţile, ciocanele şi ferăstraiele fură puse la treabă. La început n-am ştiut ce se întâmplă; apoi, în timp ce mica clădire începu să prindă contur, am realizat că Wynn nu pierduse timpul şi se ţinuse de promisiune. Vom avea o latrină – curând. M-am simţit puţin vinovată de faptul că pusesem pe umerii lui Wynn o problemă în plus, însă, în acelaşi timp, eram foarte uşurată. Nu-mi puteam imagina că aş fi nevoită să trăiesc mai multă vreme fără o asemenea dependinţă.

Am continuat să frec şi să curăţ, iar bărbaţii de afară au continuat să muncească. Spatele începu să mă doară, iar braţele îmi obosiră. Însă am continuat. Eram hotărâtă ca la căderea întunericului, casa să fie curată.

Am spălat rafturile, ferestrele, duşumelele. Am ridicat salteaua de pe pat şi am reuşit s-o târâi afară, la aer şi la soare. Am scos la soare chiar şi cuvertura groasă ce acoperea patul cel mic. Apoi am spălat toate farfuriile, cratiţele şi oalele şi le-am aranjat pe rafturile proaspăt

spălate. Am aranjat cutiile de conservă pe rafturile ce mai rămăseseră, aşezând unele lucruri direct pe duşumea.

Pur şi simplu nu era destul loc pentru toate. Unele lucruri, cum ar fi ligheanul pentru spălat vase, tigaia şi câteva dintre ustensile, le-am agăţat în cuiele bătute în perete.

Nu arăta ca o bucătărie foarte ordonată, dar era curat, iar eu eram mulţumită. Am renunţat la gândul de a-i spune lui Wynn să-mi facă uşi la bufet, ca să pot ascunde obiectele mărunte de bucătărie. Era suficient faptul că-mi oferise micuţa latrină şi, considerând că acesta era lucrul cel mai important dintre cele două, urma să mă descurc fără uşi la bufet – sau voi găsi eu un mod de a-mi acoperi rafturile.

Se făcuse aproape seară când am ieşit ca să iau salteaua de pe buturugile de care o rezemasem la soare. Îmi era mai greu s-o târăsc în casă decât îmi fusese s-o scot afară; însă după multă trudă, am reuşit s-o urc înapoi, în pat. Am pregătit patul, acoperindu-l cu cearşafuri şi pături curate. Ce bine era să putem dormi din nou într-un pat curat. Mi-am scos hainele din cufăr şi le-am agăţat de cuiele din perete. Erau şifonate, dar n-aveau decât să mai aştepte. Nu puteam face totul într-o singură zi.

Când Wynn se întoarse acasă, casa era în ordine – mă refer la cele două încăperi pe care le puteam numi „casă”. Încăperea spaţioasă ce urma a fi biroul lui Wynn trebuia curăţată şi aranjată, însă Wynn îmi spusese să-i las lui treaba asta. Fuseserăm încântaţi şi plăcut surprinşi să descoperim o magazie lângă dormitor. Lăzile, cutiile şi alte lucruri puteau fi păstrate acolo. Wynn le aşezase acolo de dimineaţă, când despachetasem.

Am pregătit cina din conservele Poliţiei Canadiene. Nu aveam altă carne şi niciun fel de legume. Era o cină

simplă, însă am mâncat-o cu mare satisfacţie. Ne aflam acolo unde trebuia să fim şi făceam ceea ce simţeam că fusesem chemaţi să facem. Aveam o casă şi ne aveam unul pe celălalt. Adevărat, mai erau multe de făcut ca să putem spune că suntem *instalaţi*, însă avusesem parte de un început bun. Am uitat de braţele şi de spatele meu obosit şi am povestit cu Wynn despre toate posibilităţile pe care ni le oferea micuţa noastră casă. M-am uitat pe fereastră spre baraca mică, cu uşa strâmbă şi cu şindrilă şi am fost mai mulţumitoare pentru ea decât pentru cea mai elegantă dintre băi.

— Mulţumesc, Wynn, am spus, pentru că ai răspuns atât de repede dorinţei mele. Apreciez grija de care ai dat dovadă.

— Vreau să te fac fericită şi să ai parte de cât mai mult confort cu putinţă, spuse el zâmbind.

Acesta a fost începutul vieţii noastre împreună. După o baie fierbinte în cada pe care o descoperisem atârnând în cuiul din afara casei, am fost sigură că urma să fiu mulţumită de lumea în care mă aflam.

16
VECINI

În zilele următoare, Wynn fu foarte ocupat cu îndatoririle slujbei sale, iar eu am reuşit să rămân la fel de ocupată. Mă străduiam să transform căbănuţa noastră într-un cămin. Am scos din ladă pânza pe care o cumpărasem în Calgary şi m-am înarmat cu ac şi aţă. Nu era o sarcină uşoară. Materialul era greu şi, cum nu aveam acces la o maşină de cusut, am fost nevoită să cos cu mâna. Volănaşele erau excluse. Am făcut lucrurile cât de simplu

am putut. Curând, ferestrele aveau perdele, iar patul de campanie, acoperit cu materialul cel nou, semăna acum cu o canapea. Am cusut câteva perniţe pe care le-am aşezat pe pat, iar acesta căpătă un aspect plăcut, confortabil. Wynn mă luă prin surprindere când îmi aduse două covoare de blană pe care le cumpărase de la un bătrân vânător de blănuri, tăbăcar pe deasupra. Erau mult mai drăguţe decât cea veche, pe care o coborâsem de pe perete. Pe aceasta Wynn o mută pe duşumeaua biroului său. Le-am pus pe cele două, noi, în faţa căminului şi lângă patul nostru. Încăperile arătau mai bine cu ele, deşi nu mă puteam obişnui cu mirosul ciudat pe care-l răspândeau în jur.

Am găsit bucăţile de fier pe care Wynn le împachetase şi am construit un fel de masă de călcat, cu ajutorul căreia am reuşit să netezesc puţin cutele veşmintelor noastre. Cu toate acestea, n-am fost pe deplin mulţumită, însă m-am resemnat, spunându-mi că făcusem tot ce putusem în situaţia dată. A sosit şi prima zi de duminică în Nord. Era ciudat să nu mergem la biserică. Am sugerat să organizăm propriul serviciu religios şi să invităm oameni din sat să ni se alăture, însă el simţi că era mai înţelept să nu ne grăbim cu asemenea planuri.

Apoi propuse ca, dacă îmi face plăcere, să împachetăm prânzul şi să pornim într-o plimbare de-a lungul râului. Am fost încântată de idee şi m-am grăbit să pregătesc orice am fi putut lua cu noi de mâncare.

Priveliştea era frumoasă. Frunzele câtorva copaci începuseră deja să-şi schimbe culoarea. Mie mi se părea mult prea devreme, însă mi-am amintit că ne aflam într-un ţinut mult mai nordic.

N-am ajuns departe. Totul era pentru mine atât de nou încât continuam să mă opresc din loc în loc pentru a

privi culuare aminte şi a pune întrebări. Wynn îmi răspunse răbdător. Am văzut câteva cabane în pâlcul de copaci, nu departe de râu şi l-am întrebat pe Wynn dacă ştia cine locuia acolo.

— Nu ştiu încă, răspunse el. Mi-am propus ca săptămâna viitoare să aflu mai multe despre vecinii noştri. Voi fi plecat destul de mult în timpul săptămânii, Elizabeth. În unele seri nu voi ajunge acasă decât târziu.

Am înclinat din cap, însă n-am spus nimic.

— Te deranjează lucrul acesta?

Nu m-am grăbit să răspund. Nu-mi plăceau zilele lungi, în absenţa lui Wynn. Însă în prima mea zi aici petrecusem un timp în rugăciune şi printre lucrurile pentru care mă rugasem fusese şi acesta.

— O să-mi lipseşti, de asta sunt sigură, am reuşit să spun cu onestitate. Dar o să fiu în regulă. Am… Am avut o discuţie mai lungă cuDumnezeu despre asta şi… Înţeleg. Ştiu că nu poţi sta la birou tot timpul. Sau în satul nostru. O să mă descurc. Încă mai sunt atâtea lucruri de care trebuie să mă ocup.

Am reuşit să zâmbesc.

Wynn mă prinse de mână.

— Ştiu că ai fost foarte ocupată. Căsuţa noastră arată foarte diferit de ceea ce am găsit aici şi sunt mândru de tine.

Zâmbetul său de apreciere îmi încălzi inima.

— Totuşi m-am întrebat dacă ţi-ai putea găsi puţin timp ca să faci cunoştinţă cu câţiva dintre vecinii noştri, continuă el. Vom locui printre ei; ar fi frumos să-ţi poţi face câteva prietene.

— Am intenţionat să fac asta, i-am spus. În fiecare zi mi-am spus: „Astăzi mă voi duce la magazin ca să fac cunoştinţă cu câţiva oameni”. Dar de fiecare dată am găsit

câte ceva de făcut, aşa că am amânat.

Wynn încuviinţă, înţelegător.

— O să-mi fac timp săptămâna asta. Mâine trebuie să spăl rufele, dar poate că marţi mă voi duce la magazin.

— M-aş bucura. M-aş bucura să ajungi să cunoşti câteva femei, ca să nu fii singură în zilele când eu voi fi plecat.

Am rămas tăcută câteva clipe. Wynn observă.

— Ceva te frământă, comentă el.

— Nu este tocmai o frământare. Doar că… Ei bine, mă întreb cum voi reuşi vreodată…

Nu ştiam cum să exprim acea temere pe care o simţeam înăuntrul meu. În cele din urmă, am spus deschis:

— Cum poţi să-i cunoşti pe oameni dacă nu poţi vorbi cu ei?

— Vei putea să vorbeşti cu ei. O, ştiu că va fi greu şi vor exista momente când îţi va fi greu să exprimi exact ce gândeşti. Însă vei învăţa repede câteva cuvinte în limba lor – şi mulţi dintre indieni cunosc deja destul de multe cuvinte în limba engleză. Şi întotdeauna poţi folosi limbajul semnelor. Indienii sunt foarte pricepuţi în a se face înţeleşi folosind puţinele cuvinte cunoscute în limba engleză şi mâinile. Reuşesc să transmită astfel tot felul de mesaje. O să înveţi repede – însă nu-i poţi cunoaşte dacă nu eşti cu ei.

Ştiam că Wynn avea dreptate şi am hotărât să nu mă mai ascund în spatele lucrului meu, ci să mă aventurez şi să-mi întâlnesc vecinii. Mi-ar fi fost mult mai uşor dacă Wynn m-ar fi însoţit, însă ştiam că îndatoririle sale nu-i vor lăsa timp şi pentru asta.

Cerul începea să se înnoreze, aşa că am adunat resturile de mâncare şi ne-am îndreptat grăbiţi spre cabana noastră. Dintr-odată, soarele se ascunse după nori

şi se auziră tunete. Wynn făcu focul în cămin şi ne-am întins în faţa lui, pe blana de urs, povestind despre oamenii pe care îi lăsasem în urmă şi cei care urmau să ne fie vecini aici.

Până acum, contactul meu cu sătenii se reducea la acea întâlnire din prima seară, când sosisem aici. Văzusem şi fusesem văzută de oameni cu chipuri prietenoase. Cu toate acestea, gândindu-mă acum la acea seară, cred că oamenii fuseseră mai degrabă curioşi decât prietenoşi. Nu-mi puteam aminti niciun zâmbet, cu excepţia celui oferit de bărbatul acela solid, Ian McLain. De la fereastra mea îi urmărisem pe cei doi muncitori ridicând mica noastră latrină, în spatele casei şi mai văzusem în depărtare câteva femei şi copii care străbăteau potecile ce treceau prin dreptul casei noastre. Priviseră întotdeauna spre casa noastră cu mare interes. Însă niciunul nu se oprise, iar eu, pentru că nu ştiam ce să le spun, nu-i salutasem, nici nu-i invitasem înăuntru.

Ei bine, toate acestea trebuiau să se schimbe. Chiar dacă însemna să învăţ o limbă grea, trebuia să dau la o parte cumva barierele şi să ajung să-mi cunosc vecinii din Nord. *Ce bine ar fi fost*, mi-am spus cu jind, *dacă printre ei s-ar fi aflat şi o femeie albă*. Aş fi avut un teren comun, o legătură cu ea.

— N-ai fost încă în magazinul Hudson’s Bay, nu-i aşa? mă întrebă Wynn.

— Încă nu.

— Cred că ai fi surprinsă să vezi câte lucruri poţi găsi acolo. Sigur, sunt foarte scumpe. Pe lângă costul produsului mai trebuie să plăteşti şi transportul, aşa că este mult mai înţelept să aduci cu tine tot ce ai nevoie decât să plăteşti mai mult.

Mi-am amintit de căruţa încărcată cu toate acele lăzi,

cufere şi cutii şi care adusese până aici lucrurile noastre.

— Bărbatul acela a ajuns până la urmă? am întrebat eu pe nerăsuflate, amintindu-mi experienţa pe care o avusesem în timpul călătoriei.

— Care bărbat?

— Cel care ar fi trebuit să mâne caii şi care a dormit…

— O, acela. Da, a venit pe jos, acum vreo două zile, înarmat cu tot felul de scuze şi poveşti. Ian l-a muştruluit zdravăn ca pe un copil. Apoi doamna McLain l-a îndopat pe individ cu friptură de gâscă şi chifle.

— *Doamna McLain*?

— Nu ţi-am spus? Există o doamnă McLain până la urmă.

Probabil că chipul mi se lumină la auzul veştii. Abia aşteptam acum să am ocazia de a merge în sat pentru o primă vizită. Era aşa de bine să pot vorbi cu o altă femeie. Poate că o voi putea chiar invita la ceai într-o după-amiază în care Wynn va fi plecat. Ziua nu mi s-ar mai fi părut atât de lungă.

— Cum arată?

— N-am întâlnit-o. Doar l-am auzit pe McLain vorbind despre căruţaşul rătăcitor şi despre săpuneala pe care i-a tras-o, urmată de invitarea lui la masă.

Încercând să mi-o imaginez pe doamna McLain, mi-am închipuit o femeie de vârsta mea, însă m-am corectat îndată. Dacă era căsătorită cu McLain, probabil că era mult mai în vârstă decât mine.

— Au copii? am întrebat.

— Nu ştiu.

— Ei bine, o să aflu când voi merge la magazin, am spus, foarte mulţumită de ideea noii mele aventuri.

În timpul micului dejun, a doua zi dimineaţă, i-am

împărtăşit lui Wynn schimbările mele de plan cu privire la vizita pe care urma s-o fac la magazin în acea după-amiază. Păru încântat că îmi doream să mă lansez în această aventură.

— Ce pot spune? l-am întrebat.

Mă privi încurcat.

— Adică cum, ce poţi spune?

— Păi, nu pot da buzna acolo, spunând că am venit s-o cunosc pe soţia lui.

Wynn zâmbi.

— Nu cred că ar fi o idee prea rea. Oamenii vor fi bucuroşi să ştie că eşti nerăbdătoare să-i întâlneşti. Dar… Dacă îţi este mai uşor altfel, fă-ţi mai întâi cumpărăturile; pe urmă, dacă ai ocazia de a vorbi puţin cu McLain, n-ar trebui să te simţi stânjenită să menţionezi faptul că eşti nerăbdătoare să-i cunoşti soţia.

— Cumpărături? Nu m-am gândit să cumpăr ceva anume.

— Trebuie să existe ceva de care să te poţi folosi. Uită-te puţin în jur.

Am ezitat. Wynn mă privi întrebător.

Am continuat, alegând cuvintele ce exprimau cel mai bine îngrijorarea mea.

— Ai spus că este un punct de negoţ, nu-i aşa? Ei bine… Eu niciodată… Niciodată n-am cumpărat nimic dintr-un asemenea loc. Nu ştiu cum să… N-am fost pusă niciodată în situaţia de a face *tranzacţii*. Ce ar trebui să ofer în schimb? Nu am blănuri sau…

Wynn începu să râdă. Întinse mâna, îmi ridică bărbia şi mă sărută pe nas, însă zâmbetul îi stărui în privire. Aveam de ales fie să mă supăr pe Wynn pentru că răsese de mine, fie să râd împreună cu el. O clipă am fost foarte tentată să mă înfurii. Apoi mi-am amintit rugăciunea

tatălui meu – partea aceea despre umor în momentele dificile – şi am început să râd împreună cu Wynn. Ei bine, n-am chiar râs, însă am zâmbit.

— Să înţeleg că vorbesc ce nu ştiu…

El zâmbi şi mă sărută din nou pe nas.

— Puţin. E adevărat că este un punct de schimb de mărfuri şi că negustorii de blănuri îşi aduc blănurile aici. Însă domnul McLain este foarte fericit să fie plătit cu banii jos. Oricum, tu nu trebuie să faci asta. Avem deschis un cont la McLain. Alegi ce ai nevoie şi el va trece costul în registru, sub numele meu. Aş vrea să păstrezi şi tu o socoteală a cheltuielilor, ca s-o pot trece în registrul meu. În felul acesta, când vom face socotelile la sfârşit de lună, vom vedea dacă se vor potrivi.

Am încuviinţat. Îmi părea destul de simplu.

După ce Wynn plecă, m-am grăbit să spăl rufele. Wynn umpluse deja toate găleţile goale din casă şi vasul mare în care încălzeam apa pe soba de lemne.

Urma să spăl hainele pe măngălăul pe care-l adusesem cu noi din Calgary. În orice altă zi aş fi pierdut mai mult timp cu ele, însă astăzi eram atât de entuziasmată de faptul că o voi întâlni pe doamna McLain, încât m-am grăbit să termin tot ce aveam de făcut. Speram să termin de spălat rufele în jurul prânzului. În felul acesta, în timp ce rufele se uscau pe funiile întinse afară, puteam merge la magazin.

Wynn nu veni acasă la masa de prânz, aşa că mi-am făcut ceva simplu de mâncare şi m-am grăbit să mă pregătesc să plec la magazin. Eram încă puţin preocupată de felul în care urma să abordez subiectul întâlnirii cu soţia lui McLain. Poate că, dacă aveam noroc, o voi găsi şi pe ea în magazin.

Vântul se înteţise în acea după-amiază, iar părul meu

pieptănat cu grijă amenința să se desfacă din ace. Alesesem una dintre cele mai bune rochii pe care le adusesem cu mine. Poalele ei măturau praful cărăruii ce ducea spre sat. Mi-am ţinut pălăria cu o mână şi fusta, cu cealaltă.

Pe măsură ce mă apropiam de magazin, am văzut multe colibe mici, sărăcăcioase, aşezate de o parte şi de alta a poieniţei. Fuseseră ridicate la întâmplare, după dorinţa fiecăruia. Unele dintre ele aveau coşuri mici pe care ieşea fum. Altele n-aveau coşuri, iar fumul ieşea pe ferestre fără sticlă. Copii de vârste diferite, îmbrăcaţi mai mult sau mai puţin, se jucau în praful ce-i înconjura, oprindu-se să se uite la mine cu ochi negri pe chipul brun. Îmi părea că peste tot erau câini. Unii dintre ei păreau sălbatici şi m-am bucurat că cei mai feroce, după părerea mea, erau legaţi. Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla dacă erau lăsaţi în libertate. O dată sau de două ori am făcut un mic ocol, pentru a rămâne la distanţă de un câine ce nu părea prea prietenos.

Nici copilaşii nu păreau a fi foarte prietenoşi. Le-am zâmbit multora, însă expresia de pe micile chipuri nu se schimbă. Nu-i învinovăţeam. Probabil că le păream ciudată cu părul auriu-roşcat strâns în coc şi cu fusta lungă, amplă, ce măturа pământul. Am hotărât ca data viitoare, când mă voi aventura printre ei, să port ceva mai puţin bătător la ochi. Însă de data asta îmi doream mult să fac o impresie favorabilă singurei femei albe din acea aşezare.

Când am ajuns la magazinul Hudson’s Bay, domnul McLain era ocupat cu un alt client. Omul nu părea a fi nici alb, însă nici indian. Am presupus că rasa lui era mixtă, lucru destul de frecvent aici, în Nord, după spusele lui Wynn. Vorbea engleza, însă destul de stâlcit, iar unele cuvinte nici măcar nu le înţelegeam. Domnul McLain nu

părea să aibă vreo problemă. Cei doi se înţelegeau foarte bine. De fapt, însuşi domnul McLain strecură printre cuvintele în limba engleză câteva pe care nu le mai auzisem până atunci.

Domnul McLain vorbi cu acel bărbat, apoi se îndreptă spre mine.

— Bună ziua, doamnă, spuse cu un zâmbet larg. Vă pot ajuta cu ceva?

— Cred că o să mă uit puţin în jur, l-am asigurat. Ocupaţi-vă de clientul dumneavoastră. Nu mă grăbesc.

Încuviinţă, apoi se întoarse spre celălalt bărbat.

M-am uitat în jur. Wynn avusese dreptate. Eram surprinsă de cantitatea şi varietatea mărfurilor de aici. Am fost şocată şi la vederea preţurilor. De trei ori am ales ceva de pe un raft şi tot de atâtea ori simţul meu practic mă îndemnă să pun acel lucru la loc. Eram pe punctul de a renunţa şi de a părăsi magazinul stânjenită, când am observat nişte cuie. Aveam nevoie de câteva cuie. Şi acestea erau scumpe; însă pentru că aveam nevoie de ele şi nu le puteam găsi în altă parte, am hotărât să le cumpăr.

Tocmai le alesesem, când celălalt client părăsi magazinul, iar domnul McLain veni spre mine.

— Aţi găsit lucrurile de care aveţi nevoie? mă întrebă el jovial.

— Da. Da, cred că astea ajung, am spus aproape bâlbâindu-mă.

Domnul McLain mă conduse la tejghea. Am aşezat cutia cu cuie pe placa de lemn, lângă cutia cu bani. Păreau foarte mici şi neînsemnate.

— Asta e tot? întrebă domnul McLain.

Cred că era obişnuit ca cei care-i intrau în magazin să cumpere provizii pentru câteva săptămâni. Iar eu cumpăram doar o cutie cu cuie. Probabil că-i părea un

drum făcut degeaba. M-am îmbujorat.

— Încă nu ştiu exact ce-ar putea să ne lipsească, am încercat să explic – şi cele mai multe lucruri le-am adus cu noi.

M-am întrebat apoi dacă asta era o veste bună pentru proprietarul magazinului local. M-am îmbujorat şi mai tare.

— A… Adică… Desigur, vom avea nevoie de multe lucruri odată cu venirea iernii şi…

Domnul McLain nu păru să-mi observe stânjeneala.

— Totul e bine acolo, la cabană? întrebă el.

— Bine, am răspuns, nefiind foarte sigură la ce se referea. Foarte bine.

— Bărbatul care a locuit acolo înaintea voastră nu era foarte priceput în ale gospodăriei, comentă el. Am fost nevoit să trimit acolo pe una dintre soţiile vânătorilor de blănuri ca să facă curăţenie după plecarea lui. Iar cel de dinaintea lui, ei bine, era un individ tare pretenţios. Îi punea pe oameni să-şi dea jos încălţările când intrau în biroul lui – în cele din urmă s-au primit atât de multe plângeri la adresa lui, încât departamentul a fost nevoit să-l avertizeze să înceteze.

Domnul McLain clătină din cap.

— Da’ tare mai era pretenţios individul acela.

Am apreciat atenţia de care dăduse dovadă trimiţând o femeie ca să facă curăţenie în cabana noastră. Când sosisem avusesem impresia că locul era murdar – nu-mi puteam imagina cum arătase înainte.

În timp ce vorbea, domnul McLain scoase un registru mare, cu coperţi negre, şi dădu paginile până ajunse la pagina pe care era scris „Delaney. P.R.N.W”. Şi începu să scrie. Se aflau deja pe pagină listate câteva lucruri. Aruncând o scurtă privire, am observat că unele dintre ele

aveau de-a face cu cheresteaua – probabil latrina pe care cei doi bărbaţi o ridicaseră pentru noi.

Am mai privit o dată în jurul încăperii, apoi gândurile mi se îndreptară spre doamna McLain. Cum puteam deschide subiectul, ca să aflu cum o pot întâlni pe soţia sa? Domnul McLain îmi rezolvă problema.

— Soţia mea este în spate, în grădină. E nerăbdătoare să vă cunoască. Aveţi câteva clipe ca s-o întâlniţi?

Pe chip îmi înflori un zâmbet.

— Mi-ar face mare plăcere, am spus în timp ce am vârât cutia cu cuie în poşetă, pregătindu-mă să-l urmez pe domnul McLain.

Grădina era plivită şi foarte bogată. Îmi doream din toată inima să am şi eu o astfel de grădină. Voi încerca anul viitor. Ar fi atât de bine să putem avea legume proaspete. Unele dintre cele de aici îmi erau necunoscute, cu toate că nu exista o varietate foarte mare. Ştiam că îngheţul se lăsa mult mai devreme în acest ţinut nordic. De asemenea, mi se mai spusese că, datorită zilelor lungi de vară, unele legume creşteau foarte frumos pentru că aveau parte de mai multe ceasuri de lumină, iar asta le făcea să crească mai repede.

Mi-am luat ochii de la plante şi m-am uitat în jur, după femeie. Se afla la capătul îndepărtat al grădinii, capul fiindu-i aplecat deasupra unui rând de sfeclă ce-i capta toată atenţia.

— Nimmie! strigă domnul McLain. Doamna Delaney este aici. Capul acoperit cu păr închis la culoare se înălţă; apoi, cu o mişcare graţioasă, femeia se ridică în picioare şi se întoarse spre mine. Un zâmbet blând îi lumina faţa. Se îndreptă spre mine, întinzând mâna.

— Sunt atât de încântată să te cunosc, spuse ea încet.

Era indiancă.

17
ACOMODARE

M-am întors acasă fără să mă grăbesc, ignorând privirile curioase ale copiilor şi lătratul câinilor. Nu rămăsesem mult la taifas cu doamna McLain. După şocul iniţial, se părea că nu erau prea multe de spus. Speram din toată inima că surprinderea nu mi se vădea pe chip. De ce nu mă avertizase Wynn? Sau poate că nu ştiuse? Cum se face că eu nu mă aşteptasem la asta? Wynn îmi spusese că adesea bărbaţii din Nord se căsătoreau cu indience. Acestea erau obişnuite cu viaţa de aici, cu greutăţile, cu munca şi cu vremea şi nu-şi băteau bărbaţii la cap să le ducă înapoi, în lumea civilizată. Atunci, de ce nu mă pregătisem pentru această eventualitate?

Cred că, pur şi simplu, din cauză că-mi dorisem atât de mult să am în preajmă o femeie albă – şi mi se părea că bărbatul ce deţinea magazinul Hudson’s Bay era singurul candidat. Deşi îmi repetam faptul că dădeam dovadă de nesăbuinţă, trăiam o mare dezamăgire. Nu voi avea lângă mine nicio femeie cu care să pot lega o prietenie strânsă. Nicio femeie cu care să port conversaţii tête-à-tête, la o ceaşcă cu ceai. Nicio femeie care să înţeleagă felul de a fi şi temerile unei femei. Urma să am parte de multă singurătate în anii ce vor urma. Şi dacă nu făceam paşi serioşi pentru a evita capcana autocompătimirii, urma să fiu doborâtă.

Deocamdată nu eram pregătită să fac acei paşi sau să fac planuri de viitor. Deocamdată încercam să-mi pun gândurile în ordine şi să petrec un timp în rugăciune

pentru sentimentele pe care le nutream.

M-am rugat, de îndată ce am ajuns acasă şi, pe când am ieşit ca să adun rufele de pe sfoară ca să le calc, deja mă simţeam mult mai bine.

În timp ce călcam hainele m-am gândit: *Ce am eu de oferit acestor indieni*? *Care sunt lucrurile pe care noi, femeile, le avem în comun*? Ce puteam face pentru a le îmbunătăţi traiul? Ştiam că Wynn n-ar fi vrut să mă grăbesc să le schimb modul de viaţă, însă oare nu se găseau lucruri mici pe care să le facem împreună bucuroşi?

Poate un curs de cusut? Eram o croitoreasă bună, deşi trebuia să recunosc că-mi era greu să mă întorc de la cusutul cu maşina la cel cu mâna. Îmi părea că sunt atât de neîndemânatică şi înceată, iar bietele mele degete erau pline de mici înţepături, în ciuda degetarului.

Cusutul putea fi o idee bună. Pe urmă puteam servi ceai. Poate că indiencelor le plăcea ceaiul la fel de mult ca şi femeilor albe. Ideea începu să mă entuziasmeze. Când am isprăvit de călcat, planurile mele începuseră să prindă contur.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă împrietenesc cu ele. Cu prima ocazie, indiferent cât de greu îmi părea acest lucru, mă voi duce să vorbesc cu femeile indience. Chiar dacă făceam gafe, era un început. Dacă nu încercam, nu aveam să învăţ niciodată.

Însă deocamdată aveam un alt mic proiect. Rafturile deschise ale bufetului mă cam deranjau. Adusesem cu mine material destul; iar acum, cu ajutorul cuielor cumpărate de la domnul McLain, urma să confecţionez ceva care să le acopere.

Îndată ce am isprăvit de călcat, am aranjat rufăria şi masa de călcat la locul lor şi am pornit în căutarea unui

ciocan. Am găsit unul agăţat de un cui alături de alte câteva unelte şi am trecut la treabă. Înarmată cu pânzeturi, ciocan şi cuie, am confecţionat perdeluţe pentru rafturile bufetului. Atârnau în falduri drăguţe, iar eu eram de-a dreptul încântată. Cu siguranţă, îmbunătăţeau imaginea farfuriilor, a cratiţelor, a oalelor şi a alimentelor. Am croit din acelaşi material şervete pentru masă, tivindule în timp ce fredonam încetişor o melodie.

Am isprăvit la timp pentru a începe pregătirea cinei. Abia aşteptam ca Wynn să se întoarcă acasă şi să vadă cât de drăguţ arăta bucătăria noastră. Mi-am dorit din nou să am o femeie albă cu care să împărtăşesc aceste lucruri. Aceasta ar fi înţeles satisfacţia şi plăcerea de a fi realizat toate acestea astăzi. Wynn, ca bărbat şi împovărat de toate îndatoririle unui păzitor al legii, poate nu va putea aprecia pe de-a-ntregul cât de importante erau aceste mici ajustări pentru mine. O femeie ar fi făcut-o, eram sigură.

Wynn observă bucătăria mea şi mă complimentă, spunându-mi cât de frumos arăta. Am strălucit de încântare.

În timpul cinei, mă întrebă dacă am întâlnit-o pe doamna McLain, aşa cum îmi propusesem. N-am vrut ca Wynn să-mi rem arce dezamăgirea că nu găsisem o femeie albă, aşa că am încercat să nu fac comentarii care să-mi divulge adevăratele simţăminte.

— Îmi pare mai tânără decât domnul McLain, am început.

— Am înţeles că el a mai fost căsătorit înainte, spuse Wynn.

— Are o grădină, am spus cu oarecare entuziasm. Mi-ar face plăcere să am şi eu o asemenea grădină anul viitor. Ar fi aşa de bine să avem legume proaspete.

Wynn fu de acord.

— Anul viitor vei avea grădina ta, zâmbi el. Voi pregăti pământul pentru însămânţa re. Şi eu cred că legumele proaspete ar fi un adevărat ospăţ. Trebuie să mărturisesc că acesta este unul dintre lucrurile din Calgary care-mi lipsesc.

— N-am recunoscut toate legumele, am mărturisit, însă avea mulţi morcovi, sfeclă, cartofi şi ceapă.

— Cum arată? întrebă Wynn, amintindu-şi că pentru o femeie acesta era un detaliu important.

Am ezitat. Nu mă uitasem foarte atent la doamna McLain. Mi-am amintit câteva dintre lucrurile ce-mi rămăseseră în minte.

— Are părul închis la culoare, nu e foarte înaltă şi este subţirică.

Nu era o descriere amănunţită; însă nu-mi puteam aminti mai mult.

— A fost amabilă?

— O, da. Foarte amabilă, m-am grăbit să răspund.

— Asta e bine, spuse Wynn. Mă bucur că ai în preajmă o femeie albă ca să…

Deci nu ştia.

— O, l-am întrerupt, nădăjduind că remarca mea suna foarte natural, nu e albă. E indiancă.

M-am întors ca să iau ibricul de ceai, aşa că n-am văzut dacă surprinderea sa o egala pe a mea sau nu. Când m-am întors spre el, chipul său nu trăda nimic.

— Sunt sigur că va fi o companie plăcută, mă încurajă el. Sper că veţi deveni prietene bune.

A doua zi dimineaţă am auzit glasuri de femei apropiindu-se de cabana noastră, pe cărăruia ce ducea spre apus; şi, credincioasă hotărârii luate, am ieşit afară ca să le salut. Trei indience se apropiară de mine vorbind repede.

Erau îmbrăcate într-o combinaţie de piei indiene şi stambă cumpărată de la magazin. Mărgeluţele aplicate pe pielea maronie şi moale de căprioară adăugau o frumoasă pată de culoare veşmintelor lor. La apariţia mea, deveniră tăcute.

Nu cunoşteam niciun cuvânt indian. Poate că ele cunoşteau câteva cuvinte în limba engleză.

— Bună dimineaţa, am spus zâmbind.

N-am primit niciun răspuns. Am încercat din nou.

— Bună.

Pe acesta îl înţeleseră.

— Bună, răspunseră toate deodată.

— Eu sunt Elizabeth, am spus, arătând cu degetul spre mine. Chipurile lor păreau a-mi spune că era un nume prea lung pentru a putea fi învăţat de cineva.

— Beth, am spus, apăsându-mi degetul pe piept.

Cea mai tânără dintre femei zâmbi şi încuviinţă către celelalte.

— Beth, am spus din nou.

Ea chicoti, ascunzându-şi chipul cu dosul mâinii.

Nu ştiam ce să mai încerc. Aş fi vrut să le invit înăuntru, însă nu ştiam ce cuvinte să folosesc. Ei bine, cum nu ştiam decât engleza, voi încerca engleza.

— Nu vreţi să intraţi? am întrebat, fluturându-mi mâna spre cabană.

Mă priviră încurcate.

— Intraţi? am repetat.

Cea din mijloc păru că înţelege ce vreau să spun. Ridică coşul pe care-l purta şi spuse clar:

— Afine.

Am înţeles că mergeau să culeagă afine şi nu aveau timp de zăbavă. Cel puţin, logica mea îmi spunea asta.

Am încuviinţat, pentru a le asigura că înţelesesem.

Celelalte două femei îşi ridicară şi ele coşurile pentru a-mi arăta că şi ele aveau acelaşi scop.

Am încuviinţat din nou. Cum le puteam spune că le doresc succes? Am scotocit în minte ca să găsesc câteva cuvinte; însă înainte de a spune ceva, femeia cea tânără mă surprinse îndreptând un deget spre mine, ridicându-şi coşul în aer, fluturând o mână spre cărăruia ce le stătea înainte şi spunând:

— Vii?

Întrebarea mă luă pe nepregătite, însă m-am grăbit să răspund.

— Da, am spus zâmbind. Da, mi-ar face plăcere să vin. Aşteptaţi să-mi iau o găleată.

Am alergat în casă, nădăjduind că nu înţeleseseră greşit ce le spusesem, plecând fără mine. Am scris în grabă un bileţel pentru Wynn în cazul în care avea să vină acasă în timp ce eu eram plecată, am apucat o găleată mică, pălăria cu boruri largi şi o eşarfă ca să ţin la distanţă ţânţarii, apoi am zbughit-o afară.

Încă mă aşteptau.

Se uitară la pălăria mea, arătară spre ea şi începură să râdă cu poftă. Nu era în râsul lor nimic stânjenitor, lipsit de respect. Li se părea că arată amuzant şi savurară situaţia.

Am râs împreună cu ele, ba chiar am clătinat din cap făcându-i borurile să salte, ca să le ofer un spectacol în toată regula. Râseră şi mai tare, apoi porniră în josul cărăruii ce ducea spre tufele de afine.

N-aveam idee unde mergeam. Am hotărât să fiu atentă la orice punct de reper, în cazul în care eram nevoită să-mi găsesc singură drumul spre casă. Nu mă prea descurcam prin pădure şi nu doream ca Wynn să-şi lase deoparte îndatoririle ca să mă caute.

Am urmat cărarea spre pârâu, apoi spre râu, urmând apoi poteca de-a lungul cotiturilor râului. Eram sigură că până aici aş fi găsit drumul înapoi spre casă.

Parcursesem vreo doi kilometri când femeile se îndepărtară de râu şi intrară în desişul pădurii. Aici nu mai exista potecă şi am început să mă îngrijorez. N-aş fi putut să găsesc drumul înapoi fără ajutorul unei poteci. Speram din toată inima că celelalte femei puteau. Altfel am fi fost pierdute toate!

Am mai străbătut încă aproape doi kilometri înainte de a ajunge la tufele cu fructe de pădure. Crengile le erau îngreunate de rod şi arătau îmbietor. Femeile vorbiră între ele entuziasmate în timp ce arătau cu mâna din loc în loc. Şi se puseră pe treabă.

N-am putut să ţin pasul cu ele. Adunau afinele în coşuri cu mâini extrem de agere. Am încercat să le urmez exemplul, însă am sfârşit prin a lăsa să cadă pe jos mai multe fructe decât în găleată, aşa că am hotărât că era mai înţelept să-mi urmez propriul ritm, adunând afinele în găleată, acolo unde le era locul.

În timp ce femeile tăifăsuiau, am ascultat cu atenţie. M-am străduit să descopăr unele şabloane în vorbirea lor, să fiu atentă la cuvinte ce se repetau şi să le descopăr semnificaţia; zadarnic, însă. În timp ce vorbeau, se opreau adesea să râdă, un râs vesel, copilăresc. Era limpede că erau un popor ce ştia să se amuze. Mi-am dorit să le fi putut înţelege glumele. Apoi m-am întrebat dacă nu cumva eu eram obiectul glumelor lor; însă nu, nu păreau să râdă de mine.

Se făcuse aproape amiază când cea mai tânără dintre femei veni spre mine. Se uită în găleata mea şi păru să-mi aprecieze eforturile. Apoi îmi arătă coşul ei. Culesese de două ori mai mult. Îngenunche lângă mine şi culese în

grabă câţiva pumni de fructe pe care le azvârli în găleata mea. Eu eram singura care mai avea loc în găleată. Aceasta se umplu îndată cu ajutorul celor trei femei. Le-am mulţumit cu un zâmbet şi ne-am ridicat, întinzându-ne muşchii spatelui pentru a alunga amorţeala din ei.

— Au! spuse femeia mai în vârstă şi toate izbucniră în râs.

Am pornit spre casă, păzindu-ne cu străşnicie coşurile. Când am ajuns acasă trecuse demult de amiază şi niciuna dintre noi nu mâncase nimic. Eram flămândă. Mă întrebam dacă nu cumva şi lor le era foame.

— Vreţi să veniţi înăuntru? le-am întrebat, arătând spre uşă.

Clătinară din cap şi-mi arătară coşurile, informându-mă astfel că trebuia să meargă acasă şi să se ocupe de fructe. Mi-am ridicat găleata.

— O parte dintre ele sunt ale voastre, le-am amintit, arătând spre afinele din găleata mea, apoi spre coşurile lor.

Mi-am vârât mâna în afine ca să le transfer în coşurile lor deja pline, însă ele clătinară din cap şi-şi traseră deoparte coşurile.

— Păstrează, spuse una dintre ele, iar celelalte repetară cuvântul după ea.

— Păstrează.

Le-am mulţumit, iar ele o luară pe drumul lor, în timp ce eu am intrat în casă, căutând ceva de mâncare. Abia apoi urma să mă ocup de rezerva abundentă de afine. Ce surpriză plăcută! Afinele erau dulci şi zemoase şi urmau a fi un adaos atât de gustos la mesele noastre simple. Iar contactul cu femeile indiene fusese o surpriză la fel de plăcută. Mă întrebam unde locuiau şi dacă le voi mai vedea din nou.

I-am spus lui Wynn că aveam o surpriză la masa de seară.

— De unde le ai? a întrebat cu uimire când am adus plăcinta la masă.

— Eu le-am cules, adică cele mai multe dintre ele.

— Cum le-ai găsit?

— N-o să-ţi vină să crezi, am început entuziasmată. Câteva indience au trecut pe aici astăzi; şi când le-am salutat, au spus că se duc să culeagă afine şi m-au invitat să merg cu ele… Aşa că m-am dus. N-am reuşit să-mi umplu singură găleata. M-au ajutat ele.

— Aşadar, ai găsit câteva femei care vorbesc engleza?

— Nu. Nu chiar.

— Atunci cum…?

— O, au spus „bună” şi „afine” şi „vino”.

Wynn zâmbi.

— În rest, ne-am descurcat cu gesturi. O, Wynn, mi-aş dori să pot înţelege ce spun! Se amuzau atât de copios.

— Ai răbdare. O să înveţi limba curând. Cine erau acele femei?

— Asta este o parte a problemei. Nici măcar nu le cunosc pe nume. Nu am putut să le întreb nici măcar unde locuiesc.

Wynn întinse mâna şi mă mângâie cu blândeţe pe păr.

— E greu, nu-i aşa? spuse el.

— Se poate să-mi fi făcut câteva prietene – şi să le fi pierdut – în aceeaşi zi, am spus eu pe un ton jalnic.

***

Trebăluiam prin bucătărie a doua zi dimineaţă, întrebându-mă cum aveam să-mi umplu ziua aceea lungă, când un strigăt puternic, ce aproape că-mi ţiuia în ureche,

mă făcu să mă răsucesc brusc pe călcâie. Lângă mine se afla cea mai tânără membră a trioului cu care pornisem după afine în ziua dinainte. După sperietura iniţială, am reuşit să-i zâmbesc şi să-i indic un scaun. Ea clătină din cap şi-şi ridică coşul. Pornise din nou la cules de fructe de pădure.

— Da, vin, i-am spus încuviinţând printr-o mişcare a capului. Mulţumesc că ai trecut pe la mine. Am nevoie doar de un minut ca să-mi adun lucrurile.

În timp ce-mi căutam pălăria şi găleata m-am gândit că, probabil, nu înţelesese nimic din cele ce i-am spus.

Am ieşit în lumina soarelui de afară şi acolo, aşteptându-ne, se mai aflau încă patru femei. Două dintre ele fuseseră cu noi cu o zi înainte, iar celelalte două îmi erau necunoscute. Le-am zâmbit tuturor, am arătat cu degetul spre mine şi am spus „Beth”, cuvânt pe care-l repetară mai mult sau mai puţin corect, chicotind. Apoi am pornit. Femeile povestiră şi râseră tot timpul. Eu puteam doar să zâmbesc.

Din nou am cules afine până la prânz. Ca şi înainte, femeile îşi umplură coşurile înaintea mea, apoi mă ajutară să isprăvesc.

Ne-am întors acasă la fel, înconjurate de vorbărie şi râsete. Cât de mult mi-aş fi dorit să pot participa şi eu la conversaţie. Îmi doream ca cel puţin să le întreb cum le cheamă şi unde locuiesc. Aşa cum stăteau lucrurile acum, puteam la fel de bine să fiu mută.

Când am ajuns la cabana noastră, le-am făcut din nou semn să intre. Îmi arătară coşurile pline cu vârf, apoi arătară cu mâna în direcţia satului. Nu le voi lăsa să plece fără ca măcar să-mi ofere câteva informaţii. O să încerc din nou. Aşa că am arătat spre mine şi am spus „Beth”. Apoi am arătat spre cea mai tânără dintre femei, cea care

intrase în casa noastră. Femeile se priviră una pe alta şi zâmbiră.

— Evening Star[1], spuse tânăra femeie cu grijă, apoi trecu de la una la alta, îndreptându-şi degetul spre fiecare femeie şi rostindu-le numele. Era un amestec ciudat. Femeia de vârstă mijlocie se numea Kinawaki, cea mai în vârstă era doamna Sam, iar cele două femei ce ni se alăturaseră astăzi erau Little Deer[2] şi Anna. Am repetat fiecare nume, ca să mă asigur că le-am reţinut corect. Femeile încuviinţară. M-am întors spre Evening Star, tânjind să pot comunica.

— Unde locuiţi?

Ea clătină din cap, neînţelegând. M-am uitat la celelalte femei din jurul ei. Niciuna nu părea să fi înţeles.

— Casa voastră? Unde este casa voastră?

Am arătat spre casa mea. Chipul lui Evening Star se lumină.

— Lege, spuse ea.

Probabil că se gândise că întrebasem ceva despre casa mea.

Am arătat spre sat.

— Locuiţi acolo? am întrebat din nou.

— McLain, spuse femeia.

Cel puţin ştia numele negustorului de la Hudson’s Bay.

Ştiam că nu le mai puteam reţine. Am zâmbit şi am făcut un pas înapoi, dorindu-le o zi bună. Ele răspunseră cu un zâmbet şi porniră, una după alta, în jos pe cărare. Anna, femeia cea micuţă şi slabă, fără un dinte, fu ultima ce dădu să plece. Când trecu pe lângă mine se opri şi se

[1] Luceafăr de seară

[2] Mica căprioară

aplecă uşor.

— Nu înţelege engleza, şopti ea, apoi le urmă pe celelalte femei.

M-am uitat după ea cu gura căscată.

18
CEAI SI ALTELE ASEMĂNĂTOARE

Ne-am dus după fructe de pădure şi în ziua următoare. Anna era acolo, aşa că o întrebam pe ea tot ce aveam de întrebat. Nu mă voi mai lăsa păcălită, rămânând în afara conversaţiei. Am descoperit că cele cinci femei locuiau toate în sat. Două dintre ele, doamna Sam şi Anna, erau căsătorite cu bărbaţi albi, vânători de blănuri. Doamna Sam îşi dorea să poarte un nume ca al femeilor albe, să fie numită după numele soţului ei. Nu prea înţelesese cum funcţionau lucrurile în privinţa aceasta. Sam era prenumele soţului ei; numele său era Lavoie.

Anna vorbea bine engleza pentru că frecventase şcoala unei misiuni dintr-o altă zonă. În Beaver River nu exista şcoală. Anna nu se considera a fi superioară celorlalte, ci doar diferită. Mai târziu am descoperit că era mai şcolită decât soţul ei, vânător de blănuri şi el, cu toate că studiile ei se rezumau la patru clase. Ea era singura care făcea calculele atunci când mergea împreună cu soţul ei la magazin pentru a-şi vinde blănurile.

Am mai întrebat-o pe Anna şi despre familiile femeilor. Anna nu-mi spuse prea multe despre propria familie, însă răspunse întrebărilor mele directe. Evening Star era căsătorită cu Tall One[3] şi avea patru copii. Mai

[3] Cel înalt

avusese doi, pe care-i pierduse la o vârstă fragedă din cauza *sângelui negru*. M-am întrebat ce însemna S*ângele negru* pentru indieni. Mi-am propus să-l întreb pe Wynn. Kinawaki fusese căsătorită de două ori. Ambii soţi muriseră. M-am gândit că nu se cuvenea să cer detalii. Kinawaki născuse nouă copii, dintre care doar cinci trăiau. Doamna Sam nu avusese niciodată copii. Avea timp din belşug pentru huzur, după părerea Annei. Little Deer, femeia scundă şi bondoacă, avea doi băieţi care întotdeauna îi stăteau în cale; iar ea, Anna, avea cinci – doi în morminte indiene şi trei acasă.

Rata mortalităţii mă îngrozi. Resemnarea cu care păreau să accepte acest lucru mă tulbură chiar mai mult. Oare, în opinia lor, era de aşteptat ca doar jumătate dintre copii să supravieţuiască?

Învăţasem să-mi umplu găleata mai repede decât înainte, însă femeile încă îmi mai dădură o mână de ajutor înainte de a ne întoarce acasă. Pe drum, am mers alături de Anna. Cărarea nu era suficient de largă pentru două persoane – ici-colo treceam prin zone cu vegetaţie deasă şi eram nevoită să rămân în urmă, îngăduindu-i să păşească înaintea mea pentru ca, apoi, s-o ajung din nou. Am vrut să mă asigur că le transmite femeilor că sunt bine-venite întotdeauna în casa mea.

— Astăzi nu, spuse Anna. Astăzi avem mult de lucru. Trebuie să uscăm afinele pentru iarnă. E mult de lucru.

Am fost de acord.

— Aproape că nu mai sunt afine, continuă ea. Urşii şi păsările iau restul. Nu mai culegem.

— Când vor isprăvi cu afinele, vor avea timp să vină?

— Întreb.

Vorbi rapid cu celelalte femei care înaintau pe cărăruie, una în spatele celeilalte. Niciuna nu se opri şi

niciuna nu se întoarse spre noi pentru a se amesteca în conversaţie; îşi răspunseră în timp ce înaintau pe cărăruie. După o asemenea conversaţie de câteva minute, Anna se întoarse spre mine.

— De ce vrei să venim? întrebă ea foarte deschis.

Am fost puţin luată prin surprindere.

— Ei bine, doar ca să… Ca să… Ca să ne cunoaştem mai bine. Să ne împrietenim… Sau poate să bem un ceai împreună…

Ea mă întrerupse.

— Ceai, spuse ea. E bun.

Se adresă din nou tovarăşelor sale. Am auzit cuvântul „ceai” în mod repetat. Toate încuviinţară printr-o aplecare a capului.

— Venim… Cândva, spuse Anna.

— Bine! am exclamat. Ce-aţi zice să veniţi mâine?

Anna mă privi încurcată.

— De ce? spuse ea. De ce mâine?

— Păi, aş vrea… Aş vrea să veniţi cât mai curând posibil.

— Venim când suntem gata, zise Anna, iar eu am încuviinţat.

— Veniţi când sunteţi gata.

Două zile mai târziu mi-am ridicat ochii de la bucata de pânză pe care o coseam şi am văzut-o pe Little Deer în pragul uşii. Nu auzisem bătaia în uşă. Intră zâmbind şi se aşeză pe scaunul pe care i l-am întins. Am scos ceainicul şi am făcut ceai. N-am putut vorbi, aşa că doar am stat tăcute, zâmbindu-ne una alteia. Privise cu mare interes în timp ce scosesem ceştile de porţelan din bufet. Nu aveam prăjitură sau chec, aşa că am tăiat felii de pâine proaspătă şi le-am uns cu gemul pe care-l pregătisem din afinele culese.

Tocmai luasem primele guri de ceai când Evening Star păşi înăuntru. Nici ea nu bătuse la uşă. Am scos o altă ceaşcă şi ne-am continuat „petrecerea”. Când am isprăvit, le-am arătat casa noastră. Se uitară cu atenţie în jur, cu chipul aproape impasibil. Nu-mi dădeam seama dacă le plăcea, dacă erau uimite sau provocate de ceea ce vedeau. Nimic nu părea să le impresioneze.

Am ajuns în bucătărie şi le-am demonstrat cu mândrie cum puteam da la o parte perdeluţele ce acopereau rafturile cu farfurii şi alimente. Evening Star întinse mâna şi încercă să facă la fel. Ridică perdeaua, se uită în spatele ei şi o lăsă să cadă la loc. Apoi repetă mişcarea. Se întoarse spre Little Deer şi rosti un cuvânt în dialectul lor. Nu spuse acel cuvânt doar o singură dată, ci în mod repetat, iar Little Deer îl repetă şi ea. În sfârşit, reuşisem să le impresionez cu ceva! Am repetat în minte cuvântul ca să mi-l pot aminti. Doream să-l întreb pe Wynn ce însemna când va ajunge acasă.

Nu după mult timp sosi şi Wynn acasă. Încă mai aveam acel cuvânt pe vârful limbii. Am vrut să-l întreb înainte de a-l uita.

Îndată ce intră pe uşă, l-am întrebat. Era un cuvânt greu de rostit pentru limba mea şi nu eram sigură că-l rostisem corect.

— Ce înseamnă *winniewishy*? l-am întrebat.

Wynn se uită încurcat la mine o clipă, apoi îmi corectă pronunţia.

— Da, ăsta e. Ce înseamnă?

— Unde l-ai auzit? întrebă Wynn.

— Două dintre femei au fost aici, la ceai, l-am informat entuziasmată. Ce înseamnă?

— Ei bine, în engleză, cred că noi l-am traduce *bătaie de cap*. De ce?

Bătaie de cap? Au studiat şi mi-au atins perdelele şi le-au numit *bătaie de capi* o clipă m-am simţit încurcată şi jignită, apoi mi s-a părut de-a dreptul amuzant. Am început să râd.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Wynn.

— O, nimic. Asta a fost părerea femeilor despre perdelele drăgălaşe şi nepractice care acoperă rafturile bufetului meu.

Sosi din nou ziua de duminică, cu toate că nu-mi venea să cred. Îmi părea atât de ciudat faptul că nu trebuia să mă pregătesc pentru biserică. Îmi lipsea închinarea. Îmi lipsea contactul cu prietenii. Îmi lipsea părtăşia cu propria mea familie. Însă, mai mult decât orice, îmi lipsea acel sentiment de împrospătare pe care-l aveam de fiecare dată când petreceam timp cu alţi credincioşi în laudă şi rugăciune.

Ne-am pus deoparte un timp, doar noi doi, într-o manieră ce avea să devină practica noastră obişnuită pentru anii ce ne stăteau înainte în Nord; şi, cu Biblia în mână, am avut scurtul nostru serviciu de închinare de duminica dimineaţa.

A doua zi, ziua mea de spălat şi călcat rufele, eram ocupată cu călcatul lor când o chemare venită din pragul uşii mă anunţă că am un alt vizitator. Era Evening Star. În spatele ei se afla doamna Sam şi Little Deer. Am lăsat deoparte fierul de călcat şi am pregătit ceaiul. Femeile părură să se bucure de el, pleoscăind în timp ce-l sorbiră. Tocmai isprăvisem când îşi făcu apariţia Anna. Am pregătit încă un ceai pentru fiecare şi am reluat „ritualul”.

Odată cu venirea Annei, am putut să stau de vorbă cu femeile.

— Mă gândeam că v-ar face plăcere să coasem împreună, le-am spus. Am toate lucrurile pregătite.

M-am dus la cufărul din dormitor şi am scos materialul pe care-l pregătisem pentru a face perne. Am adus ace şi aţă şi am început să le arăt femeilor cum să coase perne. Începură oarecum stângaci, nefiind obişnuite cu materialul subţire, însă învăţară destul de repede. Când isprăviră, îmi întinseră materialul cusut.

— Nu, le-am spus. Vreau să le păstraţi. Luaţi-le acasă.

Le-am arătat multele perniţe pe care le aranjasem pe pat.

— Le puteţi folosi la voi acasă, am spus, iar Anna le transmise informaţia. Femeile încă păreau că ezită, însă plecară cu pernele.

A doua zi veniră din nou, intrând direct în casă. Am hotărât să vorbesc cu Anna despre asta – să-i explic că nu puteau intra în casa cuiva fără să bată mai întâi la uşă. Ea putea să le informeze şi pe celelalte femei. Eu nu mă simţeam bine ştiind că oricând mă puteam trezi cu cineva lângă mine, în casă.

Am servit din nou ceaiul. Am început să mă întreb în ce mă vârâsem. Oare aceste femei credeau că erau obligate să vină în casa mea în fiecare zi pentru ceai? Mă bucuram că le plăcea să vină, dar nu ştiam cum să pun capăt acestui obicei zilnic.

După ceai eram pregătită să aduc altceva de cusut. Învăţaseră cu uşurinţă să confecţioneze acele simple perniţe; acum poate că vor vrea să încerce ceva mai greu. M-am scuzat şi m-am dus în dormitor. Între timp, am auzit mişcare în bucătărie. Little Deer ieşi din cameră. Tocmai mă întorsesem în bucătărie, care era şi cameră de zi, când femeia îşi făcu din nou apariţia purtând pe braţ câteva coşuri. Femeile îşi aduseseră propriul lucru de mână. Am rămas mută de uimire văzându-le degetele mişcându-se

agere pe material. Sub mâinile lor îndemânatice se formară broderii sofisticate din aţă şi mărgele. Obrajii mi se făcură purpurii de ruşine. Cum am putut crede că eu, Elizabeth Delaney, le voi învăţa pe aceste femei să coasă! Lucrul lor de mână nici nu se compara cu al meu. Nici măcar n-am găsit cuvintele potrivite pentru a-mi cere scuze.

Ei bine, *Elizabeth*, mi-am spus, *mai ai multe de învăţat*.

***

Am vorbit cu Anna despre dorinţa mea ca femeile să bată la uşă înainte de a intra. Se uită la mine uimită. Se pare că nici măcar la şcoala de misiune nu se practicase acest lucru. Însă încuviinţă şi transmise dorinţa mea celorlalte femei. Nici ele nu păreau a înţelege motivul din spatele cererii mele, însă încuviinţară. M-am bucurat că reuşisem să rezolv acest lucru.

Ziua următoare eram în curte, scuturând un covoraş, când Anna îşi făcu apariţia. Era singură, însă mă aşteptam ca celelalte s-o urmeze curând. Am condus-o în casă, deschizându-i uşa şi lăsând-o să treacă înaintea mea. Ea ezită. Am rămas amândouă nemişcate o clipă, iar în cele din urmă Anna spuse:

— N-ai bătut la uşă.

— O, nu, am încercat să explic. Nu-i nicio problemă. Intră. Eu bat la uşa casei tale, nu la uşa casei mele.

Se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile, însă intră. În acea zi ni se alătură la servitul ceaiului doamna Sam şi Kinawaki. Amândouă bătură la uşă, deşi veniseră împreună. Evening Star şi Little Deer nu veniră.

Când Wynn veni acasă în acea seară, îşi scoase bocancii grei şi-şi întinse picioarele lungi pentru a-şi odihni muşchii osteniţi. Ştiam că muncise din greu în aceste

prime săptămâni la noul post. Dorea să-şi cunoască bine zona înainte ca să bată vremea rea la uşă, să fie pregătit pentru orice probleme. Eu mă foiam de colo-colo, ocupată cu ultimele pregătiri pentru masă.

— Ştir, îmi spuse, am văzut un lucru tare ciudat când am intrat în sat seara asta. Am văzut-o pe Anna bătând la propria uşă. N-au avut niciodată zăvoare la uşi, aşa că este cu neputinţă să fi fost încuiată pe dinafară. Nu-mi pot imagina ce făcea. L-am întrebat pe McLain. Acesta mi-a spus că a auzit ea de undeva că ar trebui să bată la uşă, ca să alunge orice spirit rău s-ar putea afla în casă înainte de a intra.

Am icnit. Cum era cu putinţă să fi interpretat atât de greşit cuvintele mele? Desigur, n-avusesem nicio intenţie de a transmite asemenea idei false cu privire la lumea spiritelor. I-am explicat totul lui Wynn, iar el zâmbi auzindu-mi dilema. Eu eram îngrozită.

Data următoare când Anna veni să mă viziteze, am informat-o că greşisem, că nu era nevoie să bată la uşă. Putea să intre oricând dorea, aşa cum făcuse până atunci.

Anna încuviinţă impasibilă, însă eram sigură că-şi punea întrebări cu privire la sărmanii albi fără minte care nu se puteau hotărî ce voiau! Din acea clipă am început să mă uit peste amândoi umerii, ca să văd dacă am parte de tovărăşie, făcând din aceasta un obicei.

19
PRIETENI

— Ştiai că sora lui McLain locuieşte aici? întrebă Wynn într-o dimineaţă la micul dejun.

M-am uitat la el uimită. Sigur că nu ştiusem. Mă

întrebam unde se ascunsese. Apoi m-am muştruluit – nu era corect din partea mea. Nici eu nu fusesem în sat decât de vreo două sau trei ori.

— Nu, am spus. Ai văzut-o?

— Doar de la distanţă.

— Cum arată?

— E înaltă, ca Ian. Însă nu şi solidă. Păşeşte drept şi repede – asta-i tot ce ştiu. N-am văzut-o decât din spate.

— Unde locuieşte? am întrebat apoi, nerăbdătoare să o vizitez.

— Cred că are o cameră în spatele magazinului, dar nici de asta nu sunt prea sigur.

Ei bine, urma să aflu. Când o voi găsi, o voi invita la ceai. Poate într-o dimineaţă. Indiencele veneau adesea la mine după-amiaza.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Wynn.

— Ai aflat cumva cum o cheamă?

— I se spune domnişoara McLain. Nu ştiu altceva.

— Nu s-a căsătorit niciodată? Este mai tânără decât fratele ei?

— Nu ştiu asta, dar nu cred.

Wynn se ridică de la masă şi întinse mâna după pălărie. Sărmanul obiect încă purta semnele roţilor de căruţă.

— În seara asta voi ajunge acasă târziu, spuse el. Trebuie să străbat o distanţă bună astăzi.

Nu-mi plăcea că lipsea de dimineaţa până seara. Ziua îmi părea nespus de lungă. N-am spus nimic, însă am păşit spre el şi mi-am pus braţele în jurul gâtului său, sărutându-l de rămas-bun.

— Ai grijă, am şoptit. Întoarce-te cu bine.

Mă ţinu la piept câteva clipe înainte de a mă îndepărta de el; apoi plecă, ieşind pe uşă şi păşind pe

cărare cu paşi mari, hotărâţi.

L-am urmărit cu privirea până când a dispărut. Oftând, m-am întors şi am început să adun de pe masă. Apoi mi-am amintit de domnişoara McLain.

Aşadar, *exista* o altă femeie albă în sat! Abia aşteptam s-o întâlnesc. Mă întrebam cum arăta. Probabil că era mai în vârstă decât mine. Poate că avea dublul vârstei mele. Oare fusese crescută în Nord? Sau venise de la oraş, ca şi mine?

Oricum, aveam nevoie de unele lucruri de la magazin, aşa că mă voi îndrepta într-acolo după ce-mi voi termina treaba, ca să văd ce voi găsi.

Nu eram prea nerăbdătoare să mă duc în sat. Mă cam temeam de câinii cu colţi ascuţiţi. Dacă erau legaţi, nu era o problemă; însă vânătorii de blănuri şi familiile lor erau uneori cam neglijenţi în privinţa asta, fiind atât de obişnuiţi cu ei. Le văzusem pe unele indience purtând cu ele un băţ gros în timp ce treceau prin sat. Când l-am întrebat pe Wynn, mi-a spus cu nonşalanţă că aveau nevoie de el la câini.

În dimineaţa aceasta eram atât de entuziasmată de faptul că urma să întâlnesc o femeie albă, încât am hotărât să mă aventurez. Îndată ce am terminat de spălat vasele, am făcut curăţenie în cele două încăperi ale casei noastre şi am măturat pridvorul, m-am aranjat şi am pornit spre magazin. De data asta aveam o listă bună de lucruri necesare.

Din fericire, câinii nu-mi dădură de furcă. Cei mai agresivi erau legaţi. Copiii se jucau în praful drumului. Şi cum ne aflam în luna septembrie, eram foarte conştientă – ca învăţătoare – că ar fi trebuit să se afle în şcoală. Din nou mi-am dorit să pot începe câteva cursuri, însă mi-am dat seama că nu cunoşteam niciun cuvânt din dialectul lor –

decât „bătaie de cap” – iar ei cunoşteau doar câteva cuvinte din limba mea.

Domnul McLain era ocupat cu câteva cliente indience. Una dintre ele era doamna Sam. Am salutat-o ca pe o veche prietenă, însă n-am reuşit decât să ne salutăm una pe cealaltă.

Mi-am făcut cumpărăturile, adăugând câteva lucruri la care nu mă gândisem, dar pe care le observasem pe rafturi. Domnul McLain trecu în registru lucrurile cumpărate, iar eu am notat cu grijă aceleaşi informaţii ca să-i dau lui Wynn o socoteală precisă pentru propriul registru.

— Doriţi o cafea? mă întrebă domnul McLain cu amabilitate, arătând cu degetul mare spre ibricul aşezat pe încălzitorul mare din spatele încăperii. Câteva ceşti se aflau risipite pe o masă din apropiere. Unele erau curate, însă majoritatea erau murdare, folosite de clienţii din acea dimineaţă. La început am vrut să refuz, însă m-am răzgândit.

— Nu strică o ceaşcă cu cafea, am spus şi m-am îndreptat spre sobă.

Îmi doream să am ocazia de a discuta cu domnul McLain, iar o ceaşcă de cafea îmi putea prelungi şederea.

— Soţul meu mi-a spus că sora dumneavoastră locuieşte aici, m-am aventurat după ce a tras adânc aer în piept. Pentru a face ca afirmaţia mea să pară mai puţin importantă, am luat o înghiţitură de cafea. Era oribilă. Era atât de slabă încât nici nu avea gust de cafea – şi atât de stătută, încât puţina aromă pe care o avea era complet eclipsată. Însă era fierbinte – pentru asta trebuia să-i dau credit domnului McLain. Mi-am ars limba.

Domnul McLain continuă să socotească. În cele din urmă îşi ridică capul.

— Katherine. Da, locuieşte aici. Locuieşte aici de aproape douăzeci de ani.

Nu eram sigură ce-ar fi trebuit să mai spun. Katherine era un nume atât de drăguţ. Am încercat să mi-o imaginez pe doamna care-l purta.

— De unde a venit aici? am întrebat cu sfială.

Poate că răspunsul îmi va dezvălui ceva despre ea.

— Din St. John.

— St. John? O, dar a bătut cale lungă până aici, nu-i aşa?

— Se poate spune şi aşa, fu de acord McLain. Acolo a fost învăţătoare.

— Chiar aşa?

Această doamnă necunoscută deja îmi părea familiară. Fusese învăţătoare, educată, cultivată. Eram încrezătoare că aveam multe lucruri în comun.

— Şi eu am fost învăţătoare, am continuat. Mi-ar face plăcere s-o întâlnesc pe sora dumneavoastră. Sunt sigură că am avea multe de povestit.

McLain mă privi într-un mod ciudat, nostim. Nu răspunse mai multă vreme, apoi spuse simplu şi foarte scurt:

— Da.

Am aşteptat, sperând să descopăr cum puteam ajunge s-o întâlnesc pe această femeie. Domnul McLain nu spuse nimic.

În cele din urmă m-am aventurat:

— Este… Locuieşte pe aproape?

Era o întrebare stupidă. „Pe aproape” era singurul loc unde se putea trăi – asta, dacă era considerată ca făcând parte din această aşezare.

— În spate, spuse scurt McLain. Uşa din stânga.

— Credeţi… Credeţi că ar deranja-o dacă i-aş face o

vizită? am întrebat bâlbâindu-mă.

McLain mă privi câteva clipe, apoi îmi indică cu capul spre uşă.

— Nu ştiu dacă ar deranja-o. Duceţi-vă. Lăsaţi lucrurile aici până plecaţi.

I-am mulţumit şi am ieşit, îndreptându-mă în spatele clădirii ca să caut uşa din stânga.

Doamna McLain se afla în curte, întinzând rufele pe sfoară. M-am simţit stânjenită. Dacă mă vedea? însă, ce conta? Era cu spatele la mine şi fredona o melodie.

Am bătut uşor la uşă. N-am primit niciun răspuns. Am bătut mai tare. Nimic. Am ezitat. Era clar că domnişoara McLain nu era înăuntru. Am hotărât să mai încerc o dată. De data aceasta se auzi strigând „intră” şi am deschis uşa cu timiditate, păşind înăuntru.

Încăperea era întunecată, aşa că am avut nevoie de câteva clipe ca să mă obişnuiesc cu lipsa de lumină şi să identific locatarul încăperii. Era aşezată într-un colţ al odăii, cu mâinile aşezate în poală, privind fix la peretele gol din faţa ei. M-am întrebat dacă nu cumva se simţea rău şi eram pe punctul de a-mi cere scuze, întorcându-mă într-un moment mai potrivit, când îmi spuse:

— Eşti soţia omului legii.

Glasul îi era aspru şi răguşit.

— Da, am spus aproape şoptit, întrebându-mă dacă afirmaţia ei era o recunoaştere sau o condamnare.

— Ce vrei?

— Ei bine, eu… Eu doar am auzit că… Că o femeie albă locuieşte aici şi am vrut să te întâlnesc.

— O femeie albă?

Cuvintele erau pline de dispreţ.

— Asta nu e loc pentru o femeie albă. Oricine locuieşte aici nu este nici alb, nici femeie.

Nu-mi venea să cred ce mi-au auzit urechile şi cu siguranţă nu puteam înţelege semnificaţia din spatele lor. M-am întors şi aş fi plecat, însă ea mă opri.

— De unde eşti? întrebă.

— Din Calgary. Am fost învăţătoare lângă Lacombe înainte de a veni aici. M-am născut şi am crescut în Toronto.

— Toronto? Toronto n-are nimic rău. De ce ai venit aici?

— Ei bine, m-am… M-am căsătorit cu un membru al Poliţiei Canadiene. Eu…

Îşi întoarse faţa de la mine şi scuipă cu dispreţ înspre colţul încăperii. Când se întoarse, ochii îi scăpărau.

— Asta e cel mai jalnic motiv pe care l-am auzit pentru venirea în ţinutul ăsta uitat de Dumnezeu. Unii oameni vin pentru că n-au de ales. Fratele meu a venit pentru bani. Nimic altceva, doar pentru bani. Şi-a îngropat aici prima soţie şi totuşi a rămas. Dar tu…

Nu-şi isprăvi propoziţia, ci-mi dădu de înţeles că făcusem ceva incredibil de greşit sau stupid, poate ambele.

Mă simţeam condamnată. Şi provocată. Dintr-odată, m-am îndreptat de spate şi am privit-o de la înălţimea celor o sută cincizeci şi şapte de centimetri ai staturii mele.

— Dar *tu* de ce ai venit aici? am întrebat-o.

Ochii îi scăpărară din nou. O clipă mi-a fost teamă că va arunca cu ceva după mine, atât de vizibilă îi era furia. Însă pentru asta ar *fi* trebuit să-şi părăsească scaunul – nu avea nimic la îndemână.

— Am venit, spuse ea fără grabă, şuierând fiecare cuvânt, am venit pentru că nu aveam încotro – nu aveam unde merge. De aceea am venit.

Eram zguduită.

— Îmi… Îmi pare rău, am murmurat printre buzele

înţepenite. O clipă am rămas ţintuită locului, apoi am spus încet:

— Cred că ar fi mai bine să plec.

Nu comentă, doar îmi arătă uşa cu o mişcare furioasă a capului, indicându-mi că eram liberă să plec şi, după părerea ei, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

M-am bucurat să păşesc în lumina caldă a soarelui şi să închid după mine uşa în spatele căreia o lăsasem pe femeia cea plină de furie. Am rămas locului tremurând. Nu mai văzusem vreodată pe cineva comportându-se în felul acesta. *Oare cât de mare este amărăciunea ce o consumă* pe *această femeie*? m-am întrebat. Ar fi putut-o distruge complet dacă nu se făcea ceva. Dar ce? Personal, speram să n-o mai întâlnesc niciodată.

Un cântec fredonat încetişor îmi atrase atenţia şi mi-am adus aminte de doamna McLain. Încă se afla acolo, agăţând rufele pe sfoară. Nu doream să dau ochii cu ea, mai ales în starea de tulburare în care mă aflam. M-am îndreptat grăbită spre cărare, în speranţa că voi reuşi să mă îndepărtez de acolo neobservată, însă femeia mă văzu.

— Bună dimineaţa, doamnă Delaney, spuse ea cu amabilitate.

Trebuia să mă opresc şi să răspund. Am reuşit să zâmbesc puţin.

— Bună dimineaţa, doamnă McLain, i-am răspuns. E o dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

— Aşa este. Tocmai am terminat de spălat şi mi-am propus să fac o pauză de ceai. N-ai vrea să-mi ţii tovărăşie?

M-am minunat de excelenta exprimare gramaticală. Vorbea aproape fără accent.

Încă îmi doream să mă retrag în siguranţa micii mele căsuţe, însă ar fi fost foarte nepoliticos din partea mea să refuz; aşa că am zâmbit şi am spus:

— Eşti foarte amabilă. Mulţumesc.

Prinse pe sfoară ultimul prosop de vase, îşi ridică coşul şi mă conduse în casă, pe uşa din dreapta.

Încăperea era foarte plăcută şi primitoare, o combinaţie a celor două lumi – cea a omului alb şi cea a indianului. Am remarcat cât de plăcută era atmosfera creată de acest amestec.

Mă invită să mă aşez şi se îndreptă spre bucătăria mică. Curând se întoarse cu un ceainic din porţelan şi câteva ceşti din acelaşi set. Aduse şi câteva felii de prăjitură cu afine. Era delicioasă.

— Aşadar, te-ai acomodat în Beaver River? mă întrebă.

— O, da. M-am acomodat.

Am continuat să povestim lucruri generale preţ de câteva minute, apoi discuţia deveni mai personală. În cele din urmă, mi-am dat seama că acesta era genul de conversaţie după care tânjisem. Din această cauză îmi dorisem tovărăşia unei femei albe.

— Te deranjează să rămâi singură atât de mult timp? mă întrebă cu înţelegere.

— Puţin, da. Îmi lipseşte Wynn, iar zilele îmi par atât de lungi când pleacă pentru atâtea ceasuri. Nu ştiu cum să fac să treacă mai repede. Am cusut aproape toate pânzeturile pe care le-am adus cu mine şi, oricum, nu mai am ce să acopăr sau să căptuşesc, am spus cu sinceritate şi disperare.

— Când ai o familie, nu mai ai atât de mult timp liber, remarcă ea. De fapt, odată cu venirea iernii vei fi mai ocupată. Iarna orice sarcină, cât de mică, îţi ia mai mult timp, continuă ea să explice.

Nu mă gândisem la asta, însă eram sigură că avea dreptate.

M-am întors la comentariul ei anterior.

— Ai copii? am întrebat.

— Nu, răspunse ea simplu, însă mi s-a părut că zăresc o umbră de durere în ochii ei.

— Întotdeauna ai locuit aici? am spus, în parte pentru a-i îndrepta atenţia spre alt subiect.

Mă aşteptam să-mi răspundă că sosise în Beaver River dintr-o altă zonă, aşa că am rămas surprinsă când îmi spuse:

— Da. N-am trăit niciodată mai departe de câţiva kilometri de aici. Tata avea o cabană în susul râului, cam la zece kilometri distanţă. M-am născut acolo.

Ştiu că surprinderea mi se citise pe faţă. Zâmbi.

— Te întrebi cum se face că vorbesc engleza?

Am încuviinţat.

— Sunt căsătorită cu un englez.

Râse.

— De fapt, nu chiar englez. Este scoţian. A fost crescut din copilărie de o familie de suedezi. A frecventat o şcoală cu predare în limba franceză, a făcut practică sub îndrumarea unui german şi vorbeşte trei dialecte indiene – însă limba lui maternă este engleza.

— O, am exclamat, gândindu-mă la McLain cu un nou respect.

Mă întrebasem de ce nu vorbeşte cu accent scoţian. Nici sora lui nu avea accent, dacă stăteam să mă gândesc bine.

— O, am spus din nou. Şi vorbeşte toate aceste limbi?

— Puţină franceză, puţină suedeză, puţină germană şi multă indiană, spuse ea cu mândrie.

— Însă asta tot nu explică engleza ta.

Mă privi ca şi cum crezuse că înţelesesem şi poate că ar fi trebuit să înţeleg.

— Dacă soţul meu poate vorbi şapte limbi, spuse ea, mi se pare firesc ca cel puţin limba lui s-o învăţ bine.

Am încuviinţat. Tânăra femeie avea ambiţie.

— Şi cum ai învăţat? am insistat, simţindu-mă în largul meu alături de ea.

— Din cărţi. Când a văzut că sunt chiar interesată, mi-a făcut rost de cărţi; şi m-a ajutat. În lungile seri de iarnă ne citeam unul altuia, iar el îmi corecta pronunţia şi mă ajuta să înţeleg cuvinte noi. Îmi place engleza. Îmi place să citesc cărţi. Mi-aş dori ca poporul meu să aibă toate aceste istorisiri minunate, ca să le poată citi copiilor lor.

M-am simţit plină de entuziasm.

— Te-ai gândit vreodată să scrii povestiri pentru ei? Adică să pui în formă scrisă istorisiri indiene astfel încât copiii să le poată citi.

— Niciunul nu ştie să citească, spuse ea cu tristeţe.

— Dar îi vom putea învăţa, am spus degrabă.

Ea zâmbi, iar zâmbetul îi era trist şi resemnat.

— Nu vor să înveţe. E nevoie de muncă. Mai degrabă s-ar juca.

— Eşti sigură? am întrebat cu scepticism.

— Sunt sigură. Am încercat.

Păru mai în vârstă spunând aceste cuvinte. Mai în vârstă şi puţin obosită.

— Te voi ajuta. Putem încerca din nou.

În privire îi apăru o nouă sclipire.

— Vrei să faci asta? Chiar eşti gata să încerci?

— O, da. Am tânjit să fac asta, însă Wynn a spus că ar trebui să aştept. Că n-ar trebui să mă grăbesc. Ba chiar am adus cu mine câteva cărţi ca să…

M-am oprit. Devenisem prea însufleţită.

Ea mă apucă de mână.

— Mulţumesc, spuse cu sinceritate. Îţi mulţumesc pentru că simţi în felul acesta. Pentru că-ţi pasă. Poate că *vom putea* face ceva.

— O să-ţi arăt cărţile mele şi lucrurile pe care le am şi…

Ea mă opri.

— Soţul tău are dreptate, doamnă Delaney. Nu trebuie să ne grăbim. Poporul indian a aşteptat multe generaţii şansa de a citi şi scrie. Câteva săptămâni sau luni în plus nu strică.

Am presupus că avea dreptate. Am trecut peste dezamăgirea mea şi am aruncat o privire la ceasul de pe perete. Era aproape amiază, ceea ce mă uimea.

— Vai de mine, am spus, uite cât e ceasul! Nu-mi vine să cred. Trebuie să plec.

M-am ridicat repede şi mi-am pus ceaşca goală pe măsuţa din apropiere.

— Îţi mulţumesc atât de mult pentru ceai – şi pentru conversaţie. M-am bucurat mult.

— Şi eu m-am bucurat. Sper să ne vizitezi curând, doamnă

Delaney.

— Numele meu este Elizabeth, i-am spus. Elizabeth sau Beth – poţi să alegi. M-aş bucura dacă mi-ai spune pe nume şi nu

„Doamnă Delaney”.

Zâmbi.

— Iar numele meu, Elizabeth, spuse ea, este Nemelaneka. Când m-am căsătorit cu Ian m-am gândit că i-ar plăcea ca soţia sa să aibă un nume englezesc, aşa că am petrecut zile întregi aplecată asupra cărţilor şi, în cele din urmă, am găsit numele Marta. I-am spus: „Acum numele meu va fi Marta”. „De ce Marta?” m-a întrebat el. „Pentru

că Marta sună frumos”, i-am spus. „Preferi un alt nume?” „Da”, mi-a spus el, „îmi place Nemelaneka, numele tău indian”. Aşa că am rămas Nemelaneka, deşi Ian îmi spune Nimmie.

— Ne-me-la-ne-ka, am silabisit eu. Nemelaneka. Este un nume frumos.

— Şi foarte lung şi greu, râse femeia. Marta ar fi fost mult mai uşor de rostit şi scris.

În timp ce mă pregăteam de plecare, Nemelaneka îmi spuse încetişor:

— Nu te grăbi s-o judeci pe Katherine. A avut parte de multă tristeţe şi durere în trecut. Poate cu dragoste şi înţelegere…

Se opri şi oftă.

— Şi timp, adăugă ea. Este nevoie de mult timp, dar poate că, în timp, va trece peste asta.

M-am uitat la ea cu uimire, însă n-am pus întrebări. Am încuviinţat, i-am mulţumit din nou şi m-am grăbit spre casă după ce mi-am luat lucrurile din magazin.

20
SCHIMBARE DE DIRECȚIE

În acea zi nu veni nicio femeie la ceai. Mă gândeam că nu-mi va strica o zi doar pentru mine, întrebându-mă uneori cum voi reuşi să pun capăt vizitelor zilnice; însă acum, când niciuna nu-şi făcu apariţia, mi-am dat seama că-mi lipseau. M-am vânzolit întreaga după-amiază, neştiind ce să fac cu timpul meu. În cele din urmă, am pus deoparte cartea pe care încercam s-o citesc şi am hotărât să fac o plimbare de-a lungul râului.

Nu m-am dus departe şi nu am părăsit malul râului,

căci încă nu cunoşteam zona prea bine.

Era o zi foarte plăcută. Frunzele îşi schimbaseră culoarea şi, amestecate cu verdele întunecat al plantelor veşnic verzi, ofereau ochiului o imagine încântătoare asupra dealurilor din jur.

Apa râului se vălurea uşor şi murmura în drumul său la vale. Din când în când vedeam câte un peşte sărind din apă, iar când am cotit pe cărăruie, am zărit o căprioară speriată zbughind-o spre adăpost. Mă bucuram de acest ţinut al pustiei. Însă Nimmie avusese dreptate. Uneori mă simţeam singură.

M-am gândit la familia pe care o lăsasem în Calgary şi Toronto. La prietenii mei şi la copiii de la şcoala din Pine Springs. *Oare şcoala are un nou dascăl*? Nădăjduiam să fie aşa. Copiii care reuşiseră, în cele din urmă, să-şi înceapă educaţia, aveau nevoie de oportunitatea de a continua.

Îmi doream să existe o modalitate de a afla ce se mai întâmpla acasă. Mi se părea că sunt atât de departe de toţi, atât de izolată.

Dacă s-ar întâmpla ceva cu vreunul dintre ei, n-aş afla niciodată! Gândul mă înspăimântă şi m-am silit să mi-l scot din minte, altfel m-ar fi cuprins deznădejdea.

Am hotărât să mă gândesc la alte lucruri. Nu mi-a fost greu să mă întorc cu gândul la discuţia cu Nimmie. Eram atât de bucuroasă că descoperisem un suflet-pereche. O persoană care era la fel de preocupată – nu, *mai* preocupată – de nevoia de educare a copiilor din sat. Abia aşteptam să pornim proiectul, însă ştiam că Nimmie şi Wynn aveau dreptate. Trebuia să procedăm încet şi cu grijă.

Fără tragere de inimă, mi-am îndreptat paşii înapoi, spre casă. Nădăjduiam că Wynn n-avea să vină prea târziu. Atâtea sentimente mă frământau şi aveam mare nevoie să

le împărtăşesc cuiva – cuiva care ar fi ascultat şi ar fi înţeles.

Ziua se scurse încet. Amurgul sosi şi Wynn încă nu se întorsese. M-am plimbat prin cele două încăperi pe care le numeam casă, căutând ceva de făcut şi negăsind nimic interesant.

Am ieşit afară şi am început să mă plimb înainte şi înapoi pe cărăruia din faţa casei, gândindu-mă la locul cel mai potrivit pentru grădina de anul viitor.

Am amestecat în cratiţa cu tocană şi am rearanjat farfuriile pe masă, apoi am amestecat din nou în tocană.

Am luat o carte şi m-am aşezat în faţa lămpii cu flacăra pâlpâitoare, prefăcându-mă interesată de povestire.

Eram însă agitată şi iritată. Agitaţia mi se preschimbă în furie. De ce întârzia atât? Chiar atât de importantă era meseria lui? Era mai importantă decât soţia lui? Oare dedicarea asta faţă de slujba sa era atât de necesară sau doar trăgea de timp, alegând să întârzie în fiecare zi?

Gândurile de furie începură să se adune de-a valma.

Wynn ar fi putut ajunge acasă cu mult timp înainte dacă ar fi vrut! am concluzionat în cele din urmă.

Se întunecase. Nici măcar Wynn nu ar fi ales să vină acasă *atât* de târziu. Gândurile mele o luară pe alt făgaş. *Dar dacă s-a întâmplat ceva*? Dacă se rătăcise? Sau a avut un accident? Dacă vreun vânător de blănuri descreierat îl împuşcase? Membrii forţei de poliţie fuseseră avertizaţi cu privire la această posibilitate.

Dintr-odată am devenit îngrijorată – şi nu doar puţin, ci aproape că mi se făcu rău. Eram sigură că se întâmplase ceva teribil cu soţul meu, iar eu stăteam acolo, neştiind cum sau unde să cer ajutor. Dacă zăcea undeva, rănit şi pe moarte, iar eu leneveam pe scaun, frunzărind agitată

paginile unei cărţi şi fumegând de furie din cauză că întârziase?

Ce puteam face? Nu puteam pleca în căutarea lui. Nu aş fi găsit niciodată drumul înapoi în întuneric. Abia-l puteam găsi ziua! În plus, nu ştiam unde plecase Wynn. Ce-ar trebui să fac?

Indienii! Ei se descurcau bine în pădure. Oare nu aveau un fel de al şaselea simţ cu privire la astfel de lucruri? Nu cunoşteam niciun bărbat indian, însă cunoşteam câteva dintre soţiile lor. Mă voi duce să cer ajutor.

Am alergat ca să iau un şal subţire. Mă voi duce în sat şi voi bate la uşi până voi găsi pe cineva.

Apoi mi-am adus aminte de câini. Adesea erau dezlegaţi seara, pentru că proprietarii lor nu se aşteptau ca cineva să iasă după lăsarea întunericului. Am căutat un băţ mai gros în întunericul pădurii pe lângă care trecea poteca noastră.

Zgomotul unor paşi pe cărare mă făcu să tresar, speriată. M-am răsucit, cu răsuflarea întretăiată, neştiind cu cine aveam să mă întâlnesc.

— Elizabeth! spuse Wynn surprins. Ai pierdut ceva?

Aş fi vrut să alerg şi să mă arunc în braţele sale, însă stânjeneala şi amintirea furiei mă opriră. Aş fi vrut să strig că fusesem aproape bolnavă de îngrijorare, însă mă temeam că Wynn o să spună despre mine că sunt prostuţă. Aş fi vrut să alerg în dormitor, să mă arunc pe pat şi să vărs lacrimi de teamă şi de frustrare, dar n-am vrut să fiu acuzată că sunt o femeie isterică. *Nu* doream să explic ce făceam acolo, în desişul tufelor de lângă cărare, în întuneric – şi nici nu intenţionam s-o fac; aşa că am spus simplu şi destul de tăios:

— De ce-ai întârziat? Cina nu mai e bună.

Şi am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre bucătărie.

Wynn nu spuse nimic. Mâncă bucatele aproape dezintegrate, în timp ce eu mă jucam cu mâncarea în farfurie, împingând-o cu furculiţa. Am avut parte de o cină lungă şi tăcută.

Avusesem atât de multe să-i spun, atât de multe să discut cu el; iar acum stăteam amândoi tăcuţi. Era absurd, iar eu ştiam prea bine acest lucru.

Pe furiş, i-am aruncat o privire. Părea obosit, mai obosit decât îl văzusem vreodată înainte. M-am gândit deodată că poate şi el avea lucruri despre care ar fi vrut să discute. Cum fusese ziua lui? Oare existau lucruri despre care *el* ar fi vrut să vorbească?

Am tras adânc aer în piept şi am hotărât să-mi las deoparte mândria rănită şi să-l întreb.

— Ai venit foarte târziu, am început. De fapt, am fost îngrijorată. S-a întâmplat ceva neaşteptat?

Wynn îşi ridică privirea, uşurat.

— Câteva lucruri, răspunse el. Barca noastră s-a fisurat, am fost ameninţaţi de un elan furios, vânătorul de blănuri pe care ne-am dus să-l vizităm a ales să nu fie acasă, aşa că am fost nevoiţi să pornim în căutarea lui şi la sfârşit l-am găsit şi i-am pus cătuşe; iar indianul pe care l-am luat cu mine ca să-mi fie ghid a căzut şi am fost nevoit să-l car în spate pe ultima porţiune de drum, mai bine de trei kilometri.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Desigur, glumea. Însă expresia de pe chipul său îmi dădea de înţeles că vorbise adevărul.

— Oh, a fost tot ce am putut spune. Oh.

Wynn zâmbi.

— Ei bine, acum s-a sfârşit, spuse el. Asta e singurul

lucru bun pe care-l pot spune despre ziua asta.

Însă nu se sfârşise. Nici măcar nu ne isprăvisem sărmana cină când se auzi un glas la fereastră. Un bărbat din sat se împuşcase din greşeală în picior în timp ce-şi curăţa puşca, iar Wynn trebuia să meargă şi să cureţe rana.

Fără niciun cuvânt, îşi puse pălăria şi-l urmă pe băiatul agitat.

***

Wynn se întoarse acasă foarte târziu. Încă îl aşteptam. Se îndreptă spre mine şi mă sărută.

— Îmi pare rău, Elizabeth, spuse el. Trebuia să te duci la culcare.

— Oricum, nu puteam dormi, am spus sincer.

Adevărul era că, în timp ce Wynn fusese plecat, meditasem mult la această situaţie. Nu aveam nicio idee despre felul în care Wynn îşi umplea zilele. Când venea seara acasă, după o zi lungă în care fusese cine ştie unde, discutam despre ceea ce făcusem eu cu ziua *mea*. Niciodată nu-l întrebasem cum fusese ziua respectivă pentru el. Oare cum arătau zilele lui? Desigur, nu erau toate atât de grele ca aceasta.

Eu fusesem nerăbdătoare să-i povestesc despre vizita şi ceaiul servit la Nimmie şi despre întâlnirea cu domnişoara Katherine McLain. El se confruntase cu probleme grave, fiind chiar ameninţat cu moartea – şi n-ar fi spus nimic despre toate acestea dacă nu i-aş fi dat ocazia să discute cu mine. Îmi era ruşine. *De acum înainte*, hotărâsem, *voi fi mai atentă cu soţul meu şi mai puţin preocupată de treburile mele mărunte*.

Când Wynn se întoarse de la acel om rănit, l-am întâmpinat cu o atitudine umilă. Oare nu venisem aici, în Nord, ca să-i fiu tovarăşă şi sprijin? Eu trăisem de parcă aş

fi fost doar de decor.

Mi-am ridicat faţa ca să primesc sărutul lui, apoi am întrebat:

— Cum se simte?

— Îşi va reveni, cu toate că are o rană tare urâtă. Dacă nu se va infecta, n-ar trebui să apară probleme.

M-am cutremurat gândindu-mă la asta.

— Ţi-e frig, spuse Wynn. Ar trebui să fii în pat.

— Nu, nu mi-e frig, doar m-a străbătut un fior, am răspuns. Vrei să bei ceva fierbinte? Cafea? Ceai?

— Ceai sună bine. Apa mai este încă fierbinte?

— Am păstrat focul aprins. În câteva minute apa e gata.

— E foarte târziu, Elizabeth. Ştiu că eşti obosită. Nu am nevoie…

— Nu e niciun deranj, l-am asigurat în timp ce mă îndreptam spre zona bucătăriei.

Wynn se aşează în singurul fotoliu din încăpere şi l-am auzit scoţându-şi încălţările grele. *Probabil că e teribil de istovit*, m-am gândit.

I-am adus ceaiul, iar el aproape că îl sorbi dintr-o înghiţitură.

— Ai vrut să povestim? spuse, ridicând spre mine o privire obosită.

— Poate aştepta până mâine.

— Nu e nevoie să aştepte, spuse Wynn.

— Nu e chiar atât de important. Astăzi am întâlnit-o pe domnişoara McLain şi am servit ceaiul la doamna McLain. O să-ţi povestesc despre asta la micul dejun.

Am luat cana goală şi am pus-o pe masă. Apoi m-am întors spre el.

— Vino, am spus. A fost o zi mult prea lungă.

21
POVESTITOAREA

Următoarele câteva săptămâni fură lipsite de evenimente. Wynn era la fel de ocupat; însă acum, după ce patrulase toată zona ce-i fusese desemnată, putea să-şi facă treaba şi din biroul său de acasă. Îmi plăcea să-l am în preajmă mai mult, iar acest lucru mă ajută să înţeleg mai bine ceea ce făcea.

Era omul legii, doctor, avocat, sfătuitor, om priceput la toate şi adesea sfătuitor spiritual – şi chiar mai mult. Oamenii apelau la el dintr-o sumedenie de motive. Era întotdeauna răbdător şi drept, deşi uneori mă întrebam dacă nu cumva era prea direct. Se pare că oamenii se aşteptau la asta. Dacă el spunea: „Nu, Cunning Fox[4], acesta nu este teritoriul tău de vânat; şi, dacă continui să-l foloseşti, voi fi nevoit să te închid”, indianul nici măcar nu clipea. Cel puţin ştia exact la ce să se aştepte.

Indiencele veneau adesea pentru ceai, deşi nu cu atâta regularitate ca la început. Doamna McLain, prietena mea, Nimmie, venea şi ea. Şi întotdeauna mă bucuram de vizitele ei. Domnişoara McLain nu veni, cu toate că mi-am adunat tot curajul de care dispuneam pentru a o invita de câteva ori.

Încă nu aveam şcoală. Am petrecut ceasuri întregi alături de Nimmie aplecate asupra cărţilor, atât ale ei, cât şi ale mele. Eu eram nerăbdătoare să începem; însă ea credea că aveam mai mari şanse de reuşită dacă l-am fi putut convinge pe şef sau cel puţin pe unii dintre bătrânii satului că şcoala era bună pentru copii. Iar pentru asta era nevoie de timp, mă asigură ea. Cum şeful de trib nu locuia

[4] Vulpe şireată.

în satul nostru, ci într-un sat aflat spre apus, nu puteam grăbi negocierile.

Într-o dimineaţă de miercuri, un indian cu faţa umflată veni să-l caute pe Wynn. După o scurtă examinare, Wynn veni în bucătărie.

— Ai apă fierbinte? mă întrebă.

I-am arătat ibricul de pe sobă, iar Wynn scoase o cratiţă şi puse câteva instrumente simple în ea, apoi turnă apă fierbinte peste ele şi trase cratiţa deasupra focului.

— Ce faci? am întrebat, curioasă.

— Reneau are o măsea stricată. Trebuie scoasă.

— O vei scoate tu? am întrebat cu uimire.

— Nu e nimeni altcineva care s-o facă, răspunse Wynn. Apoi se întoarse spre mine, tachinându-mă.

— Doar dacă nu cumva vrei să faci tu treaba asta.

— Pe mine poţi să mă excluzi, m-am grăbit să-i răspund.

Wynn deveni mai serios.

— De fapt, Elizabeth, chiar am vrut să te rog asta, spuse el, întorcând instrumentele în cratiţă. Ce zici de o mică plimbare, o jumătate de oră sau cam aşa ceva?

Probabil că văzu nedumerire pe chipul meu.

— Nu am anestezic. O să-l doară.

Mi-am dat seama că Wynn îmi oferea oportunitatea de a mă îndepărta de casă înainte de a-şi începe el procedura.

— Mă duc la magazin, am spus degrabă.

Nu mi-a luat mult timp ca să ies din casă. Wynn era lângă Reneau care tremura ca varga. Mă întrebam pe care dintre ei îl îngrozea mai tare acest calvar – pe Reneau sau pe Wynn.

Nu îmi trebuia nimic de la magazin, aşa că am hotărât să trec pe la Nimmie. Nu răspunse la bătaia în uşă.

M-am întors ca să mă uit în jurul meu şi am zărit-o lângă un mic pâlc de plopi, dincolo de grădina ei. Adunase în jurul ei un grup de copii dintre cei din sat. N-am vrut să le distrag atenţia, aşa că m-am apropiat încet. Nimmie le spunea o poveste şi toate privirile erau fixate asupra chipului ei. *Probabil că este o foarte bună povestitoare – niciun copil nu mişcă*! m-am minunat eu. M-am oprit şi am ascultat.

— „Bărbatul era mare, mai mare decât un urs negru, mai mare chiar decât un urs cenuşiu. Purta o suliţă lungă, de vânătoare şi un arc uriaş cu săgeţi ale căror vârfuri erau muiate în otravă. Tuturor le era teamă de el. Se temeau de furia lui, căci răcnea ca tunetul; se temeau de suliţa lui, căci strălucea ca fulgerul. Se temeau de săgeţile lui otrăvite, căci erau mortale precum colţii unui lup încolţit. Toţi tremurau de spaimă. Niciunul nu voia să înfrunte duşmanul. Toţi aveau să devină sclavii lui. De fiecare dată când veneau de la capcanele animalelor, trebuiau să-i dăruiască cele mai bune blănuri. De fiecare dată când îşi întindeau mrejele, el le cerea peştii. Când împuşcau un elan, trebuiau să-i dea carnea lui. Îl urau pe el şi sclavia aceasta, însă le era teamă să lupte cu el.

Apoi, un tinerel păşi înainte. «Mă duc eu», spuse el. «Nu poţi merge», i-au spus şefii de trib. «Nu ai acoperitoarea magică. Nu ai leacul secret. Nu eşti pregătit pentru luptă.» «Pot merge», a spus acest tinerel pe nume David, «pentru că L iau pe Dumnezeul meu cu mine. El va lupta pentru mine.»”.

Povestirea continuă, iar eu am rămas copleşită de uimire. Nu mai auzisem povestea despre David şi Goliat relatată în felul acesta. Eram surprinsă să o aud pe Nimmie povestind-o. Unde o auzise? Doar nu frecventase şcoala vreunei misiuni. Şi de ce le-o spunea copiilor în

limba engleză? Puţini erau aceia care înţelegeau toate cuvintele în limba engleză. Eram uimită, însă şi intrigată. Cât de des le spunea Nimmie copiilor poveşti şi câte dintre ele erau luate din Biblie? Oare întotdeauna le interpreta după conceptele şi obiceiurile indiene?

„«Vedeţi», spuse David, «am aici arcul meu mic şi cinci săgeţi probate. Dumnezeu va îndruma săgeata. Nu mi-e teamă de acest Goliat cât un urs. A vorbit împotriva Dumnezeului meu şi Dumnezeu trebuie răzbunat.»

Şi David şi-a luat micul arc şi cele cinci săgeţi şi a traversat valea spre duşmanul cel hain. Goliat a râs de David şi l-a batjocorit. «Ce faceţi?» a strigat el. «Trimiteţi înaintea mea un copil, nu un războinic? Mă umiliţi astfel. Îmi întorc capul de la voi. O să dau carnea acestui micuţ corbilor şi vulpilor.»

Însă David a strigat omului înalt ca bradul: «Eu vin la tine nu ca un copil, nici măcar ca un războinic; vin în numele Dumnezeului meu pe care L-ai insultat»; şi puse una dintre săgeţile sale în arc, ÎI rugă în şoaptă pe Dumnezeu s-o poarte pe aripile vântului şi-şi încordă arcul cu toată puterea.

Săgeata nimeri la ţintă. Cu un strigăt, marele războinic căzu la pământ”.

Dacă mă îndoisem pentru o clipă că acei copii reuşiseră să înţeleagă povestirea, uralele ce izbucniră la auzul veştii înfrângerii lui Goliat mă convinseră de contrariu. Copiii chiuiau de bucurie pentru David cel victorios. Când gălăgia încetă, Nimmie continuă:

„Aşa că David a dat fuga spre uriaş şi i-a separat capul de trup, i-a scos apărătoarea de pe cap şi a pus-o pe capul lui. A luat suliţa cea lungă şi arcul uriaş şi le-a dus tribului său. Nu vor mai fi niciodată sclavii acelui om rău. David a câştigat pentru că s-a dus să se lupte în numele

Dumnezeului său”.

Se auziră din nou urale.

— Acum trebuie să plecaţi, spuse Nimmie, alungându-i cu o mişcare a mâinilor sale delicate.

— Încă una. Una singură, implorară glasurile copiilor.

— Aşa aţi spus şi data trecută, spuse Nimmie râzând. V-am mai spus una şi acum vreţi alta. Gata, plecaţi.

Fără tragere de inimă copiii începură să plece, iar Nimmie se întoarse. Nu ştiuse că mă aflam acolo. O expresie de uimire i se aşternu pe chip, însă nu păru tulburată sau stânjenită.

— Ce adunătură, spuse ea. Nu s-ar supăra dacă cineva ar sta toată ziua să le spună poveşti. Vino, Elizabeth. Să bem un ceai. Ai aşteptat mult?

— Nu mult, nu. Şi mi-a plăcut. Spui adesea copiilor poveşti?

— Adesea? Da, cred că da – deşi nu îndeajuns. Nu ştiu cine se delectează mai mult, copiii sau eu. Cred că ţi-am dat impresia că sunt o pacoste pentru mine.

Râse din nou şi porni înaintea mea spre casă.

— Însă le-ai spus povestea în limba engleză, am remarcat, înţeleg ce le spui?

— Înţeleg mai mult decât îţi imaginezi. O, nu pricep chiar toate cuvintele, asta-i sigur. Însă auzind povestea în mod repetat, încep să înţeleagă din ce în ce mai mult.

— Şi le-ai spus o povestire biblică, am continuat încă uimită de acest lucru.

— Aşa este, le plac povestirile biblice.

Aş fi vrut să întreb de unde învăţase aceste povestiri, însă n-am făcut-o.

— Şi mie îmi plac, i-am explicat fără a fi întrebată.

— Când am învăţat să citesc în limba engleză, Biblia

a fost una dintre primele cărţi pe care le-am citit. La început a fost una din cele câteva cărţi pe care soţul meu le avea la îndemână, aşa că m-a învăţat folosind Biblia. Îmi plăceau atât de mult aceste istorisiri încât, deşi am multe cărţi acum, încă mai citesc din Biblie. Sunt istorisiri atât de frumoase.

Deschise uşa şi-mi făcu loc să intru.

— Cel mai mult îmi plac istorisirile despre Iisus, continuă ea. Şi copiilor le plac. Le povestesc adesea. Acea povestire cu băieţelul care avea peştii şi pâinea; povestirea despre acea canoe ce aproape că a fost înghiţită de furtună; orbul care a început să vadă când Iisus i-a pus balsam pe ochi. O, sunt povestiri atât de frumoase, concluzionă ea.

— Ştii, Nimmie, i-am spus, acestea nu sunt simple povestiri. Sunt evenimente ce s-au întâmplat în realitate. Toate acele lucruri chiar s-au întâmplat.

Păru atât de surprinsă şi nedumerită, încât am spus:

— Ian nu… Nu ţi-a spus că… Că Biblia este o carte adevărată, că acele evenimente, acele întâmplări…?

— Sunt *toate* adevărate? întrebă Nimmie neîncrezătoare.

— Da, toate.

— Cele despre Iisus?

— Fiecare dintre ele.

— Iar acei oameni răi chiar L-au omorât… Fără niciun motiv?

Am încuviinţat.

— Aşa este.

Se lăsă tăcerea. Nimmie îşi luă privirea de la mine şi şi-o aţinti asupra Bibliei ce se afla pe masă, în ochi citindu-i-se mai întâi uimire, apoi furie.

— Este odios! protestă ea cu glasul încărcat de

emoţie. Cum au putut? Numai un om alb putea face aşa ceva – să distrugă, să ucidă pe unul de-al lor! Un indian n-ar fi făcut niciodată un lucru atât de ruşinos. Dacă aş putea, aş scuipa pe mormintele lor. Aş da câinilor stârvurile lor.

Ochii negri îi scăpărau, iar nările i se umflaseră de furie.

— A fost un lucru teribil, am recunoscut eu, tulburată de intensitatea furiei sale. Dar n-a fost atât de simplu precum crezi. Motivul pentru care a murit Iisus este mult mai complicat. Dacă vrei, am putea citi împreună. Aş fi bucuroasă să pot studia împreună cu tine povestea Lui de la început, ca să-ţi arăt de ce a trebuit Iisus să moară.

Începu să se liniştească.

— Dar să ştii că n-a rămas în mormânt, am continuat.

— Şi asta e adevărat? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, şi asta.

O clipă rămase tăcută.

— Mi-ar face plăcere să învăţ asta.

Am zâmbit.

— Bine. Ce-ar fi să începem mâine dimineaţă? Acasă la mine?

Încuviinţă şi se ridică să pregătească ceaiul. Se întoarse uşor spre mine.

— Elizabeth, îmi pare rău… Îmi pare rău pentru ce-am spus despre omul alb. Numai că… Numai că uneori… Uneori nu pot înţelege lucrurile pe care le fac oamenii. Felul în care se înfurie şi se iau la harţă unii cu alţii – sunt mai răi decât lupii sau vulpile.

De data aceasta nu mai spusese „omul *alb*”, deşi mă întrebam dacă nu cumva la el se referea.

— Ştiu, am spus cu ruşine. Uneori nici eu nu pot înţelege. Nu aşa ar trebui să fie. Nu aşa vrea *Iisus* să fie.

Nu-i bine. Biblia ne spune că Dumnezeu urăşte acest fel de purtare. El vrea să ne iubim şi să ne purtăm de grijă unii altora.

— Omul alb ştie lucrul acesta?

— Unii dintre ei ştiu.

— Oare omul alb n-a avut Biblia de mai mulţi ani?

— Ba da, de mulţi ani.

— Atunci de ce n-o citeşte şi de ce nu face ce se spune acolo?

Am clătinat din cap. Era o întrebare tulburătoare.

— Nu ştiu, am recunoscut în cele din urmă. Chiar nu ştiu.

22
STUDII

Studiul nostru biblic începu ziua următoare, după cum plănuiseră. Nu ne-am întâlnit în fiecare zi, însă ne-am întâlnit cu regularitate. Ian nu păru să obiecteze, iar Wynn ne sprijinea întru totul.

Nimmie era o elevă bună; şi pe măsură ce am început să punem laolaltă piesele întregului plan al lui Dumnezeu pentru creaţia Sa, deveni din ce în ce mai entuziasmată.

— Katherine ar trebui să fie aici! Are nevoie să audă asta, insistă ea.

M-am întrebat de ce. Mă îndoiam că ar fi fost gata să lase deoparte amărăciunea măcar cât să asculte, însă Nimmie insistă.

— Te superi dacă o aduc şi pe ea? continuă Nimmie.

— Nu. Nu mă supăr. Nu sunt sigură… Nu sunt sigură că va veni, atâta tot. Am chemat-o la mine de multe ori şi niciodată n-am reuşit s-o fac să vină.

— Pentru studiu biblic?

— Nu, nu neapărat. Doar pentru ceai. Însă dacă n-a venit nici măcar pentru ceai, mă îndoiesc că va veni la studiu biblic. S-ar putea să vină, insistă Nimmie. O s-o întreb.

Cu următoarea ocazie, când Nimmie sosi la studiu biblic, o aduse şi pe Katherine cu ea. Niciodată nu voi afla cum reuşise să facă asta. M-am străduit să nu las uimirea să mi se vădească pe chip când le-am deschis uşa şi le-am invitat înăuntru.

Katherine se încruntă în timp ce ne-am deschis Bibliile şi am început să citim. Adusese cu ea propria ei Biblie, însă nu părea să fi fost foarte folosită. Nu spuse nimic toată dimineaţa, deşi Nimmie se oprea adesea din citit pentru a comenta sau a cere explicaţii. Era dornică să cunoască nu doar cuvintele, ci şi *semnificaţia* cuvintelor, acum când ştia că fiecare istorisire era adevărată.

Când cele două femei plecară în acea dimineaţă, le-am spus că aşteptam cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire. Katherine se încruntă şi mă informă pe un ton cât de poate de sugestiv:

— Nu te aştepta să mă întorc. Am venit doar ca să scap de gura femeii ăsteia. Ştiu tot ce scrie în cartea asta. Nu sunt o păgână, să ştii… Am fost crescută în biserică.

— Atunci probabil că-ţi lipseşte, am spus încet.

Se răsuci brusc spre mine.

— Şi eu am fost crescută în biserică, am continuat, şi dacă există un lucru aici, în Nord, care să-mi lipsească mai mult decât oricare altul, acesta este serviciul divin de duminica.

Femeia pufni dispreţuitor, strânse din buze şi ieşi pe uşă cu paşi apăsaţi. Nimmie mă privi cu tristeţe şi porni pe urmele celeilalte.

Nu ştiu ce se întâmplase; însă data următoare când Nimmie veni la studiu, Katherine o urma fără tragere de inimă, purtându-şi Biblia sub braţ.

Nu am făcut niciun comentariu, în schimb le-am adresat un salut de bun-venit şi ne-am început citirea şi discuţiile.

Vremea se răcise. În fiecare zi stoluri mari de raţe şi gâşte treceau pe deasupra capetelor noastre, pornind în căutarea unui loc cu climă prielnică. Aproape toate frunzele dănţuiau pe pământ, căzând de pe crengile rămase de-acum goale. Blana animalelor începu să se îndesească; iar oamenii începură să vorbească despre o iarnă lungă, grea.

Wynn îi plăti pe câţiva bărbaţi să taie o rezervă consistentă de lemn pentru foc şi ne pregătirăm cât de bine am putut pentru iarna ce ne stătea înainte.

Sosi şi inevitabila zi. Vânturile de apus se abătură asupra noastră aducând cu ele temperaturi sub zero grade şi zăpadă în vârtejuri. Ne aflam în toiul primului viscol de iarnă. Eram atât de mulţumitoare că Wynn era acasă, în siguranţă, şi nu undeva departe, pe urmele vreunui vânător de blănuri.

În ciuda focului din sobă, temperatura din casă coborî drastic. Wynn aprinse focul în cămin şi atârnă pături la geamuri pentru a ţine frigul departe. Însă aerul tot era rece. Ne-am îmbrăcat bine, ca să ne ferim de frig.

În acea seară am pus lemne pe foc şi ne-am dus la culcare devreme, trăgând nădejde că ziua următoare va aduce cu ea o vreme mai bună. În timpul nopţii Wynn se trezi de câteva ori ca să se asigure că focul este alimentat cu lemne.

— Sper să nu existe victime, spuse Wynn. Vremea este neobişnuit de rece pentru perioada asta a anului. E

posibil ca unii oameni să nu fi fost pregătiţi pentru ea.

La fel nădăjduiam şi eu. Era teribil să fii prins afară în asemenea condiţii.

Când ne-am trezit, a doua zi dimineaţă, am constatat cu dezamăgire că furia furtunii nu se domolise. Încă vuia în jurul nostru.

— Uite! i-am spus lui Wynn când am găsit apa din lighean îngheţată. Chiar că e frig aici!

Eram pe punctul de a arunca bucata de gheaţă în găleata cu resturi, când Wynn mă opri.

— N-o arunca, mă instrui el. Poţi s-o încălzeşti şi s-o refoloseşti.

— Să folosesc *asta*?

— Cine ştie când vom mai putea aduce apă? Avem doar trei sferturi de găleată aici, pentru băut şi gătit. Vom încerca să refolosim apa de spălat cât de mult se poate.

Când am isprăvit de spălat vasele de la micul dejun, n-am aruncat apa. Am lăsat-o în lighean, pe sobă, mai la o parte. Urma să o folosesc ca să spăl vasele de la prânz şi cele de la cină.

Mă pregăteam să mă bucur de o zi încântătoare alături de Wynn, în ciuda vremii de afară; însă el ieşi din dormitor trăgând pe el o jachetă groasă, de blană.

— Unde te duci? l-am întrebat alarmată.

— Trebuie să mă duc la magazin să mă asigur că nu au existat incidente. N-ar trebui să stau mult; însă dacă se iveşte ceva şi nu vin degrabă, nu te îngrijora. Avem lemne din belşug. N-ar trebui să ai probleme cu căldura.

Se opri şi mă sărută.

— Nu ieşi afară, Elizabeth, mă avertiză el, sub niciun motiv. Dacă se întâmplă ceva şi nu ajung acasă până la lăsarea întunericului, o să trimit pe cineva.

Până la lăsarea întunericului? Ce idee îngrozitoare!

Wynn se strecură afară în zăpada spulberată de vânt, iar eu am rămas la fereastră, urmărindu-i silueta dispărând mult prea grabnic.

Nu-mi amintesc să fi avut o zi mai lungă decât aceea. Nu am avut nimic de făcut decât să întreţin focurile. Cu toate acestea, în casă era frig. Am luat o pereche de şosete groase de la Wynn şi m-am încălţat cu cizmele. Însă picioarele tot nu mi se încălziră.

Am umblat de colo-colo prin încăperea mică, mişcându-mi braţele ca să mă încălzesc şi să nu mă plictisesc cu totul. Furtuna nu se domoli. Se lăsa din nou întunericul. Nu pot spune că avusesem parte de multă lumină, însă cel puţin nu fusese întuneric beznă.

Mi-am făcut un ceai. Uitasem să mănânc. Îmi părea rău că nu mă gândisem la asta. În felul acesta mi-aş fi putut umple câteva minute din zi cu ceva.

La multă vreme după ce aprinsesem lampa şi o aşezasem la fereastră, auzisem paşi apropiindu-se. Am alergat la uşă. Era Wynn. Se întorsese cu bine. Îmi venea să plâng de bucurie.

— E totul în regulă? am întrebat, prinzându-l în braţe aşa cum era, îmbrăcat cu jacheta înzăpezită.

— Aşa se pare, răspunse, scuturând zăpada de pe cizme. Am fost nevoiţi să mergem după Mary. Nu avea lemne pentru foc şi n-ar fi supravieţuit viscolului, sunt sigur de asta.

— Cine e Mary?

— O femeie care locuieşte singură de când şi-a pierdut soţul şi familia, cu trei sau patru ani în urmă. I se spune Crazy Mary[5] - poate că este, poate că nu este, nu ştiu. Dar femeia refuză să locuiască în sat şi zicea tot felul

[5] Mary Nebuna

de aiureli. În seara asta s-a înfuriat pe mine pentru că am luat-o cu forţa din coliba ei şi am adus-o în sat.

— Cu forţa?

El încuviinţă.

— A refuzat categoric să vină de bunăvoie.

— Ce-a făcut? S-a zbătut?

— O, nu. Nu s-a zbătut; pur şi simplu n-a vrut să se urnească din loc. Am luat-o în braţe şi am pus-o în sanie. A stat cuminte acolo tot drumul, dar am fost nevoit s-o iau din nou pe sus şi s-o car în cabana familiei Lavoie.

Am zâmbit închipuindu-mi-o pe această indiancă încăpăţânată. Îşi făcuse clar cunoscut punctul de vedere.

— Ei bine, acum ar trebui să fie în siguranţă, spuse Wynn. Doamna Sam e sigură că va sta liniştită până la potolirea viscolului.

Eram bucuroasă că Crazy Mary se afla în siguranţă. M-am întrebat care era povestea din spatele numelui ei.

23
IARNĂ

Odată cu venirea iernii, mulţi dintre bărbaţi îşi părăsiră colibele călduroase pentru a-şi verifica capcanele. Blănurile obţinute pe timp de iarnă erau cele mai scumpe datorită grosimii lor şi fiecare vânător de blănuri avea o zonă delimitată pentru fixarea capcanelor. Când l-am întrebat pe Wynn cum stabileau aceste zone, el îmi spuse că exista o înţelegere între ei bazată pe cuvânt de onoare şi nu pe vreun contract legal. Am aflat că vânatul blănurilor pe teritoriul altuia era o ofensă majoră.

Mai exista şi problema furtului. În Nord, furturile nu erau frecvente. Nimeni nu simţea nevoia să-şi încuie proprietatea. Uşile caselor nu erau niciodată încuiate, iar bunurile puteau fi lăsate în curte fără nicio teamă. Colibele construite de vânătorii de blănuri ca adăpost în timpul sezonului de vânătoare puteau fi folosite de cei aflaţi în trecere. Ba chiar cei mai mulţi dintre vânătorii de blănuri se asigurau că lasă în urma lor rezerve considerabile de lemne şi pături, chibrituri şi alimente pentru cei care ar fi putut ajunge acolo în lipsa lor. Desigur, ştiau că şi ceilalţi vânători de blănuri vor proceda la fel.

Astfel că, într-o zonă în care furtul obişnuit nu era o problemă, a fura vânatul din capcana altuia reprezenta o ofensă foarte gravă. Cel care făcea asta era considerat a fi cel mai josnic dintre infractori, furând nu doar blănurile scumpe, ci şi venitul unei familii. Răzbunarea era adesea imediată şi mortală, puţini fiind cei care considerau că răzbunătorul s-a făcut vinovat de faptul că luase legea în propriile mâini. Membrii Poliţiei Canadiene trebuiau să fie cu mare băgare de seamă la situaţii de felul acesta. Orice suspecţi trebuiau identificaţi şi reţinuţi imediat, înainte de a fi bătuţi cu brutalitate sau chiar omorâţi. Wynn supraveghea capcanele şi era foarte atent la orice fel de plângeri din partea oamenilor.

Cei mai mulţi vânători de blănuri erau bărbaţi, însă Crazy Mary avea şi ea un teritoriu de vânat. Aşa se face că, după ce viscolul se potoli, refuză să mai stea în casa familiei Lavoie şi se întoarse, sărăcăcios îmbrăcată, ca să-şi apere interesele. Susţinea sus şi tare că era posibil ca cineva să atenteze la capcanele ei.

Cei mai mulţi nu luară în seamă cuvintele femeii, catalogându-le drept fabulaţii, însă Wynn nu putea neglija asemenea afirmaţii. Ele trebuiau verificate şi dovedite ca

fiind false, pentru a linişti minţile tuturor. Când viscolul se potoli, Wynn îşi vârî bocancii în schiuri şi porni să exploreze însoţit de atelajul de câini.

Wynn nu-şi ţinea câinii acasă la noi, ci într-un şopron aflat lângă magazinul Hudson’s Bay. Unul dintre motive era acela că hrana animalelor se afla acolo, iar celălalt, faptul că nu eram deranjaţi de lătrăturile lor în timpul nopţii.

Fiecare câine ales cu mare atenţie de bărbaţii ce ocupaseră postul lui Wynn înainte. Câinii erau aleşi pentru rezistenţa lor, pentru credincioşie şi tărie şi nu neapărat pentru buna lor dispoziţie. Mulţi erau bătăioşi şi, din acest motiv, trebuiau legaţi la depărtare unul de altul. Unii dintre ei aveau urechile muşcate sau cicatrice urâte căpătate în urma luptelor din trecut. Nu-mi prea plăceau aceşti câini ai lui Wynn. Înjugarea lor la sanie era o treabă grea. Lucrurile puteau decurge foarte bine pentru ca, la un moment dat, unul dintre câini să se înfurie pe un altul şi, astfel, să se încaiere. Nu după multă vreme, toţi câinii ajungeau să fie implicaţi în luptă, încurcând hamurile şi făcând din sarcina aceasta una extrem de greoaie. Însă câinii erau foarte necesari. Wynn îi folosea aproape în fiecare zi în timpul iernii.

Vorbise despre faptul că dorea să-şi facă propriul atelaj, dresând el însuşi câinii pentru tracţiune. Credea că dacă erau altfel dresaţi, animalele ar avea o dispoziţie mai bună şi nu-i vor mai face atâtea probleme. Mie îmi părea o idee bună. Era nevoie de timp şi efort, însă Wynn avea ochii deschişi pentru orice căţeluş ce promitea.

Când porni pe teren, după încetarea viscolului, ca să verifice cele spuse de Crazy Mary, mă informă că plănuia să treacă pe la un vânător de blănuri pe nume Smith, aproape de braţul dinspre apus al râului, ca să vadă câţiva

căţei de vânzare. M-am surprins dorindu-mi să mă pot duce cu el, însă nici măcar nu i-am pomenit lui Wynn acest lucru. Încă era foarte frig, iar zăpada era adâncă. Câinii îi făceau destule probleme. Desigur, nu mai avea nevoie şi de mine pentru a complica situaţia.

Wynn nu se întoarse decât târziu în acea seară. Vorbise cu Mary şi verificase capcanele împreună cu ea. Femeia îi arătase unele „semne” şi-i împuiase capul cu suspiciunile sale. Acestea erau capcanele pe care le pusese răposatul ei soţ, iar Mary susţinea sus şi tare că de acum deveniseră proprietatea ei exclusivă, însă cineva intrase pe teritoriul ei, spunea ea. Nu avusese dovada vreunui animal furat, însă se puneau noi capcane mult prea aproape de teritoriul ei. Nu găsiseră capcane ale unui alt vânător de blănuri, însă Mary era sigură că existase unul sau chiar doi. Văzuse urmele pe pământ; săpase în zăpadă ca să-şi dovedească spusele. Însă Wynn nu putea accepta dovezile ei ca fiind valide. Plecase, promiţând să fie cu mare băgare de seamă şi cerându-i să-l contacteze dacă încă mai suspecta ceva.

Apoi, aşa cum plănuise, Wynn se duse să-l vadă pe Smith. Smith nu era în cabană când sosise Wynn, aşa că intrase, aprinsese focul şi-şi făcuse o cană de ceai. Căţeii erau într-un colţ al încăperii, aşa că avusese ocazia să-i studieze cu atenţie. Erau câini care promiteau. Wynn îi urmări în timp ce se jucau şi se rostogoleau, plăcându-i ceea ce vedea.

Se făcuse târziu şi Smith încă nu se întorsese; aşa că Wynn puse lemne pe foc pentru ca omul s-o găsească caldă la întoarcere, dusese înăuntru încă un braţ bun de lemne şi-şi îndemnă câinii să pornească spre casă.

Wynn învăţase să aprecieze un lucru la aceşti câini. Când erau pe drum, lăsau deoparte orice socoteală pe care

o aveau de încheiat şi trăgeau la sanie împreună. Se spunea că era unul dintre cele mai rapide atelaje din zonă. Viteza putea fi, uneori, foarte importantă pentru un om al legii. Câteva minute puteau însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Atelajul se grăbea spre sat, aşa că Wynn se străduise să ţină pasul cu câinii. În locuri mai drepte, urca pe sanie; când drumul era rău, trecea în spatele săniei, pe schiuri, călăuzind-o prin nămeţii îngheţaţi.

Când Wynn îmi povesti despre evenimentele ce-i umpluseră ziua în timp ce şedeam în faţa focului din cămin în acea seară, m-am surprins aproape invidiindu-l. Mi se părea atât de interesant şi aproape amuzant să poţi aluneca pe zăpada îngheţată în urma săniei trase de câini. Wynn probabil că observă privirea visătoare din ochii mei, căci câteva zile mai târziu mă luă prin surprindere.

— Vrei să ieşi la o plimbare?

M-am uitat pe geam. Ziua era însorită, vântul nu mai sufla, iar zăpada ce acoperea ţinutul făcea ca peisajul să arate precum într-o carte poştală de Crăciun.

— Mă duc să văd ce face Crazy Mary.

— Trebuie oare să-i spunem Crazy Mary? am obiectat.

Wynn zâmbi.

— Sunt patru femei cu numele Mary în zonă – Little Mary[6], Old Mary[7], Joe's Mary[8] şi Crazy Mary. Toţi oamenii din zonă le spun astfel.

— Ei bine, mie nu-mi place. E… E înjositor.

— Ai dreptate. Dar, din câte am auzit, vecinii ei au

---

[6] Mica Mary.

[7] Bătrâna Mary.

[8] Mary a lui Joe.

probabil dreptate. Cred că are probleme mentale. Se pare că au început când şi-a pierdut copiii într-o epidemie de vărsat de vânt. Soţul ei era plecat şi Mary era singură. Şi-a văzut toţi cei cinci copii murind unul după altul. De atunci n-a mai fost la fel.

Dacă s-ar fi aflat într-una din zonele civilizate, ar fi fost instituţionalizată şi i s-ar fi purtat de grijă. Aici e singură. Nu-i pasă de oameni şi nu vrea să accepte ajutorul oferit. Din când în când, atunci când vremea se înrăutăţeşte, mai trece câte cineva pe la ea şi-i lasă pe trepte câte o bucată de carne. Niciodată n-au primit mulţumiri pentru faptul acesta, însă carnea dispare; prin urmare, presupun ei, femeia o consumă.

Îmi părea rău pentru Mary. *Ce viaţă îngrozitoare*! *Ce groaznic este să fii cunoscut în felul acesta*, mi-am spus deplângându-i soarta. N-o văzusem niciodată, însă eram sigură că, dacă oamenii chiar ar fi vrut, *ceva* se putea face.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Vocea lui Wynn mi se strecură printre gânduri.

— Plimbarea? Mi-ar face plăcere, deşi nu ştiu ce planuri ai.

— Vreau să o supraveghez îndeaproape pe Mary şi problema ei. Apoi vreau să mă opresc şi să văd dacă Smith este acasă. Mi-ar plăcea să cumpăr doi sau trei căţei.

Chipul mi se lumină.

— Mi-ar plăcea să vin, am spus din nou.

— Mă duc să aduc câinii. Împacă-te cu cele mai călduroase haine pe care le ai. Trebuie să iei neapărat pantalonii aceia vechi.

M-am pregătit în grabă. Nu doream să-l las pe Wynn să aştepte. Am împrumutat o pereche de izmene de la Wynn şi am îmbrăcat pantalonii peste izmene. Abia mă puteam mişca. Am mai luat şi o pereche de şosete din lână,

tot de la Wynn şi am tras pe mine puloverul cel gros. Nu ştiam cu ce să mă încalţ. Nu aveam decât vechii bocanci de munte şi ştiam că n-o să-mi ţină de cald la picioare.

Wynn se întoarse curând după mine, lăsându-şi câinii afară, tolăniţi pe zăpadă. Eu mă străduiam să-mi vâr picioarele în bocancii cei greoi.

— Poftim, spuse el, cred că aceştia îţi vor ţine şi mai mult de cald.

Îmi întinse o pereche de mocasini indieni frumoşi, căptuşiţi cu blană. Erau cusuţi cu migală şi garnisiţi cu mărgele:

— Sunt minunaţi! am exclamat întinzând mâna după ei. De unde i-ai luat?

— Am rugat-o pe doamna Sam să-i facă. Ştiam că o să ai nevoie de ceva călduros pentru picioare. Din fericire, au fost gata în dimineaţa asta.

— Sunt atât de frumoşi, am continuat.

— Sunt frumoşi, fu de acord Wynn. Sunt şi călduroşi.

Am înţeles aluzia că erau pentru purtat, nu pentru admirat şi m-am grăbit să-i încalţ. Apoi, trăgând pe mâini mănuşile groase, l-am urmat pe Wynn afară, la sanie.

Pentru că nu ştiam să merg pe schiuri, am avut privilegiul de a călători în sanie. Wynn alergă pe lângă mine sau în urma mea, dând porunci câinilor. Aceştia ascultau imediat. Poate că atelajul „de mâna a doua” a lui Wynn nu era chiar atât de rău. Cu siguranţă, se comportau mai bine legaţi la sanie decât în libertate. Dobândeam un nou respect pentru ei pe măsură ce alunecam de-a lungul zăpezii îngheţate.

— E distractiv! i-am strigat lui Wynn în timp ce sania zbură peste o ridicătură. Râse văzându-mi exuberanţa copilărească.

Am ajuns într-o zonă unde vântul măturase zăpada de

pe drum, lăsând doar un strat subţire.

— Vrei să faci câţiva paşi? mă întrebă Wynn.

Da, voiam, aşa că am coborât din sanie şi l-am urmat.

Atelajul m-ar fi lăsat mult în urmă dacă aş fi continuat drumul în felul acesta. Am fost nevoită să alerg. Îmi dădeam seama că Wynn ţinea în frâu atelajul cu poruncile pe care le dădea câinilor. Cu toate astea, păreau să câştige teren. M-am grăbit, însă îmi era greu să ţin pasul cu ei, înfofolită fiind în toate hainele acelea. Wynn opri câinii şi, râzând, m-am urcat din nou în sanie. Respiram greoi, însă exerciţiul îmi făcuse bine.

Wynn o găsi pe Crazy Mary afară, la capcane. Era o femeie mărunţică. *Prea mică pentru a face o treabă de bărbat*, mi-am spus, iar preocuparea pentru ea mi se adânci.

Avea părul negru, drept, tăiat în dreptul maxilarului. În soarele dimineţii, era îmbrăcată cu un hanorac cu glugă, părul acoperindu-i faţa. Se uită la noi printre şuviţele de păr, cu ochi întunecaţi şi scânteietori. Pe chip avea câteva cicatrice şi mi-am dat seama că doar ea supravieţuise acelei epidemii de vărsat de vânt. Pe spate purta un fel de sac de piele din care se iţeau câteva bucăţi de blană. Se pare că Crazy Mary jupuise animalele la locul unde le găsise, apoi aruncase carcasele şi le vârâse blănurile în sac. Wynn îmi spusese că la întoarcerea acasă, vânătorul de blănuri curăţa şi întindea blănurile pe un cadru de lemn ca să se usuce. Slujba lui Crazy Mary urma să continue, ajunsă acasă, până la lăsarea serii.

Am rămas lângă sanie, în timp ce Wynn discută cu ea. Nu le puteam auzi conversaţia. Însă îmi dădeam seama că femeia era încă agitată. Îşi flutura braţele, îşi izbea pumnii unul de altul şi gemea ca un animal rănit. Nu ştiam dacă încerca să-i demonstreze ceva lui Wynn sau doar îşi

exprima sentimentele.

După câteva minute Wynn se întoarse la sanie.

— Ei bine? am întrebat.

— Continuă să susţină că cineva intră pe teritoriul ei.

— Crezi că e adevărat?

— Nu ştiu. E greu de spus când nu există ceva vizibil.

Am fluturat din mână în semn de salut în timp ce ne îndepărtam de Crazy Mary. Aceasta rămase în urmă, o femeie micuţă, singură, luptând cu natura şi cu un duşman nevăzut, necunoscut. Îmi părea tare rău pentru ea. Refuzam s-o numesc „nebună”. Dacă chiar trebuia numită cumva, ar fi trebuit să i se spună *Brave Mary*[9] sau *Trapline Mary*[10]. Nu era nevoie s-o numească Crazy Mary.

***

Ajunşi la coliba lui Smith, i-am văzut atelajul de câini priponit în curte. Animalele începură să latre şi să schiaune în timp ce câinii noştri opriră în faţa colibei. Smith ne întâmpină la uşă. Văzând uniforma lui Wynn pe sub hanoracul pe care-l purta, îşi flutură mâna în direcţia noastră în semn de salut, invitându-ne să intrăm. Nu cred că omul avea parte de mulţi vizitatori.

Nu era un om vorbăreţ, însă zâmbi larg şi ne pregăti câte o cană cu ceai tare, fierbinte.

L-am sorbit încet. Mi se făcu onoarea de a şedea pe singurul scaun din încăpere, în timp ce bărbaţii se ghemuiră jos, rezemaţi cu spatele de peretele colibei.

Discutară despre capcane, blănuri şi economie. Eu nu m-am alăturat lor. Eram prea ocupată să-i urmăresc pe căţeii ce ne ignorau şi-şi continuau jocul. Erau ca nişte mingiuţe de blană, cu ochi scânteietori şi cozi încovrigate.

---

[9] Curajoasa Mary

[10] Mary, femeia care vânează blănuri

Îmi era greu să cred că vor creşte mari şi se vor transforma în câini agresivi. Erau deja destul de mărişori şi ştiam că fuseseră înţărcaţi demult.

După câteva minute, Smith păru a considera că flecăriseră destul.

— Ce te aduce aici, sergent? îl întrebă pe Wynn.

Parte a slujbei lui Wynn era aceea de a aduna informaţii, iar cealaltă era de a transmite acele informaţii.

— Mary spune că cineva se apropie prea mult de capcanele ei, spuse Wynn, studiind cu atenţie reacţia bărbatului.

— Femeie nebună! Ea e cea care-şi lărgeşte hotarele. Ani de zile şi-a pus greşit capcanele; şi acum, când nu poate găsi animalele, îşi mută hotarele. Ai văzut unde şi-a pus capcanele?

Wynn încuviinţă. Vânătorul de blănuri scoase dintr-un raft aflat în colţul încăperii o hartă trasată cu mâna şi o întinse pe masă.

— Uite aici, spuse el, agitat. Astea de aici sunt capcanele mele. Le-am avut aici de ani de zile. Linia se întinde de-a lungul râului, o coteşte spre apus pe lângă pâlcul acela de brazi, urcă pe lângă apă, coboară spre barajul acela mic făcut de castori, coteşte spre apus aici şi se întoarce de-a lungul şirului ăstuia de coline. Fiecare vânător de blănuri de aici ştie că ăsta este teritoriul meu. Şi ce face ea? îşi strecoară capcanele aici şi câteva aici. Bătu harta cu degetul, ca pentru a-şi accentua spusele.

— Şi ultima oară când am ieşit, am găsit câteva capcane pe care le-a pus aici.

Supărarea lui Smith era vădită.

— Dacă n-ar fi fost femeie, explodă bărbatul, ba încă una cu mintea dusă, aş fi…

Însă omul nu-şi isprăvi afirmaţia.

Wynn continuă să studieze harta.

— O să verific, spuse el pe un ton calm. E clar că trebuie să aflăm cine intră pe teritoriul celuilalt.

Apoi Wynn îşi îndreptă atenţia spre căţeii ce se zbenguiau jucăuşi pe pământ.

— Caut câţiva căţei pentru sanie. Am auzit că ai căţei buni. Mie îmi par a fi potriviţi. Îi vinzi?

Smith zâmbi pentru prima oară. Se aplecă şi luă în mână un pui cu blană pufoasă. Căţelul îl răsplăti lingându-i degetul mare. Bărbatul îl mângâie pe spate şi-l trase de urechi jucăuş.

— Nu vreau, da' trebuie. Am destui câini. Şi în câteva săptămâni vin alţii. Care dintre ei îţi place?

Eu ştiam care-mi plăcea *mie*. Era un pui micuţ, cu o coadă stufoasă ce i se încovriga pe spate. Blana îi era de culoare argintie, avea ochii negri, sclipitori şi o limbuţă roşie. Îmi linsese zăpada de pe cizme.

Am aşteptat cu răsuflarea întretăiată ca Wynn să spună care era căţelul ales.

— Ce crezi, Elizabeth? mă surprinse întrebându-mă. Pe care dintre ei l-ai alege?

— De câţi ai nevoie?

— M-am gândit să încep cu doi.

— Pentru sanie?

— Pentru ce altceva?

M-am aplecat şi l-am ridicat pe cel drăgălaş. Căţelul începusă-mi lingă mâinile. *Cred că mă place*, mi-am spus încântată.

— Ei bine, tocmai m-am gândit că n-ar strica să avem un câine acasă. Adică, ar fi o tovărăşie bună şi…

— Vrei *un câine*?

N-am ezitat, ci i-am răspuns cu aceeaşi intensitate cu care pusese el întrebarea.

— Da.

Începu să râdă încetişor.

— Credeam că ţi-e teamă de câini.

— De cei din sat, da. Mârâie şi sar la tine când treci pe lângă ei. Dar îmi plac câinii, în general. Chiar îmi plac. Un câine al meu, acolo la cabană, m-ar face să mă simt… Ei bine, mai puţin singură… Şi mai în siguranţă când tu eşti plecat.

Wynn îşi dădu seama că îmi doream cu adevărat un căţel.

— Bine, spuse el zâmbind. Tu prima.

— Eu prima?

— Da, alege tu prima.

Asta nu era o problemă pentru mine. Am ridicat căţelul pe care-l aveam în braţe.

— Asta, am spus fără o clipă de ezitare.

Smith şi Wynn îmi zâmbeau amândoi când mi-am ridicat privirea.

— Ce crezi, Smith? întrebă Wynn pe un ton glumeţ.

— Cred că micuţa doamnă te-a pus la colţ, zâmbi Smith.

Probabil că pe chip mi se aşternu o expresie de uimire.

— Şi eu cred asta. L-a ales pe cel mai bun dintre toţi. Pusesem ochii pe acela ca să-l fac conducătorul celorlalţi.

Wynn întinse mâna şi ciufuli blăniţa căţelului. Acesta mârâi jucăuş şi-l lovi cu lăbuţa.

Mă simţeam foarte mulţumită. Alesesem un învingător. Totuşi, dacă Wynn îl dorise pe acesta ca să-i fie câinele de bază, poate că ar trebui…

— Poţi să-l iei tu dacă vrei, am spus oferindu-i căţelul. Tu ai nevoie de el. Eu doar îl vreau.

Wynn îşi ridică mâna de pe căţel şi-mi atinse obrazul.

— Păstrează-l. Cred că va fi potrivit pentru tine. Eu am de unde alege. Toţi promit să fie buni la tras sania.

Wynn îşi alese doi căţei. Erau frumuşei şi aceştia, însă mă bucuram că eu alesesem prima. Wynn îi plăti lui Smith, aşa că ne-am „împachetat” căţeii şi ne-am îndreptat spre casă.

N-a fost uşor să-i transportăm. Wynn se descurcă mai bine cu ai lui. Îi pusese într-un săculeţ şi le lăsase doar capetele afară. Căţeii priveau în jur, cu ochii mari, în timp ce străbăteam grăbiţi drumul spre casă.

Micuţul meu era puţin mai greu de stăpânit. Insistasem să-l duc în braţe. Nu-i plăcea să fie îngrădit, aşa că se foi, se agită, scheună şi lătră. Eram pe punctul de a renunţa la a-l mai ţine în braţe, când micuţul se hotărî că-i ajunsese; se încovrigă şi adormi.

Am continuat să-mi ţin mâna pe el, mângâind cu blândeţe blăniţa moale. Eram atât de bucuroasă că puteam avea, în sfârşit, un câine numai al meu. Fiind crescută la oraş, părinţii au fost de părere că nu exista suficient loc în casă sau în curte pentru animale de companie. În taina inimii mele, cred că întotdeauna îmi dorisem un animal. Poate că de aceea mă bucurasem de şoricelul acela mic, Napoleon, pentru scurta perioadă cât mi se alăturase în locuinţa de lângă şcoală. Iar acum aveam un câine! Şi încă un câine frumos.

O să-i pun chiar eu numele. Am început să mă gândesc la câteva nume. *Un câine ca acesta ar trebui să aibă un nume maiestuos, cum ar fi King sau Prince sau Duke*. Însă le-am lăsat baltă, gândindu-mă că erau prea banale.

Dintr-odată mi-a venit o idee. M-am răsucit în sanie.

— Wynn, am strigat încercând să acopăr şfichiuitul schiurilor şi lătratul câinilor. Trebuie să-i dau nume de

băiat sau de fetiţă?

— De băiat, răspunse Wynn cu un zâmbet în glas. Un nume de băiat, Elizabeth.

24
VIAȚA DE ZI CU ZI

L-am numit Kip. Dacă cineva m-ar fi întrebat de ce, n-aş fi ştiut ce să răspund. Mi se părea că i se potrivea. Era un animăluţ isteţ, iar Wynn spuse că niciodată nu era prea devreme ca să începi dresarea unui câine. Aşa că am început. Nu ştiam prea multe despre felul în care se dresează un câine. Wynn îmi spuse că ascultarea era extrem de importantă. Un câine, pentru a fi folositor şi plăcut, trebuia să fie ascultător. Wynn îmi oferi câteva indicaţii, iar serile, dacă îndatoririle nu-l ţineau departe de casă, chiar lucra cu mine şi cu căţelul meu.

Era uimitor cât de repede creştea Kip. Dintr-un căţeluş pufos se transformă într-un câine deşirat. Dintr-unul drăgălaş se transformă într-unul frumos. Coada i se încovriga deasupra blănii lucioase, închise la culoare, presărate cu stropi argintii. Era curios şi sensibil şi învăţa foarte repede. L-am îndrăgit de îndată şi chiar îmi umplu zilele. Conştientă de nevoile sale, fizice şi emoţionale, propria mea viaţă s-a îmbogăţit.

Kip avea nevoie de mişcare, aşa că-l scoteam afară la plimbare, înfofolindu-mă, ca să nu-mi fie frig. Era un mod bun de a mă ţine în formă. Când stratul de zăpadă deveni mai adânc şi mersul, mai greoi, am cerut schiuri ca să-mi pot continua programul zilnic de mişcare. Wynn aduse acasă o pereche şi mă învăţă să le folosesc. Erau mult mai greu de folosit decât îmi închipuisem privindu-l pe Wynn

cum le manevra. De multe ori m-am prăbuşit în zăpadă încercând să învăţ. Kip credea că este un joc; de fiecare dată când căderam, venea lângă mine ca să-mi lingă faţa, vârându-mi zăpadă la ceafă.

În cele din urmă am reuşit să-mi însuşesc tehnica schiatului. De acum frigul sau zăpada nu mă mai ţineau închisă în casă. Mă plimbam de-a lungul malurilor râului, spre apus, pe lângă lizieră şi în sat. Ori de câte ori mă duceam la magazin cu Kip, îl luam în braţe. Devenea tot mai greu şi nerăbdător cu mine. Nu-i plăcea să fie dus în braţe; dorea să alerge. Însă îmi era teamă de toate acele încăierări între câini la care asistasem în drumurile mele spre sat. Nu voiam ca Kip să fie atacat. Şi astfel, pe măsură ce săptămânile se scurgeau, de fiecare dată când ieşirile noastre includeau magazinul sau studiul biblic la Nimmie, îmi luam în braţe câinele tot mai mare şi mai împotrivitor. Mă întrebam cât voi mai reuşi să fac treaba asta. Nu doream să rămân închisă în casă şi nu doream nici să-l las pe Kip acasă singur. M-am gândit că, probabil, de acum plimbările noastre ne vor duce departe de câini şi de sat, spre pădure.

În câteva săptămâni, în jurul nostru se adunară şi mai multe troiene. Oamenii începură să se îngrijoreze cu privire la mâncare şi rezervele de lemne. Era nevoie de tot timpul şi atenţia lor pentru pregătirea unei mese sau două pe zi şi pentru încălzirea căminelor.

Crăciunul îmi părea ireal. În sat, nu se sărbătorea Crăciunul, ziua aceasta specială nefiind pusă deoparte. Am sărbătorit împreună cu Wynn în liniştea căminului nostru. Am citit relatarea naşterii Domnului, iar eu am vărsat câteva lacrimi de singurătate. Am încercat să le ascund de Wynn, dar cred că şi-a dat seama. N-am avut carne de curcan şi garniturile obişnuite. În schimb am avut friptură

de vânat şi plăcintă cu afine pregătită din fructele pe care le adunasem din pădure şi le conservasem. Femeile indiene le uscaseră pe ale lor, însă eu nu cunoşteam nimic despre procedeul de uscare. În plus, preferam fructele conservate; după părerea mea, aveau un gust absolut delicios în acea plăcintă de Crăciun.

După-amiază Wynn sugeră să-l scoatem pe Kip la alergat. A fost distractiv să ieşim împreună, însă vremea era teribil de rece, aşa că n-am rămas afară prea mult. Cred că până şi Kip se bucură să se întoarcă în casă, lângă foc.

Urma să intrăm într-un nou an. În mod repetat, Wynn fu nevoit să croiască o cărare prin zăpadă în fiecare dimineaţă. Dacă n-ar fi fost Kip, sunt sigură că n-aş fi părăsit niciodată bucătăria, însă el schelălăia şi se agita pe lângă uşă, dornic să alerge.

Vânătorii de blănuri aduceau din când în când familiilor lor câte un animal pentru carne. Femeile suplimentau meniul pescuind din râul îngheţat aflat în apropiere. Era o treabă urâtă, rece; simţeam că-mi îngheaţă oasele numai când mă gândeam la ele. Copii şi femei deopotrivă ieşeau adesea ca să adune lemne din pădure. Mă întrebam cum se făcea că nu se pregătiseră mai temeinic pentru iarnă, punând deoparte stive de lemne. Cei mai mulţi indieni adunau doar când le trebuia, iar asta era o sarcină greoaie, mai ales atunci când focurile trebuiau întreţinute zi şi noapte.

Continuam să mă întâlnesc pentru studiu cu Nimmie şi domnişoara McLain, deşi cea din urmă nu se „îmblânzise” prea mult. Părea atât de plină de amărăciune şi tulburare. Încetul cu încetul, i-am aflat povestea vieţii. Rămăsese orfană la vârsta de trei ani; Ian avea cinci la acea vreme. O familie de oameni cumsecade din Est,

suedezi, îşi făcuse milă de cei doi copii şi-i crescuse alături de cei şase ai lor. Se purtaseră destul de omenos cu ei, însă familia era săracă şi lipsită şi toţi copiii fuseseră nevoiţi să muncească încă de la o vârstă fragedă.

Educaţia era un lucru pe care pusese preţ acea familie, aşa că fiecare dintre copii frecventase şcoala până la cea mai mare clasă posibilă. Când ajunseră la anii adolescenţei, trăiau pe cont propriu. Când părăsi familia, Ian intră ucenic la un negustor dintr-un oraş învecinat unde se ocupă de contabilitate şi de gestiune. Bărbatul respectiv era de origine germană, iar Ian locuise la el în casă, învăţându-i limba. Katherine îşi dorise să ajungă învăţătoare, aşa că găsi de lucru în casa unui doctor şi mergea la cursuri ori de câte ori reuşea să ajungă la ele.

Stăpâna casei respective era o femeie greu de mulţumit, iar tânăra Katherine era adesea victima acceselor de furie ale acesteia. Ar fi plecat de acolo dacă ar fi avut unde să se ducă. În cele din urmă, îşi încheie educaţia şi reuşi să obţină o poziţie în şcoala din localitatea respectivă. Soţia doctorului îşi dădu seama dintr-odată că pierdea un ajutor preţios şi încercă s-o împiedice pe domnişoara McLain să primească slujba. Nu reuşi. În pensiunea unde locuia, se afla şi un tânăr; după câteva luni, cei doi se simţiră atraşi unul de celălalt şi, în cele din urmă, se logodiră. Domnişoara McLain era fericită. Pentru prima dată de când îşi amintea, avea o slujbă pe care o iubea, o leafă din care se putea întreţine şi – cel mai important – cineva care s-o iubească.

Tânărul părea şi el fericit, nerăbdător să se căsătorească. Domnişoara McLain îi spuse că trebuia să aştepte până când îşi putea permite să-şi facă rochia de nuntă şi toate lucrurile de care avea nevoie. Bărbatul declară că nu dorea să mai aştepte şi ticlui un plan

încântător. Avea o soră în oraş. Era sigur că aceasta va fi bucuroasă să le dea o mână de ajutor.

Se urcară într-un tramvai şi se duseră s-o viziteze pe sora lui. Domnişoara McLain era entuziasmată. Dacă John al ei avusese dreptate când spusese că sora lui îi va ajuta, curând avea să devină o femeie măritată, cu un soţ şi un cămin al ei.

Când tramvaiul se opri, cei doi străbătură scurta distanţă până la casa femeii. Însă domnişoara McLeain rămase mută de uimire. Trebuia să fie o greşeală. Se aflau în faţa casei fostului său angajator.

Intră în casă, însă lucrurile nu decurseră aşa cum se aşteptase. Nu numai că femeia, furioasă, refuză s-o ajute, însă începu să tune şi să fulgere spunând că era o tânără necinstită, pretenţioasă, leneşă, folosind tot felul de cuvinte urâte pentru a o descrie. John înlemnise ca o statuie, neîndrăznind s-o apere pe Katherine.

În cele din urmă, ruptura dintre el fu atât de mare încât nu mai putu fi dreasă, iar John anulă logodna. Domnişoara McLain îşi lăsă în urmă şcoala şi visele şi plecă la fratele ei, care pe atunci se stabilise deja în Nord.

Niciodată nu-şi îngropase amărăciunea. În cei douăzeci de ani de când locuia aici, o întreţinuse şi o alimentase până când se transformase într-o rană urâtă ce-i întina sufletul. Era nefericită; merita să fie nefericită; cred că se bucura chiar să fie nefericită; şi se descurca de minune să-i facă nefericiţi şi pe cei din jurul ei.

În ciuda amărăciunii şi a furiei sale, am început s-o plac pe domnişoara McLain. Îmi părea rău pentru ea, însă eram şi furioasă pe ea. Şi alţi oameni sufereau şi alţii fuseseră trataţi cu nedreptate. Şi supravieţuiseră. Nu exista niciun motiv pentru care domnişoara McLain să nu se rupă de nefericirea aceasta dacă voia.

Nimmie era întotdeauna răbdătoare şi iubitoare cu ea. În schimb, domnişoara McLain era răutăcioasă şi dură cu Nimmie. Pe mine nu mă prea băga în seamă. Poate că nu considera că merită efortul sau poate credea că nu mă voi lăsa intimidată de ea; nu ştiu.

În ciuda acestui lucru, am reuşit să ne continuăm studiul biblic. Pe măsură ce parcurgeam împreună lecţiile, am observat o schimbare reală în Nimmie.

Era în ea un zel, o blândeţe, o deschidere ce mă umplea de bucurie. Era tare dezamăgită atunci când o furtună de zăpadă ne împiedica să ne întâlnim. În seara zilei în care ne întâlneam pentru studiu, îi povestea lui Ian toate lucrurile pe care le învăţase. Eram surprinsă şi încântată de faptul că Ian părea interesat de cele spuse de Nimmie. Şi el părea nerăbdător să audă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

La mijlocul lunii ianuarie se abătu asupra noastră o furtună aprigă de zăpadă. Niciodată nu mai văzusem ningând atât de mult într-un timp atât de scurt. Îmi făceam griji pentru Wynn; se afla undeva, în pustietate, împreună cu atelajul de câini. Ştiam că animalele aveau un simţ neobişnuit al orientării chiar şi pe furtună, însă întreaga zi m-am plimbat prin casă şi m-am rugat ca animalele să nu ne dezamăgească tocmai acum.

Temperatura scăzuse, iar apa din lighean se acoperi din nou cu un strat subţire de gheaţă. M-am străduit din greu să păstrez căldura în casă, punând mereu lemne pe foc. Kip scheună la uşă, dorind să fie scos la plimbare, însă am amânat s-o fac. Deveni atât de insistent, încât în cele din urmă l-am trimis afară singur pentru câteva minute. Niciodată nu-l mai lăsasem singur şi mă temeam că nu se va întoarce. Însă nu trecu mult şi l-am auzit scheunând la uşă, cerând să fie lăsat înăuntru, la căldură.

I-am dat de mâncare lui Kip şi mi-am făcut un ceai. Wynn întârzia.

Se lăsase întunericul când am auzit un bubuit la uşă. Am alergat acolo cu inima bătându-mi puternic în piept. Cine putea fi? Wynn nu bătea la propria uşă. Cine putea veni şi de ce? *Oare s-a întâmplat ceva cu Wynn*?

Însă *era* Wynn, purtând ceva în braţe. I-am deschis uşa larg.

— E Crazy Mary, spuse el. Era singură în cabană, fără căldură şi fără mâncare.

I-am luat-o înainte şi am dat la o parte perniţele de pe canapea, ca să fac loc femeii.

Wynn dădu la o parte păturile şi o aşeză pe femeia care tremura din tot trupul. O clipă m-am întrebat dacă era conştientă, însă mai apoi pleoapele i se ridicară şi se uită la noi. Am zâmbit, însă nu răspunse zâmbetului meu.

— Ai pregătit ceva de mâncare? întrebă Wynn.

— Este supă în oală şi tocmai am pregătit ceaiul.

— Puţină supă. Nu prea multă. Va trebui s-o hrănesc eu.

În timp ce pregăteam supa, Wynn dădu la o parte păturile în care era înfăşurată şi îi scoase mocasinii şi fâşiile de blană în care îi erau învelite picioarele. Când am adus supa, el îi masa picioarele. Veni să-mi ia din mâini castronul cu supă, însă am arătat către picioarele ei.

— Îi dau eu de mâncare, am spus. Tu fă ce ai de făcut.

La început refuză supa din lingură; însă când îi simţi gustul pe buze, îşi deschise gura puţin şi am reuşit s-o hrănesc. Luă câteva înghiţituri şi am hotărât că deocamdată era destul.

— Să-i dau câteva înghiţituri de ceai? l-am întrebat atunci pe Wynn.

— Dă-i puţin, răspunse el, aşa că m-am dus să aduc ceai într-o cană şi i-am dat să bea cu linguriţa.

Femeia continua să tremure. Nu mai văzusem pe cineva atât de înfrigurat. M-am dus să mai aduc câteva pături. I-am pregătit patul şi am supravegheat-o pe parcursul nopţii. De câteva ori m-am trezit şi am constatat că Wynn lipsea de lângă mine. Era aplecat asupra femeii bătrâne, hrănind-o cu supă sau masându-i picioarele degerate.

Următoarele câteva zile le-am petrecut îngrijind-o pe Mary. Degetele de la picioare i se umflară căpătând un aspect înfricoşător. Se părea că nu mai puteam face prea multe pentru ele. O hrăneam cu linguriţa o dată pe oră. Începu să mănânce mai bine, deşi încă nu era în stare să se hrănească singură.

Ştiam că poate vorbi, însă cu mine nu vorbea. O auzisem vorbind cu Wynn în ziua când o vizitasem. Atunci avusese multe de spus. Ştiam că tăcerea ei de acum nu se datora faptului că nu putea vorbi, ci că aşa alesese. Oricare i-ar fi fost motivele, i-am respectat hotărârea. O, eu vorbeam. Vorbeam cu ea în timp ce o hrăneam şi în timp ce-i bandajam picioarele. Vorbeam cu ea despre vreme în timp ce trebăluiam prin casă spălând vasele sau punând lemne pe foc. Vorbeam cu ea aşa cum vorbeam cu Kip, incluzând-o în activităţile mele, fără a aştepta însă vreun răspuns.

Ea rămânea întinsă pe pat, urmărind cu ochii ei negri fiecare mişcare pe care o făceam, fără a spune nimic.

Când furtuna de zăpadă se mai domoli, doamna Sam şi Evening Star veniră la ceai. Trecuseră câteva săptămâni de la ultima vizită şi m-am bucurat să le văd. Bănuiam că veniseră s-o vadă pe Mary. Poate că aşa stăteau lucrurile, însă nu dădură de bănuit. După ce aruncară o privire în

direcţia femeii, o ignorară complet. Traversară încăperea spre masa de bucătărie, unde ştiau că vor fi servite şi se aşezară.

Vorbiră despre furtună, despre nevoia de lemne de foc, despre cât de greu se prindea peştele – în mare parte comunicând prin gesturi largi, presărate, ici-colo, cu câte un cuvânt. Evening Star se jucă cu Kip, părând a-mi îndrăgi câinele. Indienii nu erau obişnuiţi să aibă un câine în casă şi probabil că i se părea ciudat.

Când se ridicară să plece, le-am urmat la uşă.

— Mary se simte mult mai bine, am spus încet, deschizând subiectul şederii ei la noi. În câteva zile nădăjduim că va putea sta pe şezut.

N-am primit niciun răspuns.

— Cred că după ce va putea sta pe şezut, va putea şi să mănânce singură. Nu peste multă vreme va putea şi să meargă. Va lua ceva timp, dar îşi revine.

Nu eram sigură câte dintre cuvintele mele în limba engleză fuseseră înţelese de cele două femei, aşa că am gesticulat pentru a mă face înţeleasă.

Doamna Sam clătină din cap. Se răsuci spre mine şi mă privi.

— Nu stă.

— O, trebuie să stea, am insistat. Încă mai are nevoie de multă îngrijire. Nu-şi va putea purta singură de grijă.

Însă doamna Sam continuă să dea din cap.

— Nu stă, insistă ea. Pleacă – curând.

Doamna Sam avusese dreptate. Când ne-am trezit, dimineaţa următoare, Mary nu mai era acolo. Cum reuşise să se târâie afară din casa noastră până la cabana ei, nu voi şti niciodată. Fusese atât de slăbită, iar picioarele îi erau atât de umflate – şi totuşi, dispăruse. Wynn porni imediat după ea. Ajunsese acasă – şedea în cabana

îngheţată, înfăşurată în păturile-i sărăcăcioase. Refuză să mişte.

Wynn adună lemne şi făcu focul, apoi îi pregăti o cană de ceai din alimentele pe care le dusese cu el. Apoi petrecu toată dimineaţa adunând rezerve de lemne.

Porni prin pădure cu puşca şi fu răsplătit cu un pui de cerb pe care-l jupui şi-l agăţă într-un copac, lângă cabana lui Mary. Păstrat la rece, animalul urma să-i asigure femeii singuratice suficientă carne pentru câteva săptămâni de acum înainte.

O învăţă cum să-şi îngrijească picioarele, descărcă toate alimentele pe care i le adusese şi plecă.

Am plâns când mi-a povestit Wynn. Îmi părea atât de rău pentru micuţa femeie rămasă singură.

— Nu putem face nimic mai mult, mă consolă Wynn. Dacă am fi adus-o înapoi, aici, ar fi plecat din nou; şi poate că asta i-ar fi fost fatal.

Ştiam că avea dreptate. Făcuse tot ce putuse pentru Mary.

Speram că acest lucru era suficient pentru a o ţine în viaţă.

25
FURTUNA

Furtună după furtună se abătu asupra micii aşezări. Trăiam de pe o zi pe alta, acceptând situaţia aşa cum era. În zilele bune, când vântul se potolea, ieşeam cu Kip. În zilele cu zăpadă şi vânt, tremuram şi rămâneam în casă. Am ajuns să urăsc vântul. Nu era doar rece şi urât. Ne limita mişcarea şi, după cum aveam să constat, era fatal.

Într-o dimineaţă vijelioasă, Wynn se întoarse de la

magazinul Hudson’s Bay unde se dusese pentru câteva lucruri, spunându-mi că trebuia să facă o călătorie în sud.

— Astăzi? am întrebat nevenindu-mi să cred ce auzeam.

Era o vreme teribil de friguroasă. Vântul rece probabil că scăzuse temperatura la minus zece grade sau mai mult.

— Acum, răspunse el. Plec îndată ce pregătesc atelajul.

Wynn intră în casă atâta cât să mai ia pe el câteva haine şi să-şi împacheteze câteva alimente şi aparatura medicală. Am simţit cum mă cuprinde panica văzând câte măsuri de precauţie îşi lua. Aveam impresia că se aştepta să întâmpine piedici.

— S-ar putea să nu ajung acasă în seara asta, Elizabeth, spuse el, îndreptându-se de spate şi cuprinzându-mă cu braţele. Nu-ţi face griji pentru mine. Pe drum există câteva colibe ale vânătorilor de blănuri, iar dacă vremea se strică, îmi voi găsi adăpost într-una dintre ele. Ai tot ce-ţi trebuie?

Eu? Eu eram bine. El era acela care ieşea să dea piept cu vijelia.

Wynn verifică rezerva de lemne.

— Sunt mai multe stivuite afară, lângă uşă, dacă cumva rămâi fără lemne, mă informă. Nu ieşi din casă decât dacă eşti sigură că furtuna s-a potolit. Şi dacă ieşi, ia-l şi pe Kip.

Am încuviinţat. După spusele lui, îmi părea că avea să fie plecat *o veşniciei* ochii mi se umplură de lacrimi.

— N-o să păţesc nimic, spuse el, ştergându-mi lacrimile cu tandreţe. Te iubesc.

Am încercat să-i spun că şi eu îl iubesc; însă îmi era greu să pronunţ cuvintele. Îmi simţeam gâtul uscat.

— Unde… Unde mergi? am reuşit să întreb în cele din urmă.

— Am primit vestea că un vânător de blănuri de lângă Beaver Falls n-a mai fost zărit de vreo două săptămâni. Prietenul său spune că întotdeauna îl vizitează vineri seara, ca să joace cărţi. Dar au trecut două vineri şi el nu şi-a făcut apariţia. Îşi face griji pentru el.

— Nu are o cabană?

— L-au căutat acolo. Nu este.

— Dacă a dispărut de două săptămâni, am spus iritată, de ce n-a spus nimeni nimic înainte… Când vremea a fost mai bună?

— La asta nu-ţi pot răspunde; însă mi s-a spus acum şi trebuie să plec.

Eram furioasă pe neglijentul vânător de blănuri. Mă simţeam dezgustată de prietenul acela care aşteptase atâta vreme fără să spună nimic. Eram chiar puţin supărată pe Wynn pentru că-şi lua prea în serios meseria. Era mult mai înţelept să aştepte până când vremea avea să se îmbunătăţească.

L-am sărutat de rămas-bun şi l-am lăsat să plece, pentru că nu era nimic altceva de făcut.

Nici măcar Kip nu reuşi să-mi umple lunga zi. Am vorbit cu el, i-am dat de mâncare şi m-am jucat cu el, însă inima mea era la Wynn. *Sper să se întoarcă acasă înainte de lăsarea întunericului*, îmi repetam neliniştită.

Veni şi noaptea, iar Wynn nu se întoarse. Am rămas pe canapea, înfăşurată într-o pătură, vârâtă între perne. Kip se încolăci la picioarele mele, din când în când ridicându-şi capul, ascultând cu atenţie sunetele nopţii. Am auzit urletul unui lup ce răzbătu până la noi prin vâjâitul vântului. Kip auzi şi el. Se agită, neliniştit, însă nu răspunse urletului.

Am supravegheat focul îndeaproape. Dacă Wynn se va întoarce – nu, *când* se va întoarce, va fi înfrigurat şi va avea nevoie de căldură.

Din când în când aţipeam; de fiecare dată când mă trezeam, îmi ciuleam urechile ca să surprind zgomotul paşilor apropiindu-se de cabană. N-am auzit nimic. Spre dimineaţă am renunţat şi am adormit.

M-am trezit şi am găsit cabana aproape clătinându-se din cauza vântului. Focul era aproape stins şi m-am grăbit să pun lemne. Vântul şuiera, pătrunzând parcă prin fiecare crăpătură sau fisură în căsuţa noastră. Temperatura coborî şi mai mult, zăpada învolburându-se în jurul cabanei. Până şi Kip părea tulburat.

Am încercat să beau o cană de ceai, însă mâinile îmi tremurau ori de câte ori duceam cana la buze. Eram gata să izbucnesc în plâns, însă ştiam că lacrimile nu ajutau la nimic.

Am alimentat focul, m-am rugat, m-am învârtit de colo-colo, m-am rugat, am citit din Biblie, m-am rugat; şi cumva această a doua zi de vijelie, mai lungă parcă, se scurse, ceas după ceas.

O altă noapte, iar Wynn încă nu se întorsese. Am rămas din nou trează. Kip schelălăia şi-şi vâra botul în palma mea. L-am mângâiat pe blana bogată, pufoasă şi i-am vorbit pe un ton liniştitor, însă fără a-mi putea stăpâni lacrimile.

Am supravieţuit cumva şi a doua noapte. Ne-am trezit, având înainte o altă zi cu zăpadă şi vânt. Aveam impresia că nu mai suport. Vântul mă înnebunea cu vâjâitul său necontenit. Am apucat Biblia strâns şi m-am rugat până când m-am simţit epuizată cu totul. La mijlocul dimineţii, după ce am citit, am plâns şi m-am rugat parcă ceasuri întregi, am adormit. Zilele lungi şi nopţile

nedormite îşi spuneau cuvântul, iar trupul meu avea nevoie de odihna pe care mintea mea o refuza.

Când m-am trezit, nu-mi venea să cred ochilor. Soare! Vântul încetase. Nu mai ningea. Furtuna trecuse. Îmi venea să strig de bucurie; îmi venea să alerg. Îmi venea să evadez din strânsoarea casei şi să caut tovărăşia oamenilor. Cum izbutiseră oare să facă faţă furtunii? Şi m-am întrebat ce se întâmpla cu Wynn. Acum, că furtuna trecuse, urma să vină acasă. Trebuia să-i pregătesc ceva cald de mâncare.

Doar atunci mi-am dat seama că focurile nu mai ardeau. Trebuia să le pornesc repede. Mai aveam doar câteva bucăţi de lemn pe care le adusesem de afară, însă la uşă erau destule. M-am îndreptat în grabă spre uşă. Însă n-am putut s-o deschid. Am împins din nou, fără a înţelege ce se întâmplase; însă uşa nu se deschidea. *Zăpada*! Ne blocase în casă. Am încercat din nou. Nu, nu vom sta prea multă vreme blocaţi aici. Cu puţin efort, uşa va trebui să se deschidă. Am încercat din nou, însă uşa nu se clintea.

Am lăsat să se stingă focul din soba de bucătărie şi l-am păstrat doar pe cel din cămin, ca să economisesc lemnele. Wynn urma să vină curând. Cu siguranţă, lemnele vor ajunge până când va veni el. Şi atunci, va săpa în zăpadă, ne va scoate de aici şi totul va fi bine din nou.

Însă ziua se scurse şi Wynn nu sosi.

M-am dus la geam şi am zgâriat cu unghia gheaţa depusă, ca să pot vedea împrejurimile. Se vedeau câteva fumuri ieşind din case. Era forfotă – se perindau oameni şi câini printre case. Am încercat să le fac semn cu mâna, dar ştiam că era în zadar. Nu mă putea vedea nimeni prin geamul mic, îngheţat. Am pus ultima bucată de lemn pe foc şi am aşteptat din nou. *Wynn va veni curând*, *asta-i sigur*, i-am spus lui Kip încetişor.

Focul se stinse. M-am învelit în pături şi m-am ghemuit pe canapea. Chiar şi aşa era frig. Am început să mă tem pentru mâinile şi picioarele mele. Am ridicat blana grea de pe duşumea şi m-am învelit în ea. Era voluminoasă, însă îmi oferea oarecare protecţie. Kip schelălăia, dornic să iasă afară, însă n-aveam cum să-l las. M-am gândit să-l strecor prin fereastră, în speranţa că va da fuga în sat şi va atrage atenţia cuiva cu privire la situaţia în care mă aflam. Însă fereastra era prea mică pentru trupul lui Kip.

Noaptea se lăsa din nou. M-am înfofolit cum am ştiut mai bine şi am încercat să dorm. Am adormit rugându-mă.

Îmi amintesc vag că mi-am schimbat poziţia o dată sau de două ori în timpul nopţii, fiindu-mi tare frig. În starea mea de amorţeală, nu-mi puteam da seama care era motivul acelui frig. Kip se mişcă şi el, iar eu am tras mai bine păturile în jurul meu şi am aţipit din nou, cu Kip încovrigat la picioarele mele. Trupul îi era greu, dar nu l-am îndepărtat.

— Hei! Salutare! se auzi în cele din urmă un glas ce mă aduse la realitate.

M-am străduit să dau la o parte păturile de pe mine şi m-am grăbit spre uşă. Nu se deschidea.

— Nu pot deschide uşa, am strigat cât de tare am putut.

În clipa aceea am auzit zgomot de lopeţi. Cineva venise şi săpa în zăpadă. Era McLain însoţit de câţiva indieni. Mă bucuram să-i văd, însă eram dezamăgită de faptul că Wynn nu era cu ei. Când zăpada de la uşă fu dată la o parte atât cât să se poată intra, prima mea întrebare a fost:

— Aţi primit veşti despre soţul meu?

McLain se opri o clipă şi privi în jur.

— Ai auzit ceva despre Wynn? am întrebat din nou.

— Nu, încă nu, doamnă; dar o să fie în regulă.

Am încercat să mă încurajez cu cuvintele lui. Mă întrebam dacă McLain spunea adevărul sau doar încerca să mă liniştească cu amăgiri.

— Cum te simţi? mă întrebă el.

— Sunt bine, cred, am răspuns, mişcându-mi braţele şi picioarele ca să mă asigur că funcţionau cum trebuie. Niciodată nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva! Mulţumesc.

— De câtă vreme ai rămas fără căldură?

— Doar peste noapte.

— Prea mult, spuse voinicul bărbat, apucându-mi mâna. Cum îţi sunt degetele?

— Bine.

— Picioarele?

— N-am nimic.

— Să le văd.

Eram pe punctul de a protesta, însă omul rămase neclintit.

— Să-ţi văd picioarele, doamnă Delaney.

M-am dus în dormitor ca să-mi scot ciorapii şi m-am întors în picioarele goale. Duşumeaua cabanei era rece ca gheaţa. Domnul McLain îmi făcu semn să mă aşez pe un scaun şi îmi studie ambele picioare.

— Eşti o femeie tare norocoasă, spuse el în cele din urmă. Nu ştiu cum le-ai ferit de îngheţ.

— Kip a dormit pe ele, am spus, amintindu-mi deodată.

— Poftim?

— Kip. Câinele meu. A dormit pe ele. Îmi amintesc că m-am trezit în timpul nopţii şi simţeam pe picioare greutatea trupului său.

— Măi să fie, spuse domnul McLain, apoi începu să râdă. Ei bine, băiete, zise apoi, trecându-şi mâna prin blana moale a lui Kip, cred că nu eşti doar drăgălaş.

Unul dintre indieni se ocupase de focul din şemineu. Acum ardea cu flăcări mari.

— Trebuie să dezgheţăm locul ăsta, spuse McLain şi se îndreptă spre soba din bucătărie. Apa din găleată e îngheţată bocnă.

Aşa era. La fel şi cea din lighean şi, am descoperit cu groază, nici ceainicul de porţelan nu scăpase intact. Era fisurat de sus până jos din cauza ceaiului ce îngheţase. Toate acele zile în care mă bucurasem să servesc ceaiul împreună cu prietenii erau de domeniul trecutului. Îmi venea să mă aşez şi să plâng, însă bărbaţii încă mai umblau prin casă şi nu doream să-mi vadă durerea, în plus, eram îngrijorată pentru Wyntr.

— Ar fi mai bine să-ţi iei ceva în picioare, spuse McLain şi mi-am dat seama că încă aveam picioarele goale.

Am ascultat şi mi-am vârât picioarele în mocasinii mei călduroşi, apoi m-am dus în bucătărie ca să văd ce alte stricăciuni urma să mai descopăr. Câteva conserve cu mâncare erau crăpate din cauza îngheţului. Găleata cu apă nu păţise nimic. Cred că polonicul din ea făcuse ca gheaţa să se ducă în sus şi nu înspre pereţii găleţii. Nu eram sigură dacă ibricul de ceai păţise ceva. Trebuia să aştept până când apa avea să se dezgheţe ca să-mi dau seama dacă era fisurat sau nu.

Nici ligheanul nu păţise nimic. Avea marginile rotunjite, iar gheaţa se „urcase” pe ele. Nu erau multe stricăciuni. Şi, din fericire, eu încă mai aveam întregi degetele de la mâini şi de la picioare.

— N-am văzut fum ieşind prin coş în dimineaţa asta. Am tras o sperietură zdravănă, spunea domnul McLain.

— Şi eu m-am speriat, am recunoscut. Nu ştiam când mă va găsi cineva.

— Furtuna a fost grea pentru toată lumea. Nimmie are o grămadă de oameni pe care se străduieşte să-i hrănească cu hrană caldă. Câteva familii au rămas fără lemne.

— A fost cineva…? am dat să întreb, dorind să aflu dacă murise cineva din cauza frigului, însă n-am putut isprăvi întrebarea. Eram aproape bolnavă de îngrijorare din cauza lui Wynn.

Domnul McLain bănui ce dorisem să întreb şi ezită o clipă, apoi răspunse încet:

— Am pierdut câţiva – oameni în vârstă, majoritatea. Şi o fetiţă. Dintotdeauna a fost mai bolnăvicioasă, iar frigul ăsta a fost prea mult pentru ea. Nimmie a suferit mult. Fetiţa era una dintre favoritele ei.

Sărmana Nimmie.

Focurile ardeau cu flăcări mari de acum, iar încăperea începuse să se încălzească. Însă urma să treacă destul de mult timp până când va fi din nou călduroasă.

Cei doi indieni plecară. Domnul McLain aduse înăuntru o cantitate mare de lemne de lângă uşă, apoi şi el dădu să plece.

— Ar trebui să nu mai ai probleme de acum, mă asigură el. De acum încolo o să fim mai atenţi. Nu cred că va mai ninge în noaptea asta. Cerul e senin.

— Pot veni cu tine? am întrebat degrabă.

Ştiam că Nimmie avea nevoie de ajutorul meu. Nu ştiam ce să fac – să mă duc la ea sau să aştept în cabană întoarcerea lui Wynn. Conştiinţa câştigă şi am întins mâna după haina groasă.

Kip dădu să mă urmeze, însă l-am împins înapoi.

— Tu aştepţi aici, i-am spus. N-o să stau mult.

— Nu mă deranjează să-l iei cu tine, spuse domnul McLain.

— S-ar putea înhăita cu vreun câine din sat, am obiectat.

— Este posibil.

— Ei bine, nu vreau să fie rănit.

— De aceea îl duceai în braţe?

Închisesem uşa în urma noastră lăsându-l pe Kip schelălăind, iar acum ne croiam drum printre nămeţi, spre sat.

Răsuflarea caldă se transforma în nori albicioşi în faţa mea. Nu i-am răspuns lui McLain; păşea prea repede, iar eu nu puteam ţine pasul, încălţată cu schiurile, în acelaşi timp purtând o conversaţie. Doar am încuviinţat printr-o aplecare a capului.

— Înseamnă că de acum înainte îl vei ţine închis în casă tot timpul?

Am clătinat din cap.

— Atunci, ce vei face?

— Mă plimb cu el acolo, am spus, arătând cu mâna spre spaţiile largi din direcţia opusă satului.

— Nu vei putea să-l fereşti la nesfârşit de câini, să ştii.

Mă gândisem şi eu la asta.

— Mie mi se pare, spuse bărbatul răguşit, că Kip s-ar descurca foarte bine într-o încăierare. L-ai hrănit bine şi are cu câteva kilograme mai mult decât unii dintre câinii din sat ce sunt nevoiţi să-şi caute hrana. A avut parte şi de multă mişcare, aşa că a dezvoltat oase şi muşchi puternici. E un câine inteligent. Cred că ar face faţă foarte bine unui adversar.

Nu eram sigură ce anume dorea să-mi comunice.

— Adică, vrei să spui că…? am început, însă domnul

McLain interveni:

— Spun că, fie că-i vorba de un copil, fie că-i vorba de un câine, trebuie să-i dai şansa să crească – în mod natural. Nu-l poţi proteja la nesfârşit, altfel îl strici. Nu va fi niciodată ceea ce ar trebui să fie. Kip este un Husky. Sigur, câinii aceştia sunt bătăioşi când e nevoie. Şi se va ivi şi această nevoie într-o zi. Aici, în Nord, e un lucru sigur. Cred că ar trebui să-i dai lui Kip şansa de a dovedi ce poate într-o confruntare, înainte de a se afla în situaţia de a lupta cu un animal. Poate că atunci chiar viaţa lui va depinde de felul în care ştie să lupte.

Aş fi vrut să-l contrazic pe acest om – să-i spun că Kip nu va fi nevoit niciodată să lupte, că-l voi feri întotdeauna de asemenea situaţii. Însă ştiam că domnul McLain avea dreptate. Kip era un câine din Nord. Trebuia să fie pregătit pentru viaţa din Nord. Nu-mi plăcea ideea, dar era un adevăr.

Am păşit mai departe în linişte, analizând în minte cuvintele bărbatului de lângă mine. Trebuia să-i îngădui lui Kip să crească.

Trebuia să-l expun rigorilor vieţii din sat şi ghearelor celorlalţi câini.

Mai întâi aveam să vorbesc cu Wynn despre asta şi să aflu dacă îi dă dreptate omului. O, dacă s-ar întoarce acasă! Plecase în urmă cu trei zile. Nu era cu putinţă ca misiunea aceasta să-l reţină atâta vreme.

Am clipit des pentru a opri lacrimile ce mi se transformau în mici boabe de gheaţă pe obraji şi m-am grăbit să-l prind din urmă pe domnul McLain. Nimmie avea nevoie de mine.

26

DUPĂ FURTUNĂ

Situaţia de la magazinul Hudson’s Bay era chiar mai rea decât mă aşteptasem. Încăperea era plină de oameni. Nimmie, ocupată să umple castroane dintr-o oală aburindă cu supă, mă întâmpină cu un zâmbet. Doamna Sam era singura din grup pe care am recunoscut-o. Şi câţiva dintre copiii pe care-i văzusem adunaţi în jurul lui Nimmie pentru poveşti.

Unii oameni aveau bandaje pe mâini sau picioare şi am presupus că fuseseră trataţi de degerături.

M-am îndreptat spre doamna Sam.

— Unde este soţul tău? am întrebat-o.

Când se uită la mine cu ochi goi, am spus:

— Sam? Unde e Sam?

— Capcană, răspunse ea, făcând o mişcare cu mâinile ce imita prinderea vânatului în capcană.

— Dar celelalte? Evening Star, Little Deer şi Anna? Le-ai văzut?

Clătină din cap.

Ne-am privit, recunoscând întrebările şi îngrijorarea din ochii celeilalte. Nu ştiam dacă soţii lor fuseseră sau nu în pădure să verifice capcanele şi mă întrebam dacă şederea lor acasă ar fi schimbat lucrurile.

Nimmie era uşurată să mă vadă.

— Mă bucur atât de mult că n-ai păţit nimic, spuse ea când sfârşi de servit ultimul castron. Asta a fost cea mai rea furtună din câte îmi amintesc. M-am temut că n-o să ai suficiente lemne.

Se pare că domnul McLain nu-i povestise lui Nimmie despre căminul fără foc, nedorind s-o alarmeze fără a vedea mai întâi cum stau lucrurile.

— O, am avut lemne suficiente, am spus deocamdată.

Ce pot face ca să ajut? am întrebat-o.

— Cei de acolo – încă n-au primit nimic de mâncare. Am rămas fără castroane sau căni. Nu ştiu…

— Dar domnişoara McLain? am întrebat. Nu are ea câteva castroane pe care am putea să le folosim?

— Nu m-am gândit la asta…

— Mă duc să văd.

M-am îndreptat în grabă spre uşă şi am ocolit clădirea.

Un glas mă invită să intru. Am găsit-o pe domnişoara McLain într-o încăpere încălzită, şezând înaintea şemineului, cu picioarele sprijinite pe o bucată de lemn pentru a le încălzi şi cu mâinile împreunate în poală.

Am rămas privind-o cu uimire, întrebându-mă dacă ştia ceva despre ceea ce se petrece în odaia de alături. În cele din urmă mi-am regăsit vocea.

— Am venit pentru Nimmie, am început. Are câţiva zeci de oameni de hrănit şi nu mai are vase. Ne-am întrebat dacă am putea împrumuta câteva.

Nici măcar nu se uită la mine.

— Mă gândesc că puteţi, spuse ea pe un ton apatic.

Atitudinea ei mă irită, însă n-am comentat. Am înghiţit greu, apoi am spus pe un ton cât se poate de normal:

— Unde sunt?

— Unde crezi că ar trebui să fie vasele? îmi replică cu un sarcasm exagerat.

— Pot să le iau? am întrebat, atentă la tonul meu.

— Nu ştiu cine ar putea să le ia dacă n-o faci tu, răspunse ea muşcător.

Am tras adânc aer în piept, m-am îndreptat spre bufet şi am început să adun farfuriile. Le-am aşezat într-un lighean aflat pe un raft din apropiere. După ce l-am

umplut, am dat să plec.

— Asigură-te că sunt fierte după ce le foloseşti, spuse domnişoara McLain, fără a-şi lua ochii de la flăcări.

M-am răsucit pe călcâie ca s-o pot privi în faţă.

— Îţi dai seama, i-am răspuns, că dincolo de peretele acela există oameni care luptă pentru viaţa lor? Ştii că unii dintre ei s-ar putea să-şi piardă degetele de la mâini şi picioare? Ştii că Nimmie a stat trează jumătate din noapte ca să-i îngrijească? Iar tu şezi aici, învăluită de marea ta autocompătimire, gândindu-te doar la tine şi la dragostea pierdută! Ei bine, vrei să ştii ce cred? Cred că bine ai făcut că te-ai descotorosit de el. Dacă a fost în stare să… Să te părăsească din cauza unei surori acuzatoare, atunci n-a fost bărbat adevărat. Şi ştii ce mai cred?

Eram aproape sigură că domnişoara McLain nu era deloc interesată de ceea ce credeam eu, însă am continuat.

— Cred că dacă după douăzeci de ani încă stai lângă foc şi-ţi lingi rănile în timp ce alţii suferă de frig şi de foame, nici tu nu eşti o femeie adevărată. Şi poate… Poate că soţia doctorului a avut dreptate. Poate că sărmanului John îi este mai bine fără tine.

Am părăsit încăperea, trântind uşa după mine. Străbătusem jumătate din distanţa până la uşa magazinului când am realizat ce făcusem. Mi-am muşcat buza, iar lacrimile începură să mi se prelingă pe obraji. Mă rugasem cu atâta sârguinţă pentru această femeie. Mă străduisem să-i arăt dragoste reală şi compasiune. Nimmie încercase ani la rând să dărâme barierele din jurul ei – iar eu tocmai distrusesem orice speranţă într-o clipă de mânie. Trebuia să-mi cer iertare. Nu mă aşteptam să-mi accepte scuzele. Poate că niciodată nu voi putea repara răul pe care-l înfăptuisem.

— O, Doamne, iartă-mă, am suspinat plină de

remuşcare. N-ar fi trebuit niciodată să spun acele cuvinte.

Scuzele trebuiau să mai aştepte. Nimmie avea nevoie de mine, acum.

Am trudit toată dimineaţa cum am ştiut mai bine. Oamenii primiră hrană şi îngrijire. Domnul McLain şi câţiva bărbaţi porniră să cerceteze toate casele din sat. Era chiar mai rău decât crezusem. Pe lângă acea fetiţă, furtuna luase viaţa a cinci alţi oameni: un bătrân şi soţia acestuia, care locuiau singuri într-o cabană aflată la marginea satului; o bunică din casa bărbatului ce ar fi trebuit să mâne caii şi căruţa la venirea noastră aici şi un domn în vârstă care fusese foarte bolnav înainte de furtună. Se spunea că ar fi murit oricum, pentru că era foarte slăbit. Mai murise şi o femeie între două vârste care pornise să adune lemne şi se rătăcise în furtună.

Datorită stratului mare de zăpadă şi frigului, săparea unor gropi era imposibilă, aşa că trupurile fură învelite în pături şi legate de crengile copacilor în aşteptarea primăverii. Indienii aveau un pâlc special de copaci ce slujeau acestui scop – „copacii îngropăciunii” îi numea domnul McLain. Însă înainte ca trupurile să fie pregătite pentru aceşti copaci, trebuiau examinate de Poliţia Canadiană ce trebuia să ofere şi permisiunea de a fi îngropate. Aşa că fură aşezate într-o cabană goală, în aşteptarea întoarcerii lui Wynn.

Faptul că m-am implicat în îngrijirea oamenilor din sat îmi mai luă gândul de la Wynn, deşi n-am reuşit să-i ignor total absenţa. Pe tot parcursul zilei, atât eu cât şi Nimmie am fost ocupate cu îngrijirea celor care aveau nevoie de ajutorul nostru. După-masă magazinul începu să se elibereze. Mulţi adunaseră lemne pentru focul din casă şi se întorseseră în propriile locuinţe. Cei care rămăseseră trebuiau hrăniţi din nou; aşa că am stat lângă oala cu

tocană, încercând să le pregătesc încă o masă sărăcăcioasă.

Nimmie tocmai isprăvise de examinat mâna umflată a unui om, când am auzit-o exclamând:

— Katherine! Te simţi bine?

M-am întors şi am dat cu ochii de domnişoara McLain. Ştiam că întârziasem să-mi cer iertare şi că n-ar trebui să mai amân, însă acum nu era nici timpul, nici locul potrivit. Nu eram sigură de ceea ce ar fi trebuit să fac.

Domnişoara McLain nu spuse nimic, aşa că Nimmie continuă:

— Ai vrut ceva?

— Da, spuse domnişoara McLain pe un ton cât se poate de normal. Vreau să ajut.

Nu ştiu care dintre noi a fost mai mirată – Nimmie sau eu. Am privit-o amândouă pe domnişoara McLain cu gurile căscate. Ochii ei erau roşii şi umflaţi şi mi-am dat seama că plânsese.

— Vreau să ajut, repetă ea. Îmi spui ce pot face?

— Ei bine… Ei bine… Pregătim ceva de mâncare. Câţiva dintre aceşti oameni tocmai au sosit şi n-au mâncat nimic de câteva zile. Elizabeth pregăteşte tocana.

— Ce pot să fac? întrebă domnişoara McLain încă o dată.

— Păi… Avem nevoie de vase. N-am avut timp să spălăm vasele încă.

Nimmie îi arătă ligheanul plin cu vase murdare încă aşezat în spatele sobei celei mari. Fără un cuvânt, domnişoara McLain se îndreptă într-acolo, îşi suflecă mânecile şi se puse pe treabă.

Nimmie mă privi, iar eu am ridicat din umeri neajutorată. N-aveam idee ce anume determinase o asemenea schimbare. Şi n-aveam de gând să întreb – aici.

Cam pe la mijlocul zilei făcusem tot ce putusem pentru oamenii din sat. Se întoarseră toţi la casele lor. Fumul se ridica din cabanele ce înconjurau spaţiul gol din mijlocul aşezării. Nimmie sugeră să ne aşezăm şi să bem un ceai, însă i-am spus că ar trebui să mă întorc acasă. Kip era singur şi eram sigură că Wynn urma să se întoarcă curând acasă. Şi probabil că focul se stinsese, iar cabana era din nou friguroasă. Având în vedere toate acestea, Nimmie îmi îngădui să plec.

Kip fu bucuros să mă vadă, aproape doborându-mă la pământ cu entuziasmul său. L-am lăsat afară să alerge, în timp ce am aprins focurile. Îmi luă ceva timp să încălzesc încăperile şi să fierb apa din ibric. Era fisurat puţin aproape de gât, dar putea fi folosit. Îmi părea rău după ceainicul meu. Îmi doream o ceaşcă de ceai fierbinte. În cele din urmă, am căutat un vas mai mic şi am făcut ceai în el. Poate că era doar în închipuirea mea, însă parcă nu avea acelaşi gust.

Când se lăsă întunericul, cabana era încălzită şi confortabilă, însă am simţit cum mă trec fiori de frig. Unde era Wynn? Cât de mult îi trebuise să găsească un vânător de blănuri rătăcit? Am stat în faţa focului, citind şi rugându-mă. În cele din urmă mi-am pus Biblia deoparte şi am început să mă plimb de colo-colo, lăsându-mi lacrimile să curgă în voie pe obraji.

În cele din urmă, am umplut şemineul cu lemne, m-am învelit în pături şi m-am ghemuit din nou pe canapea. Kip sări şi el pe canapea şi se aşeză la picioarele mele. De data asta nu l-am mai certat pentru că se urcase pe canapea. Mi-am amintit de noaptea de dinainte şi de faptul că Kip se poate să-mi fi salvat degetele de la picioare.

Era lună plină, iar razele ei se strecurau prin ferestruica îngheţată. Părea atât de strălucitoare, lumina

sa reflectându-se în zăpada proaspăt căzută. Încercam să mă rog din nou, când mi s-a părut că aud o mişcare la uşă; şi, înainte de a mă putea desprinde din pături, Wynn intră în casă.

Nici măcar n-am alergat la el; doar mi-am îngropat faţa în palme şi am început să suspin până când tot trupul începu să mi se zguduie. Eram atât de uşurată, atât de recunoscătoare să-l văd întors cu bine acasă. El păşi spre mine şi mă cuprinse cu braţele. M-am agăţat de el, iar el mă ţinu în braţe vreme îndelungată, mângâindu-mă pe păr şi bătându-mă pe spate.

— Gata, gata, Elizabeth, murmură el, ca şi când ar fi vorbit unui copil mic.

N-am încercat să vorbim. Nici nu era nevoie. Mai târziu urma să aflăm detaliile celor întâmplate în cele patru zile triste de despărţire. Deocamdată era destul să fim din nou împreună.

Wynn avu parte de o zi plină şi neplăcută după întoarcerea sa. Pe lângă faptul că trebuia să examineze trupurile celor morţi, adusese cu el un altul, pe sania trasă de câini. Îl găsise pe omul în căutarea căruia pornise, însă nu la timp pentru a preveni moartea. Se pare că omul călcase într-una dintre propriile lui capcane. Reuşise să se elibereze; însă, cu piciorul rănit, nu mai fusese în stare să se întoarcă la cabană sau să ceară ajutor. Wynn descoperise trupul lângă potecă.

Am întrebat dacă avea soţie şi familie.

— Nu, spuse Wynn, soţia lui a murit încercând să dea naştere unui copil, în urmă cu trei ani.

A fost o zi tristă pentru noi. După ce trupurile fură inspectate şi Wynn completă rapoartele necesare, indienii primiră permisiunea de a-şi îngropa morţii.

În acea după-amiază un grup solemn de oameni ieşi

din sat, îndreptându-se spre „copacii îngropăciunii”. Wynn şi cu mine ne-am alăturat sumbrei procesiuni. Sunetul bocetelor îmi dădu fiori. Niciodată nu mai auzisem aşa ceva. Nu era un plânset, era mai degrabă un strigăt, un geamăt, un bocet gutural ce se ridică şi cobora pe măsură ce coloana de oameni înainta. Îmi simţeam sufletul sfâşiat şi am plâns încetişor alături de bocitori.

Întorşi acasă, odată cu lăsarea serii, tobele îşi înteţiră ritmul. Ecoul lor se auzea în întreaga aşezare, purtând cu el mesajul morţii. Până şi Kip se agită şi scânci.

— Vor continua astfel toată noaptea? l-am întrebat pe Wynn, simţindu-mă neliniştită şi iritată pe măsură ce ritmul tobelor se înteţea.

— O, nu. Ar trebui să se oprească din clipă în clipă.

Puteam zări, pe fereastră, focurile de tabără aprinse în mijlocul satului. În jurul focurilor, indienii se mişcau în ritmul unui dans. Toboşarii stăteau în lumina focului, cu tobele în mâini, cântând o melodie monotonă ce se înălţa în întunericul nopţii.

Wynn avusese dreptate. Tobele încetară la fel de abrupt precum începuseră. M-am uitat din nou pe fereastră şi am zărit siluetele unor oameni dispărând în umbrele clădirilor. Focurile îşi pierduseră intensitatea, aruncând în jur o lumină slabă. Morţii avuseseră parte de o îngropăciune respectabilă.

27
VIAŢA ÎN SAT

Ianuarie făcu loc lunii februarie. Am mai avut parte de furtuni, însă niciuna atât de violentă ca cea de la mijlocul lui ianuarie. În cea mai mare parte a ei, viaţa păru

să intre într-un soi de rutină. Încă mai continuam studiile biblice, iar domnişoara McLain participă la fiecare dintre ele. Deşi era încă dificilă uneori, atitudinea ei se schimbase. Niciodată nu m-am scuzat pentru „ieşirea” mea – nu pentru că n-aş fi vrut. Însă pur şi simplu nu părea a fi lucrul cel mai potrivit în circumstanţele date. *Îţi mulţumesc*, *Doamne*, m-am rugat, *pentru că ai schimbat răul în bine*.

Când noi prunci îşi făcură apariţia în familiile din sat, moaşele indiene asistară la naşterea lor. Între întâi octombrie şi mijlocul lunii ianuarie se născură cinci copii. Şi până acum, în ciuda iernii friguroase, nu pierdusem niciun copil, cu excepţia acelei fetiţe. Pentru mine a fost un şoc când le-am auzit prima dată pe Nimmie şi pe domnişoara McLain discutând cu recunoştinţă despre acest lucru.

Vreţi să spuneţi că era de aşteptat să moară copii? am vrut să le întreb. Însă conversaţia lor îmi dădu de înţeles că în Nord moartea era aproape la fel de acceptată ca şi viaţa. Din cauza vremii grele, a lipsei de îngrijire medicală şi a hranei sărăcăcioase, copiii mureau în mod regulat. Eram îngrozită. Mai ales ştiind că medicamentele şi doctorii i-ar fi putut salva pe mulţi dintre ei.

Wynn supraveghe îndeaproape situaţia privitoare la Maryversus-Smith. Îi făcu mai multe vizite lui Mary. Femeia începuse din nou să pună capcane. Cum reuşea să facă asta, Wynn nu ştia. Energia acestei mici femei era remarcabilă. Îşi pierduse câteva degete de la picioare în urma degerăturilor, însă continua să umble şontâcăind, verificând şi aşezând capcane, jupuind blana animalelor. După spusele lui Wynn, avea deja un morman considerabil. Mai spuse şi că toate dovezile susţineau declaraţiile lui Smith. Mary intrase pe teritoriul lui.

— Trebuie să fie o greşeală, am spus. Dacă intră pe teritoriul altuia, probabil că o face fără să-şi dea seama.

Wynn doar zâmbi.

Kip era un câine frumos. Am discutat cu Wynn despre ceea ce spusese domnul McLain – să-i îngădui lui Kip să-şi găsească locul în comunitatea de câini din aşezarea noastră.

— Crezi că are dreptate? am întrebat fără tragere de inimă, temându-mă că Wynn ar fi fost de acord cu domnul McLain.

— Mă tem că da, Elizabeth, spuse el. Se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, fie că vrei, fie că nu vrei. Kip va fi provocat şi va fi nevoit să facă faţă provocării sau să dea bir cu fugiţii.

Nu mi-l imaginam pe Kip dând bir cu fugiţii. Nu eram sigură că-mi doream lucrul acesta. Dar să lupte? Nici asta n-aş fi dorit.

— Crezi că este pregătit? am întrebat cu glas tremurat.

M-am uitat la blana lui frumoasă, presărată cu argintiu şi la curbura încântătoare a cozii sale. M-am cutremurat când mi l-am imaginat cu urechile ciopârţite şi sângerânde şi cu răni pe trup.

— Nu grăbi lucrurile, spuse Wynn şi mă strânse de mână. Este suficient timp.

Wynn petrecea multe ceasuri dresându-şi noii câini. Creşteau şi ei, la fel ca fratele lor, Kip, însă Wynn nu voia să-i pună în hamuri, cel puţin pentru câteva luni, aşteptând ca oasele şi muşchii să li se dezvolte complet. Alese încă doi căţei dintre cei proaspăt fătaţi şi despre care ne vorbise domnul Smith când îl vizitasem. Wynn era foarte mulţumit de ei. Erau isteţi şi puternici şi învăţau foarte repede. Până acum nu dădeau niciun semn de pornire

răutăcioasă. Wynn îi dresase cu fermitate şi bunătate. Iar ei îi răspundeau cu respect şi devotament.

Prietenele mele din sat erau mult prea ocupate cu întreţinerea focurilor şi cu hrana propriei familii pentru a avea timp de vizite. Ocazional, una sau două îşi făceau apariţia preţ de câteva minute. Femeile pe care le însoţisem la cules de fructe de pădure îşi aduceau câteodată şi vecinele pentru a le întâlni. Încă nu puteam comunica prea bine. Multe dintre femei cunoşteau câteva cuvinte în limba engleză, însă cel mai adesea acestea erau cuvinte pe care le foloseau atunci când aveau marfă de vânzare, nu când erau într-o vizită, servind ceaiul. Însă punând cap la cap toate cunoştinţele şi ajutându-ne foarte mult de mâini, am reuşit să comunicăm, într-o anumită măsură; însă adesea rămâneam aşezate mai multe minute, fără a spune nimic, doar bucurându-ne de tovărăşia celeilalte. Era o experienţă nouă pentru mine. Eu fusesem obişnuită să vorbesc. Nu-mi era uşor să stau fără să spun nimic. Însă, cu timp şi răbdare, învăţam.

Evening Star aştepta un alt copil. Iar eu eram nerăbdătoare să primesc vestea cea bună, rugându-mă ca totul să meargă bine şi să aibă parte de un copilaş sănătos.

Nu era prea sigură de perioada când trebuia să nască. Când am întrebat-o, a ridicat din umeri, ignorându-mi întrebarea. M-am gândit că poate nu mă înţelesese, aşa că am reformulat întrebarea. Din nou ridică din umeri, spunând:

— Vine când e gata.

Aceasta fusese traducerea Annei.

Am fost treziţi în toiul nopţii de cineva care deschisese uşa casei noastre şi-l strigase pe Wynn. Ne-am ridicat amândoi în şezut, apoi Wynn întinse mâna, pe întuneric, după haine, îmbrăcându-se în grabă.

Inima-mi bătea cu putere în timp ce ascultam glasurile neliniştite ce răzbăteau din cealaltă încăpere. Curând Wynn se întoarse lângă patul nostru, cu lampa în mână:

— Este vorba de Evening Star, spuse el. Sunt probleme cu naşterea.

Wynn isprăvi de luat hainele pe el, apoi se întoarse şi mă sărută pe frunte.

— Încearcă să nu te îngrijorezi, spuse el. Mă întorc cât pot de repede.

Am încercat să nu mă îngrijorez, însă n-am prea reuşit. Dacă moaşele cu experienţă n-o puteau ajuta pe Evening Star, ce putea face Wynn?

În cele din urmă m-am dat jos din pat şi m-am dus să pun lemne pe foc. Am pus lampa pe măsuţă, m-am înfăşurat într-o pătură şi am luat Biblia în mână. Am răsfoit prin cartea Psalmilor, citind versetele subliniate, promisiuni şi asigurări. Nu mă puteam concentra la citire. În cele din urmă am închis ochii şi am început să mă rog. Pentru Evening Star şi pentru micuţul nenăscut. Pentru Wynn, ca să aibă înţelepciune şi călăuzire. Pentru mine, ca Dumnezeu să-mi liniştească duhul îngrijorat, ca să mă pot concentra asupra Cuvântului Său.

După câteva minute, am deschis din nou Biblia. Ochii mei trecură repede peste pagini. Eram mai liniştită. Inima încetase să-mi mai bată aşa de tare. Am citit pasaj după pasaj până când am ajuns la Psalmul 27: 14. M-am oprit şi am citit din nou versetul. „Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima şi nădăjduieşte în Domnul!”

Bine, *Doamne*, m-am rugat. *Tot ce pot face este să aştept*. Am luat în mână puloverul tricotat pe care-l împleteam pentru micuţ şi care era aproape gata, continuându-mi lucrul.

Wynn se întoarse abia spre dimineaţă. Era ostenit, însă ochii lui îmi zâmbiră în clipa în care intră pe uşă şi ştiam că adusese veşti bune.

— Este bine? am întrebat.

— Şi ea, şi băieţelul ei, îmi răspunse Wynn.

Am închis ochii o clipă înălţând o rugăciune de mulţumire, simţind lacrimi pe sub pleoape. Apoi l-am privit pe Wynn, zâmbind.

— Probabil că eşti foarte obosit, am spus. Vrei o cană de cafea înainte de a te duce să te odihneşti puţin?

— Să mă întorc în pat? râse Wynn. Draga mea, nu intenţionez să mă pun la culcare. Este timpul să începem o nouă zi.

Aşa că am pregătit micul dejun în timp ce Wynn se bărbieri; apoi, după ce am mâncat şi ne-am rugat împreună, soţul meu dădu startul unei noi zile – sau o continuă pe cea începută deja.

Pe când tăia lemne îngheţate pentru foc, unul dintre copiii satului se lovi cu toporul. Oamenii îl aduseră la Wynn care, din fericire, era acasă de data asta. Am aruncat o privire scurtă la rană şi mi s-a făcut rău. Am dat la o parte pernele de pe canapeaua noastră, iar Wynn îl întinse pe băiat pe salteaua subţire.

Cracul pantalonului era sfâşiat şi plin de sânge. Primul lucru pe care Wynn trebui să-l facă fu să cureţe zona, ca să poată vedea cât de gravă era rana. Îmi ceru foarfecele ca să taie cracul pantalonului, apoi mă rugă să aduc apă fierbinte şi trusa cu materiale medicale.

Băieţii indieni care-l aduseseră stăteau în jurul canapelei, neajutoraţi. Înţelegeau foarte puţină engleză şi păreau la fel de ameţiţi ca şi mine.

Am reuşit să fac tot ce-mi spusese Wynn – am adus apă şi tifoane, am fiert instrumentarul într-o cratiţă pe

sobă şi i-am dat lui Wynn tot ce avea nevoie.

Wynn curăţă bine rana, reuşind să oprească sângerarea, apoi o cusu. Singurele semne că băiatul simţea durerea erau chipul său palid şi dinţii încleştaţi. Eu priveam rana doar atunci când eram nevoită. În cea mai mare parte a timpului am reuşit să-mi ţin privirea deoparte şi să-mi privesc mâinile, duşumeaua sau chipul lui Wynn. Îmi păru că trecuse o veşnicie, însă treaba fusese rezolvată foarte repede. Am oftat când Wynn spuse:

— Asta este.

Acum puteam leşina.

Dar n-am făcut-o. Am reuşit, cumva, să rămân în picioare. Cei doi indieni făcură un pas în faţă ca să-l ia pe bravul băiat; era palid şi epuizat din cauza suferinţei. Am făcut şi eu un pas în faţă.

— Poate că ar trebui să rămână aici o vreme, i-am sugerat lui Wynn. E prea slăbit ca să fie transportat acum. O să am eu grijă de el.

Wynn, surprins, se îndreptă spre băieţii care îşi sprijineau prietenul. După un dialog scurt, cei doi încuviinţară şi plecară.

Wynn se asigură că tinerelul este aşezat într-o poziţie comodă, apoi îşi luă pălăria.

— Mă duc s-o caut pe mama lui, spuse el. Trebuie să-i spun ce i s-a întâmplat.

După un sfert de oră, Wynn se întoarse însoţit de o femeie pe chipul căreia se putea citi îngrijorarea.

Traversă încăperea spre fiul ei şi-i adresă câteva cuvinte pe un ton blând. El deschise ochii şi-i răspunse. Ea vorbi din nou, făcu un semn cu capul spre noi şi părăsi încăperea.

Numele băiatului era Nanook. Rămase cu noi timp de cinci zile înainte de a se îndrepta spre casă, ajutat de două

bastoane improvizate. Îmi făcuse plăcere să-l găzduiesc. Nu-mi putea vorbi, dar putea râde. Şi putea mânca – o, şi încă ce mai mânca! Rana nu i se infectă, iar pentru asta am fost mulţumitori. Wynn o îngriji cu mare atenţie, bandajând-o dimineaţa şi seara. Când Nanook ne părăsi, rana lui mergea spre vindecare.

Înainte de a pleca, i-am dat o bucată de pâine proaspătă. O vârî în interiorul hainei, cu ochi sclipitori. Îl mângâie pe Kip, pe care ajunsese să-l îndrăgească, apoi se îndreptă, şontâcăind, spre uşă.

28
MARTIE

Când sosi luna martie, am început să mă gândesc la *primăvară*, însă Wynn mă avertiză că era mult prea devreme. Nimeni altcineva nu se aştepta să avem parte de primăvară la o dată atât de timpurie. Parcă nu mai aveam răbdare. Mi se părea că iarna poposise la noi de *ani* de zile.

Eram neliniştită şi mă simţeam singură. Prietenele mele indiene fuseseră prea ocupate pentru a mai veni la ceai în ultima vreme. Nimmie răcise şi ea, aşa că suspendasem întâlnirile de studiu biblic. Încă nu mă simţeam în largul meu în prezenţa domnişoarei McLain, deşi mi se îngăduise să-i spun Katherine. Aş fi putut să-i fac o vizită, însă era ocupată cu îngrijirea lui Nimmie. Mi-ar fi plăcut să fac eu acest lucru, însă ştiam că pentru Katherine era important să se implice personal. Aşa că am rămas acasă.

Nu mai aveam nimic de cusut, nimic de reparat. Citisem toate cărţile de câteva ori. Mi se părea că tot ce

am de făcut este să pregătesc trei mese pe zi şi să spăl vasele.

Eram sătulă şi de mâncarea pe care o aveam. Mi se părea că era aceeaşi, în fiecare zi – mâncare din conserve.

Aveam peşte proaspăt şi carne de vânat. Însă mă săturasem şi de acestea. Nu-mi plăcea carnea de vânat şi tânjeam după o înghiţitură de friptură de vită sau şuncă. Tânjeam după primăvară. Însă în Nord, primăvara se lăsa aşteptată.

Am hotărât să fac o plimbare până la magazin. Poate că voi găsi pe rafturi alimente puţin mai ieftine, ca să mai schimb meniul.

M-am înfofolit şi mi-am tras mănuşile pe mâini. Kip aştepta deja la uşă, dând vesel din coadă.

— Vrei să ieşim la o plimbare? l-am întrebat – o întrebare inutilă, de altfel.

Mi-am vârât picioarele în schiuri şi am pornit. Era o zi însorită şi am îndrăznit să sper că, de această dată, Wynn se înşelase. Poate că primăvara bătea la uşă.

Am păşit în soarele dimineţii, iar Kip începu să alerge în faţă sau în lateral, căutând sau scormonind după ceva cunoscut numai de rasa lor. Eram mulţumită.

Nu mă gândisem nici măcar o clipă la câinii satului, atât de bucuroasă eram că sunt din nou afară. Dacă m-aş fi gândit, poate că aş fi acţionat la fel. Mă împăcasem cu ideea că domnul McLain şi Wynn avuseseră dreptate: nu-l puteam proteja pe Kip de viaţa reală.

Domnul McLain îmi ieşi în cale pe la jumătatea satului, salutându-mă cu bucurie. Am întrebat cum se simţea Nimmie, iar el păru uşurat de faptul că-şi revenise de pe urma bolii.

Ne îndreptam împreună spre magazin când am auzit un vâjâit în timp ce un câine alergă pe lângă mine. Am

tresărit uşor, surprinsă de goana lui; apoi un lătrat venit din stânga mea mă făcu să mă răsucesc pe călcâie.

Kip îşi găsise de lucru vârându-şi botul în adăpostul unui iepure, iar acest câine din sat se îndrepta direct spre el. Am icnit, ducându-mi mâna la gât. În mod surprinzător, câinele se opri la câţiva paşi de Kip, provocator. Din locul unde ne aflam, puteam auzi mârâitul furios ce-i ieşea din gâtlej. Kip rămase ca înţepenit, parcă nesigur de ceea ce se petrecea. Domnul McLain întinse mâna şi-o puse pe braţul meu.

— O să se încaiere, nu-i aşa? am spus cu glas sugrumat.

— Vom vedea, spuse McLain. Kip ar putea fi suficient de înţelept ca să nu accepte provocarea.

— Suficient de înţelept? Dar ai spus că *va trebui* să lupte.

— Nu cu acesta. Nu cu Buck al lui Lavoie.

M-am răsucit spre McLain.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat alarmată.

— El este şeful aici, doamnă Delaney. A bătut fiecare câine din sat.

M-am uitat în jurul meu, căutând cu frenezie o bâtă sau o piatră sau orice ar fi putut opri încăierarea. Nu era nimic.

— Trebuie să-i oprim! am strigat. Kip ar putea fi omorât!

Am făcut un pas înainte, însă McLain mă opri.

— Nu poţi interveni; dacă se ajunge la încăierare, ai putea intra în colţii lor.

Câinele familiei Lavoie îi dădea târcoale lui Kip, arătându-şi colţii şi mârâind ameninţător. Îi dădu ocol de câteva ori şi cred că i-a aruncat câteva vorbe foarte urâte în limba câinească. Kip păru insultat – furios. Mă aşteptam

ca, din clipă în clipă, să sară unul la gâtul celuilalt.

Apoi, se întâmplă ceva ciudat. Kip îşi coborî coada şi începu s-o vânture încetişor dintr-o parte într-alta. Schelălăi încet, ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru faptul că se afla pe teritoriul altui câine. Câinele cel mare încă se mai zburlea la el. Înaintă şi-l muşcă o singură dată. Kip nu ripostă. Câinele familiei Lavoie îl privi sfidător pe Kip, îi mai dădu târcoale încă o dată, apoi – zburlindu-se şi mârâind – se îndreptă spre casele din sat.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă bucur sau să mă simt ruşinată.

Domnul McLain zâmbi larg.

— Isteţ câine, spuse el. Însă bătrânul Buck ar trebui să-şi păzească spatele într-o lună sau două.

Nu ştiam ce dorise să spună cu asta, însă am început din nou să respir şi am pornit-o cu pas vioi spre sat. Ziua nu mi se mai părea la fel de însorită ca până atunci şi eram nerăbdătoare să-mi fac cumpărăturile şi să mă întorc acasă.

Anna şi doamna Sam veniră, în sfârşit, în vizită, la ceai. Eram bucuroasă s-o văd din nou pe Anna, pentru că în felul acesta puteam afla ce se mai întâmplase în sat. Am vorbit despre familiile de acolo şi despre traiul lor. Viaţa în sat părea a fi o luptă continuă de a ieşi cu bine din iarnă, în aşteptarea verii; iar verile erau mult prea scurte.

Evening Star şi pruncul ei erau sănătoşi. Nu-i mai văzusem de când o vizitasem pe Evening Star pentru a-i duce puloveraşul tricotat şi o oală cu supă, îndată după naşterea băieţelului. Era tare frumuşel, iar Evening Star era mândră de el – şi pe bună dreptate.

Avusesem parte de un alt deces. O indiancă în vârstă de patruzeci de ani sau mai mult murise de gripă. În ultimii ani sănătatea i se şubrezise. Născuse cincisprezece

copii şi slăbise cu fiecare naştere. Dintre cei cincisprezece copii, numai şapte supravieţuiseră. Trupul ei fu înfăşurat într-o pătură şi agăţat de crengile copacilor pentru îngropăciune. Tobele ritualice îşi transmiseră din nou mesajul, iar focurile luminară întunericul nopţii.

Se mai născuse un copil. De data aceasta moaşele nu mai avură nevoie de ajutorul lui Wynn.

Au mai fost oameni bolnavi, însă nicio epidemie. Cu toţii păreau să-şi ţină răsuflarea, vorbind în şoaptă ori de câte ori se amintea cuvântul „epidemie”. Oamenii se temeau ca nu cumva o boală grozavă să se abată peste satul lor, pentru că erau neajutoraţi. Nu aveau doctori şi spitale, iar medicamentele erau foarte puţine.

Discuţiile noastre se îndreptară spre lucruri mai frumoase. Eu le-am vorbit despre dorinţa mea de a veni primăvara. Despre faptul că aveam să învăţ de la femeile din sat cum să găsesc ierburi şi plante comestibile în pădure. Despre plantarea propriei mele grădini. Despre descoperirea locurilor unde creşteau fructe de pădure. Cu toţii aşteptam zilele cu soare şi ploaie de vară. Nici măcar îngrozitorii ţânţari nu mai păreau atât de îngrozitori odată cu sosirea primăverii.

— Ce mai face Nanook? am întrebat.

— Aleargă, spuse Anna, iar ochii îi străluciră.

— O veste minunată. Bine. Foarte bine. Mă întreb adesea ce mai face sărmana Mary, am continuat. Nu ştiu cum reuşeşte să aibă grijă de capcane, mai ales acum, când îi lipsesc câteva degete de la picioare.

— E nebună, murmură Anna, sorbindu-şi ceaiul.

Aş fi vrut s-o contrazic, însă am spus în schimb:

— Îmi pare rău pentru ea. Şi-a pierdut mai întâi toţi copiii, apoi i-a murit soţul. Sărmana.

Însă Anna spuse foarte liniştită:

— Soţul n-a murit.

M-am uitat la ea. Probabil că ştia mai multe despre asta. Locuise aici.

— Eşti sigură? Nouă ni s-a spus că soţul ei este mort.

— Mort. Dar n-a murit.

Nu înţelegeam. Anna îşi isprăvi ceaiul şi se ridică, gata de plecare. Doamna Sam Lavoie se ridică şi ea şi se îndreptă spre uşă. Anna o urmă, iar eu am urmat-o pe Anna. Când am ajuns la uşă, ea se întoarse spre mine.

— Ea l-a omorât, spuse ea simplu. L-a omorât pentru capcane. Joe al meu a văzut.

Şi plecă.

Am aşteptat cu nerăbdare întoarcerea lui Wynn acasă, ca să-i spun ce aflasem de la Anna. Cu siguranţă, femeia se înşelase. Sărmana Mary nu putea face un asemenea lucru. Iar dacă făcuse aşa ceva, iar Joe fusese martor, ar fi trebuit să raporteze. Ceva nu era în regulă în treaba asta.

Când Wynn veni acasă, îmi aduse veşti. Mary se afla în închisoarea improvizată a satului. Wynn fusese nevoit s-o aducă aici. Urma să fie dusă la judecată. Femeia îşi pusese capcanele pe teritoriul lui Smith şi chiar mai mult. Wynn o descoperise furând din capcanele lui Smith. Era o infracţiune gravă, iar Mary trebuia să răspundă în faţa legii pentru ea.

Am simţit că mi se face rău.

— Unde este acum? am întrebat.

— În spatele magazinului lui McLain este o încăpere mică. O foloseşte ca să depoziteze pieile acolo – atunci când nu e ocupată cu altceva.

Acum era ocupată cu altceva. Cu Mary.

— Pot s-o vizitez? am întrebat.

Wynn păru surprins; apoi răspunse.

— Desigur. Dacă vrei.

Da, voiam. M-am dus acolo ziua următoare, luând cu mine pâine proaspătă şi tocană. Mary primi mâncarea, însă nici măcar nu se uită la mine. I-am vorbit, însă mă ignoră complet. Mi-am dat seama că nu avea nevoie de mâncarea mea. Domnul McLain şi Nimmie se îngrijiseră să-i dea de mâncare.

Am încercat să vorbesc cu ea. Însă ea continuă să privească în altă parte.

— Vreau să te ajut, am spus. Vrei să-ţi aduc ceva sau să fac ceva pentru tine?

Ea se întoarse cu spatele la mine şi se ghemui pe patul din colţul încăperii, înfăşurându-se în pătură.

M-am întors acasă mai tristă decât eram înainte de a pleca. Am hotărât să discut cu Wynn. Trebuie să existe un alt mod de a rezolva situaţia asta.

— Trebuie neapărat să procedezi astfel? l-am întrebat.

— Mă tem că da, Elizabeth. Nu putem ignora dovezile. Am prins-o chiar în timp ce fura din capcanele lui Smith.

— Dar nu poate fi… Nu poate primi o… O mustrare… Să i se mai dea o şansă? am continuat.

— Nu avem de-a face cu o şcolăriţă pusă pe şotii. Ştie foarte bine cât de grav e ceea ce a făcut.

— Dar dacă ştie că o vei urmări, n-o să mai facă, am insistat.

— Elizabeth, dacă o las pe Mary nepedepsită, niciunul dintre oamenii de aici n-o să mai aibă niciun respect faţă de lege. În plus, Crazy Mary va încerca din nou – o, poate nu imediat, dar va face din nou acelaşi lucru. Are o obsesie de a aduna blănuri şi nimic n-o va opri să pună mâna pe ele.

M-am gândit la Anna şi la cuvintele ei. Încă nu-i spusesem nimic lui Wynn. Acum mi le-am amintit, iar amintirea lor mă întristă şi mai rău.

Wynn continuă.

— Va avea parte de un proces corect, mă asigură el. Vor lua în considerare starea ei psihică. Va fi îngrijită mai bine decât dacă ar rămâne în continuare singură.

— Dar asta o va ucide, am izbucnit. N-ar putea sta închisă. N-a putut sta nici măcar aici, cu noi!

Ochii lui Wynn îi oglindeau tristeţea. Starea emoţională a lui Mary urma să sufere, cu toată grija de care va avea parte. Avea nevoie de libertate. Fără ea, femeia nu putea supravieţui.

— Mai este un lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare, Elizabeth, spuse Wynn. Dacă nu rezolv problema asta cum trebuie şi nu îndeplinesc cerinţele legii, Smith sau altcineva o va rezolva după bunul plac, după propriile legi. Mary ar putea fi ucisă sau bătută atât de rău încât ar putea ajunge prea neajutorată pentru a se mai îngriji de – capcane sau de propria persoană. Iar asta ar însemna moarte.

La acest lucru nu mă gândisem.

Wynn încheie subiectul.

— Am fost trimis aici ca să mă asigur că legea este respectată, Elizabeth. Şi intenţionez să fac acest lucru, cât de bine pot, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Ştiam că Wynn va urma principiile legii şi nu propriile sentimente.

Mary nu fusese trimisă la judecată. Două zile mai târziu, Nimmie o găsi moartă pe patul din colţ. Murise în somn.

29
NIMMIE

Luna martie plecă de la noi, târându-se pe picioare slăbite şi tremurânde. Tânjeam ca primăvara să-şi facă apariţia dănţuind, aducând cu ea viaţă şi prospeţime. Cred că toţi cei din sat tânjeau după ea.

Pentru unele femei din sat, acest lucru însemna întâlnirea cu soţii lor după mai multe luni. Unii îşi aveau capcanele departe de sat şi odată plecaţi, toamna, nu se mai întorceau decât după topirea zăpezilor.

Bărbaţii care îşi aveau capcanele mai aproape de sat plecau şi veneau, petrecând o parte din timp cu familiile lor şi cealaltă, prin desişuri.

Nimmie se simţea din nou bine, aşa că am reînceput întâlnirile de studiu biblic. De fiecare dată când ne întâlneam, mă învăţa o lecţie nouă. Era o femeie răbdătoare, frumoasă, cu o inimă plină de dragoste şi o minte deschisă la adevăr.

Într-o seară am discutat cu Wynn despre ea în timp ce şedeam în faţa focului din cămin.

— Am ajuns s-o îndrăgesc pe Nimmie, am spus. Este o femeie frumoasă. Ciudat, prima oară când am văzut-o, am fost atât de dezamăgită. Nu ţi-am spus asta niciodată, nu-i aşa?

Wynn clătină din cap, studiindu-mă.

— Cred că nu ţi-am spus pentru că-mi era ruşine de mine însămi. Am avut prejudecăţi şi nu mi-am dat seama. Îi îndrăgesc pe indieni, însă îmi dorisem pe cineva… Cineva cu care să împărtăşesc unele lucruri. Şi… Am crezut… Am crezut că… Persoana de care aveam nevoie trebuie să fie ca mine… Albă. Ei bine, am greşit. Îmi doream o femeie albă şi am descoperit, în schimb, o prietenă, o prietenă

foarte specială în Nimmie.

Wynn mă luă de mână. Cred că înţelegea ce încercam să-i spun.

Pe măsura trecerii timpului, am împărtăşit cu Nimmie, la un nivel mult mai profund, gânduri şi sentimente, înţelesuri ale Sfintei Scripturi.

Într-o zi, Nimmie veni să mă viziteze, singură. Nu era ziua noastră de studiu biblic şi am fost puţin surprinsă.

— Ai puţin timp să vorbim? mă întrebă.

Timpul era unul dintre lucrurile de care dispuneam din belşug. Aşa că am invitat-o înăuntru.

Îşi scoase haina şi se aşeză pe un scaun, la masa din bucătărie.

Am pus ibricul cu apă pe sobă, am vârât în sobă încă o bucată de lemn şi am aşteptat să înceapă.

— M-am gândit la versetul pe care l-am studiat ieri, începu ea, cel în care se spune că Cristos a murit pentru cei păcătoşi.

Am încuviinţat, amintindu-mi.

— Eu sunt păcătoasă, continuă Nimmie cu voce scăzută.

— Da, fără Dumnezeu cu toţii suntem aşa, am spus aproape în şoaptă.

Nimmie mă privi cu ochii măriţi.

— Şi tu?

— O, da. Şi eu.

— Dar…? începu Nimmie, însă nu continuă.

— Biblia spune că toţi am păcătuit, îţi aminteşti? Este unul din versetele pe care le-am studiat în urmă cu câteva săptămâni.

— Îmi amintesc, spuse Nimmie. Dar cred că la vremea aceea nu m-am gândit prea mult la el.

— Ei bine, este adevărat. Biblia mai spune că nu este

nimeni fără prihană, niciunul măcar.

Nimmie rămase în tăcere.

— Şi asta îmi amintesc, spuse ea în cele din urmă.

— Şi mai spune că, pe când eram noi încă păcătoşi, El ne-a iubit.

— Asta este partea pe care îmi este atât de greu s-o înţeleg, izbucni Nimmie. Nu-mi pot imagina ca cineva să moară pentru…

Nimmie se opri din nou.

— Elizabeth, spuse ea, privindu-mă în ochi. Sunt o persoană teribil de rea.

Am vrut să protestez, însă Nimmie continuă:

— Tu nu mă cunoşti, Elizabeth. Nu ştii ce era să fac.

Nu plânse. Aici oamenii nu plângeau, însă îşi plecă capul, iar ochii ei refuzară să mă privească.

— Vrei să-mi povesteşti despre asta? am întrebat în cele din urmă, dându-mi seama că Nimmie era teribil de tulburată.

— Am avut grijă de Crazy Mary. I-am dus de mâncare şi apă ca să-şi spele mâinile. I-am bandajat degetele infectate, ce nu se vindecaseră în urma degerăturilor. De fiecare dată, am vorbit cu ea. Am încercat s-o încurajez – să-i spun că lucrurile se vor rezolva. Însă de fiecare dată îmi cerea un singur lucru. Mă implora să i-l aduc. Am refuzat de fiecare dată. Dorea să-i aduc cuţitul de vânătoare.

Nu înţelegeam cuvintele lui Nimmie. Se aşternu tăcerea, iar eu am încercat să-mi dau seama ce însemna asta. Pentru ce credea că făcuse un rău îngrijind de Mary? Nimmie îşi ridică capul.

— Ştiam de ce voia cuţitul. Nu suporta să fie închisă – ca o găină în coteţ.

Atunci am înţeles. Crazy Mary intenţionase să-şi

curme viaţa.

— Ei bine, am continuat s-o refuz. Apoi, într-o dimineaţă, n-am mai putut suporta. Aproape că înnebunise în încăperea aceea strâmtă şi nu după multă vreme urma a fi dusă departe de pământul ei şi de oamenii pe care-i cunoştea. Urma să fie închisă într-o altă încăpere – pentru totdeauna. Asta o putea ucide. O putea ucide încetul cu încetul. Oare n-ar fi fost mai uşor să moară dintr-odată? Aşa că i-am găsit cuţitul şi l-am ascuns sub haină, iar când m-am dus să-i duc micul dejun l-am luat cu mine. Însă când am ajuns acolo, Crazy Mary era… Era…

Da, ştiam. Mary, din fericire, murise deja.

Mintea îmi fierbea, inima îmi bătea cu putere. Ce puteam spune ca răspuns la tulburarea lui Nimmie?

Oare îşi dădea seama de gravitatea intenţiei sale? Wynn ar fi fost nevoit s-o aresteze. *Ea* ar fi trebuit să stea închisă în mica încăpere din spatele magazinului soţului ei. Ea ar fi trebuit dusă la proces. Ea ar fi fost implicată într-o crimă teribilă.

Toată povestea asta îngrozitoare mă făcu să tremur; însă Nimmie continuă.

— Sunt foarte *nedreaptă*, spuse ea. Sunt o păcătoasă. Când am auzit acele versete, am crezut că vorbesc despre altcineva. Acum ştiu că vorbesc despre mine. Inima îmi este foarte grea, Elizabeth. N-am putut dormi noaptea trecută. Îl iubesc pe acest Iisus. Însă L-am supărat cu păcatul meu.

Nu puteam să-i spun că ceea ce făcuse nu era greşit: credeam că făcuse un lucru rău. Ar fi fost îngrozitor să devină parte a sinuciderii lui Mary. Însă Dumnezeu a oprit-o. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru intervenţia şi îndurarea Sa. N-am spus nimic despre actul pe care Nimmie *aproape* că-l înfăptuise. În schimb, i-am spus ce

trebuie să facă acum.

— Nimmie, când eu mi-am dat seama că sunt o păcătoasă, că nu puteam face nimic pentru ispăşirea păcatelor mele, am făcut singurul lucru pe care-l poate face cineva – singurul lucru necesar. Am acceptat ceea ce Dumnezeu a oferit întregii omeniri – iertarea Sa. Iertarea Sa prin moartea Fiului Său, Iisus. El a murit pentru păcatele noastre, pentru ca noi să nu fim nevoiţi să murim pentru ele. Nici eu nu înţeleg acest fel de dragoste, Nimmie. Dar ştiu că e adevărată, pentru că am simţit-o. Când m-am rugat lui Dumnezeu şi l-am cerut iertare şi L-am primit pe Fiul Său ca Mântuitor, această dragoste mi-a umplut întreaga fiinţă. Acolo unde mai înainte a existat tulburare şi frică, am primit pace şi bucurie.

— Şi crezi că va face acelaşi lucru şi pentru mine?

— Vrea să facă. Doreşte să facă. De aceea a venit – şi a murit. Te iubeşte atât de mult, Nimmie.

Deşi ochii ei rămaseră uscaţi, ai mei se umplură de lacrimi.

Ne-am plecat capetele împreună şi ne-am rugat – mai întâi eu, apoi Nimmie. Rugăciunea el fu simplă, frumoasă, începând cu credinţă şi pocăinţă şi sfârşindu-se cu bucurie şi laudă.

M-am aplecat spre ea şi am cuprins-o cu braţele pentru o clipă după ce am isprăvit rugăciunea. Până şi ochii ei erau umezi acum. Am petrecut timp citind cuvinte minunate de asigurare şi promisiune din Biblie, apoi Nimmie se grăbi spre casă pentru a împărtăşi vestea bună cu Ian.

În timp ce părăsi casă, în ziua aceea, inima mea cântă de bucurie. Nimmie era chiar mai mult decât o prietenă foarte specială. Era o *soră* preaiubită.

Nu ştiam atunci cât de curând avea să fie testată

credinţa nou descoperită a lui Nimmie. La mai puţin de o săptămână după acel timp de rugăciune petrecut împreună, asupra noastră se abătu dezastrul. Întregul sat avea să sufere de pe urma lui, însă Nimmie şi soţul ei aveau să fie loviţi cel mai tare.

Era ora două dimineaţa când glasuri – puternice şi agitate – ajunseră până la cabana noastră. Ne-am dat jos din pat în grabă şi ne-am grăbit la fereastră. Lumea întreagă se aprinsese, împrăştiind în jur o strălucire roşiatică.

— Foc! strigă Wynn înainte de a ajunge la fereastră.

— O, Doamne, nu! m-am rugat cu voce tare.

Însă Wynn avusese dreptate. La un moment dat mi se păru că întreg satul fusese înghiţit de fum. Wynn era deja îmbrăcat când mi-am dat seama ce însemna scena din faţa ochilor mei.

— Stai aici, Elizabeth, spuse el. O să trimit oameni la tine dacă au nevoie de ajutor. Ştii unde se află toate materialele medicale. Scoate-le şi pregăteşte-le în cazul în care va fi nevoie de ele.

Wynn plecă înainte ca eu să mă dezmeticesc.

M-am îmbrăcat în grabă, temându-mă că va fi nevoie de mine înainte de a reuşi să fac ce-mi spusese Wynn. Zgomotul de afară deveni mai puternic. Acum puteam auzi şi flăcările pârâind. Kip scheună şi se îndreptă spre uşă. Instinctul îi spunea că era pericol.

— E în regulă, Kip, i-am spus cu blândeţe în glas. Aici eşti în siguranţă.

Încă nu ştiam ce anume luase foc.

După ce am urmat toate instrucţiunile lui Wynn şi am scos materialele medicale, bandajele şi alifiile pentru arsuri pe care le găsisem, am pus lemne pe foc şi am aşezat pe sobă o oală plină cu apă, în cazul în care era

nevoie.

Fumul se strecura în cabana noastră prin fiecare crăpătură. Mirosul îmi provocă greaţă, căci însemna durere şi pierdere şi chiar moarte. M-am dus la fereastră ca să văd cât din mica noastră aşezare fusese cuprins de fum. Ardea magazinul Hudson’s Bay. Flăcări sălbatice se ridicau în văzduh. Bărbaţii se învârteau în jurul clădirii, însă nu prea aveau ce să facă. În sat nu exista echipament pentru stins focul – doar găleţi şi nămeţi; şi împotriva unui asemenea foc, acestea aveau un efect aproape neînsemnat.

O cabană aflată în apropierea magazinului ardea şi ea. M-am rugat pentru siguranţa locatarilor ei. Am început să zăresc siluetele oamenilor. Pe acoperişurile celorlalte case se urcaseră câţiva bărbaţi. Alţii le înmânau găleţi cu zăpadă. Femei şi copii stăteau în jurul lor sau se adunaseră, neajutoraţi, în grupuri. Întreaga scenă era una de disperare şi teroare.

Un zgomot la uşă mă îndepărtă de fereastră. Siluetele a trei femei se desprindea din umbrele nopţii. Una dintre ele ţinea un prunc în braţe, iar una ţinea un copil de mână. Le mai văzusem înainte la magazin când, împreună cu Nimmie, împărţisem supă celor surprinşi de furtuna de zăpadă. Nu le cunoşteam pe nume.

— Intraţi, am spus. Ce face Nimmie? Aţi văzut-o pe Nimmie?

Una dintre femei clătină din cap. Celelalte mă priviră cu ochi inexpresivi.

O împinseră pe fetiţă în faţă. Chipul îi era murdar de funingine şi ud de lacrimi. Avea o arsură urâtă pe mână. I-am scos haina şi am îngenuncheat în faţa ei.

Nu fusesem învăţată să tratez arsurile. Am luat un borcan cu alifie şi am citit eticheta. Nu-mi oferi prea multe informaţii. M-am gândit că ar trebui să curăţ rana cu ceva,

dar cum? Am luat un lighean cu apă şi am adus-o la o temperatură acceptabilă. Nu doream să produc şi mai multă durere. Cu o cârpă, am şters mare parte din praf şi murdărie, încercând să nu-i produc şi mai mare durere fetiţei. Apoi am aplicat, generos, alifie pe rană şi am legat-o cu un bandaj curat.

Îndată ce am isprăvit, cealaltă femeie îmi întinse pruncul. Tuşi pentru a-mi arăta că bebeluşul avea o problemă. Arătă spre fereastră, la focul de afară şi tuşi din nou.

— Fum, spuse ea, cunoscând cuvântul.

— S-a înecat cu fum? am întrebat-o.

— Fum, repetă ea.

Copilaşul inhalase fum. Ce puteam face? Nu ştiam cum se trata lucrul acesta şi chiar dacă aş fi ştiut, eram aproape sigură că nu aveam ceea ce trebuia pentru un asemenea tratament.

Am luat copilaşul. Trebuia să fac ceva – şi numai pentru a le linişti. *Dar ce*, *Doamne*? *Ce se face cuiva ca să respire mai uşor*? Singurul lucru despre care auzisem că uşurează respiraţia era aburul, iar acesta putea fi, în clipa de faţă, o idee cu totul neinspirată. Nu ştiam.

Am scos copilul dintre pături şi l-am aşezat pe pat. Apoi am scotocit prin trusa lui Wynn ca să găsesc ceva, orice i-ar fi prins bine pruncului. N-am găsit niciun obiect pe care să scrie „pentru inhalare de fum”. În cele din urmă am luat o alifie pe care scria că se administra în caz de congestie şi am frecat o cantitate mică pe pieptul plăpând al copilului.

Nu isprăvisem încă cu pruncul când uşa se deschise din nou. Mai multe femei şi copii intrară în mica noastră cabană, mai degrabă mânaţi de spaimă decât de vreo suferinţă. Câţiva dintre ei aveau o arsură-două, însă, din

fericire, nimic grav. Hainele lor prinseseră miros de fum, iar pe chip li se întipărise frica de foc.

Ori de câte ori ni se alătura un grup nou, puneam aceeaşi întrebare.

— Nimmie? Aţi văzut-o pe Nimmie? Pe familia McLain? Sunt bine?

Nu primeam drept răspuns decât ridicări din umeri şi priviri rătăcite.

Soarele dimineţii se ridica pe bolta cerului când Wynn veni purtând pe braţe un tânăr al cărui picior avea arsuri grave.

Mă bucuram să-l văd pe Wynn şi îmi părea rău pentru acel bărbat.

— Nimmie? am întrebat din nou. Ce s-a întâmplat cu familia McLain?

— Sunt bine, răspunse Wynn. Toţi trei.

Eram uşurată.

Apoi Wynn începu să-mi dea instrucţiuni cu privire la lucrurile de care avea nevoie pentru a trata arsura, iar eu am făcut totul cum am ştiut mai bine. După ce tânărul primi medicamente pentru alinarea durerii, Wynn tratã oribila rană. Apoi bandajă uşor piciorul şi, lăsându-l întins pe pat, se duse înapoi să ajute la stingerea focului.

Înainte de a pleca mă strânse în braţe, chiar şi numai pentru câteva clipe, timp în care mai mulţi ochi erau îndreptaţi spre noi.

— Cred că vom putea salva celelalte case. Ce-a fost mai rău a trecut. Nu peste multă vreme vei putea să-i trimiţi acasă.

Apoi plecă.

M-am uitat la chipurile încă speriate.

— Sergentul Delaney spune că focul va fi stins curând, i-am informat, gesticulând cu mâinile. Veţi putea

pleca la casele voastre. Celelalte case sunt în siguranţă. Vă veţi putea întoarce la ele.

Nu ştiam câţi înţeleseseră cuvintele mele. Eu cunoşteam doar câteva cuvinte în limba lor şi niciunul nu avea de-a face cu focul.

— Mai întâi însă, am spus, vom servi un ceai.

Am făcut mult ceai în acea dimineaţă şi am fost nevoiţi să aşteptăm până când unii goleau cănile, ca să-i putem servi pe ceilalţi. Cu toate acestea, simplul gest păru să alunge starea de nelinişte. Câteva femei chiar începură să discute. Am simţit o mare uşurare.

Am urmărit cu atenţie starea tânărului cu piciorul ars. Părea să se odihnească liniştit – atât cât era cu putinţă în situaţia de faţă. L-am întrebat dacă dorea puţin ceai, iar el clătină din cap în semn de refuz.

Pe măsură ce orele se scurseră, focul se stinse până când deveni doar un morman de cenuşă fumegândă. Doi câte doi sau în grupuri mici, femeile şi copiii părăsiră cabana.

Tânărul adormise – de la medicamente sau din cauza oboselii – nu ştiam.

Am început să spăl vasele şi să fac curăţenie în mica încăpere. Când Wynn se întoarse, tânărul era deja treaz şi-mi punea întrebări pe care nu le puteam înţelege şi cărora nu le puteam răspunde. Am fost bucuroasă să-l văd pe Wynn, căci el ştia ce dorea băiatul.

L-am întâmpinat la uşă. După ce l-am cercetat scurt cu privirea ca să mă asigur că era bine, i-am atras atenţia la tânărul de pe pat.

— A încercat să mă întrebe ceva, i-am spus lui Wynn. Nu înţeleg ce spune.

Wynn traversă încăperea până la el şi îngenunche lângă patul lui. Tânărul îi vorbi cursiv, în propria limbă.

Wynn îi răspunse şi, apoi, încuviinţând printr-o mişcare a capului, se ridică şi-l ajută şi pe el să se ridice.

— Îl duc acasă, îmi spuse Wynn. Tânărul se dezechilibră şi aproape căzu.

— N-ar trebui… N-ar trebui să-l duci în braţe? am întrebat neliniştită.

— L-aş duce, spuse Wynn, cu plăcere. Dar nu s-ar simţi în largul lui să fie purtat în braţe prin sat.

M-am uitat la orgoliosul tânăr. Chipul îi era contorsionat de durere şi, cu toate acestea, era hotărât să meargă pe picioarele lui, nu să fie purtat pe braţe.

Am încuviinţat.

— Sper să reuşească, am spus cu ardoare.

— Voi avea eu grijă să-l fac să reuşească, spuse Wynn încet, apoi ieşiră împreună.

Când se întoarse, Wynn îi aduse cu el pe cei din familia McLain.

— Ai destulă mâncare pentru cinci oameni flămânzi? mă întrebă el.

M-am uitat spre sobă. Era aproape amiază şi nimeni nu mâncase nimic.

— Fac rost, am spus fără ezitare.

Însă înainte de a mă îndrepta spre bufet şi sobă, m-am asigurat că Nimmie şi Katherine nu păţiseră nimic.

Oaspeţii mei se aflau la uşă, scoţându-şi hainele murdare şi scuturându-şi încălţările de zăpadă. Feţele le erau acoperite cu funingine pe care lacrimile lăsaseră dâre lungi – lacrimi de durere sau datorate fumului înţepător – nu ştiam şi nici n-am întrebat. Umerii le erau căzuţi de oboseală. Fusese o noapte lungă, grea, descurajantă. Casa lor era nimicită. La fel şi mijloacele lor de trai. Într-o singură noapte îşi pierduseră trecutul, prezentul şi viitorul.

M-am îndreptat spre ei, incapabilă să găsesc cuvinte

care să exprime ce aveam în inimă. M-am uitat în ochii lui Nimmie. N-am rostit întrebarea pe care aş fi vrut să i-o pun, însă ea îmi răspunse. Cu doar o înclinare scurtă a capului, mă asigură că era în regulă.

Apoi m-am întors spre Katherine şi i-am întins mâna.

— Eşti bine? am întrebat-o.

Răspunsul ei îmi întrecu aşteptările.

— Nu am arsuri sau răni exterioare.

Îmi spunea că durerea cea mai mare o purta înăuntru. Avea să se vindece, acum, când descoperise secretul vindecării. Însă trebuia să treacă timp.

M-am întors spre domnul McLain.

— Îmi pare rău, am şoptit. Îmi pare tare rău.

Domnul McLain reuşi să-mi ofere un zâmbet strâmb.

— Suntem oameni tari, doamnă Delaney, spuse el. Supravieţuitori. Ne vom pune din nou pe picioare.

Am răspuns zâmbetului său şi m-am dus să le pregătesc ceva de mâncare.

După ce am isprăvit de mâncat, ne-am aşezat în jurul focului din cămin, discutând încet.

— Care sunt planurile tale, Ian? Putem face ceva? întrebă Wynn.

Domnul McLain ridică din umeri.

— Încă nu m-am hotărât.

— Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi aici până găsiţi altă locuinţă, continuă Wynn.

— Katherine poate dormi pe canapea, m-am grăbit să adaug. Mai putem găsi alt pat?

Nimmie clătină din cap.

— În sat nu sunt paturi, spuse ea. Dar nu te îngrijora. Pot face eu patul de care avem nevoie pentru mine şi Ian.

M-am uitat la ea uimită.

— Din crenguţe de molid şi blănuri, explică Nimmie.

Ştiu cum să fac un pat pe care l-ar invidia chiar şi cei mai bogaţi albi din lume!

Am admirat încercarea lui Nimmie de a detensiona situaţia şi de a ne face să zâmbim.

— Nu pentru *noi* sunt îngrijorat, continuă McLain cu umerii căzuţi, în ciuda efortului de a rămâne încrezător. Ştii cum sunt lucrurile în perioada asta a anului, spuse el adresându-se lui Wynn. A fost o iarnă lungă, grea. Cele mai multe familii au rămas aproape fără alimente. De magazin depindea supravieţuirea lor până la sfârşitul iernii şi până când pământul urmează să le dea hrană proaspătă. Cred că cei mai mulţi dintre ei au mai puţin de cinci căni de făină în casă. Cum îşi vor mai face pâinea fără făină? Dar sare, şi ceai, şi…?

Însă Wynn îl opri.

— Ne vom uni forţele şi vom avea grijă de ei. Sunt oameni căliţi. Vor trece şi peste asta.

Urmară câteva clipe de linişte. McLain rupse tăcerea.

— Dar voi? Ce aveţi aici?

Wynn clătină din cap.

— Nu avem destul pentru tot satul, asta-i sigur. Va trebui să raţionalizăm foarte bine alimentele până la primăvară.

McLain încuviinţă.

— Corect, e o idee bună, spuse el puţin dus pe gânduri. Dar nuâm părţi puţinul pe care-l ai. N-ar ajuta pe nimeni. Cineva trebuie să rămână sănătos şi pe picioare, iar mie îmi pare că tu eşti acesta, sergent.

În acea clipă am început să înţeleg cu adevărat urmările acestei situaţii.

O, *Doamne*, m-am rugat în sinea mea, *Te rog nu mă lăsa să ajung în situaţia de a alunga oameni flămânzi de la uşa mea*. *Mai* degrabă *mi-aş da ultima fărâmă de hrană şi*

aş suferi împreună cu ei.

Oare McLain avea dreptate? Oare lucrurile aveau să devină atât de grave încât să fim forţaţi să ţinem hrană pentru noi ca să avem puterea de a sluji nevoilor comunităţii? Mă rugam să nu se întâmple aşa ceva.

— Ei bine, cred că primul lucru ce trebuie făcut este să analizăm situaţia, spuse Wynn. Vom vizita fiecare familie şi vom vedea cum stau lucrurile. Îţi dau un caiet, McLain, dacă te simţi în stare să mă însoţeşti; şi poţi lua notiţe.

McLain încuviinţă şi se ridică, întinzând mâna după haina groasă, acoperită cu funingine şi după căciula din blană de castor, pregătindu-se să-l urmeze pe Wynn.

Wynn se întoarse spre mine.

— Aş vrea ca şi tu să faci acelaşi lucru aici, Elizabeth, când găseşti timp. Este important să ştim exact pe ce putem conta.

Am încuviinţat. Toate acestea erau treburi cât se poate de serioase.

După plecarea bărbaţilor, m-am întors spre Nimmie şi Katherine.

— Ce-ar fi să vă odihniţi puţin? le-am întrebat. Păreţi la capătul puterilor.

— Te ajut la inventar, se oferi Nimmie.

— Nu. Nu – nu-mi va lua mult. Nu prea sunt multe de numărat. Odihneşte-te.

Nimmie ezită, însă am insistat. În cele din urmă se lăsă convinsă şi se îndreptă, împreună cu Katherine, spre dormitorul nostru, îşi scoaseră hainele murdare şi nu după multă vreme, adormiră.

Am spălat vasele şi am făcut din nou curăţenie în mica încăpere; apoi, cu carneţelul şi cu creionul în mână, am început să fac ce-mi sugerase Wynn.

Am numărat totul – fiecare cană de făină, fiecare lingură de ceai. Am sortat şi am numărat fiecare conservă cu mâncare. Am măsurat sarea şi zahărul, cafeaua, fasolea şi orezul. Am măsurat şi notat toată hrana din bucătărie şi cămară.

La început mi s-a părut destul de mult; apoi am început să mă gândesc la numărul de zile ce urmau să treacă până când puteam împrospăta din nou cantitatea de provizii şi mi-am dat seama că nu era foarte mult. Domnul McLain avusese dreptate. Urma să ducem mare lipsă de alimente înainte de venirea primăverii.

Deznădăjduită, m-am întors în bucătărie. Va fi nevoie de o foarte bună planificare pentru a face ca proviziile să ne ajungă cât mai mult.

Se făcuse după-amiază târziu. Wynn şi domnul McLain fuseseră plecaţi de câteva ceasuri. M-am uitat neliniştită pe fereastră, dorindu-mi să se întoarcă.

Nimmie veni din dormitor, părând mai odihnită.

— Elizabeth, spuse ea, pot să împrumut schiurile tale?

— Fireşte, dar eşti sigură că eşti pregătită…?

— Sunt pregătită, spuse ea zâmbind blând. Mişcarea şi vindecarea pe care o aduce suflarea naturii îmi vor face bine.

— Sunt afară, la uşă, i-am spus.

Cred că nici mie nu mi-ar strica puţin suflu al naturii, mi-am spus, încuviinţând cu înţelegere.

Wynn şi domnul McLain se întoarseră înaintea lui Nimmie. Nu aveau veşti bune. Toate proviziile satului fuseseră înregistrate pe două pagini. Indienii ajunseseră să depindă din ce în ce mai mult de ceea ce puteau vinde şi cumpăra şi nu-şi puneau deoparte alimente cu excepţia rădăcinoaselor şi a plantelor pe care le culegeau şi le

depozitau pentru iarnă şi a fructelor de pădure, pe care le uscau. Însă şi acestea erau pe terminate.

Viitorul părea mult mai cenuşiu decât înainte de sondajul celor doi bărbaţi.

Doamne, *Te rog trimite mai repede primăvara*.

Când se lăsă întunericul şi Nimmie nu reveni, am început să mă îngrijorez. Nu doream să dau glas temerilor mele pentru că ştiam că domnul McLain şi Wynn aveau deja destule probleme. Aruncam din când în când priviri furişate pe fereastră. Îmi doream acum să-i fi sugerat să-l ia pe Kip cu ea.

Domnul McLain se opri din conversaţia cu Wynn la mijlocul unei propoziţii şi se întoarse spre mine.

— Dacă eşti îngrijorată pentru Nimmie, spuse el, probabil surprinzându-mă în timp ce mă uitam din nou pe fereastră, nu trebuie să fii. Nimmie se simte la fel de lejeră în pădure ca şi în bucătărie. Pe lumină sau întuneric, Nimmie nu se află în pericol.

M-am îmbujorat uşor.

— Mi-aş dori să se întoarcă, am spus parcă scuzându-mă.

Katherine ieşi din dormitor, arătând şi ea mult mai odihnită după somnul de amiază.

— Am dormit aproape toată ziua, mărturisi ea. Îmi pare rău. Am vrut să mă trezesc mai devreme ca să te pot ajuta, dar pur şi simplu nu m-am putut trezi. Ar fi trebuit să mă strigi.

— N-a fost nevoie de ajutor, am asigurat-o. Şi, în plus, aveai nevoie de somn.

Am pregătit masa. Katherine aşeză farfuriile şi tacâmurile pe masă. Pentru că masa noastră era mică şi aveam doar două scaune, urma să ne umplem farfuriile şi să ne aşezăm în cameră.

Eram aproape pregătiţi să luăm masa, când am auzit-o pe Nimmie. Am răsuflat uşurată. Când i-am deschis uşa, intră în încăpere aproape ascunsă după crengile de molid. Cum reuşise să se încarce cu atâta povară, nu-mi dau seama. Zâmbi, iar domnul McLain o ajută să pună maldărul jos.

Am mâncat împreună, apoi Nimmie dispăru din nou. Când se întoarse, reuşise să facă rost de câteva blănuri. Cu acestea în mână, începu să facă un pat pe marginea încăperii pe care Wynn o folosea drept birou.

Wynn conduse micul nostru grup în rugăciune şi ne-am dus la culcare devreme. Fusese o zi lungă şi istovitoare şi se părea că nu puteam face nimic pentru a îmbunătăţi situaţia actuală. Urma să facem faţă provocărilor fiecărei zile ce ne stătea înainte.

30
SUPRAVIEȚUIRE

În următoarele câteva zile, Wynn îi chemă pe toţi sătenii la o întâlnire. Se adunară în faţa mormanului de moloz ce până nu demult fusese sursa de vitalitate pentru întreaga aşezare, ochii lor cercetând neliniştiţi ceea ce mai rămăsese din clădire. Deşi resturile clădirii fuseseră răscolite după foc, nu se găsise mai nimic folositor printre ele.

Wynn li se adresă în limba lor. Nimmie, aflată lângă mine şi ţinându-şi capul sus, îmi traducea.

— Ne întâlnim toţi pentru că suntem una. Trebuie să ne purtăm de grijă unii altora. Am pierdut punctul de negoţ şi alimentele pe care ni le furniza. Acum trebuie să ne descurcăm singuri. Nu este un lucru nou. Strămoşii

noştri au făcut lucrul acesta multă vreme. Însă este greu. Vom fi nevoiţi să lucrăm împreună. Mai aveţi încă făină şi sare pentru pâine. Trebuie să vă împărţiţi cu atenţie proviziile şi să folosiţi câte puţin în fiecare zi. Dacă o folosiţi cu grijă, vă va ajunge mai multă vreme. Avem pădurile şi râurile. Ele nu ne vor abandona. Ne dau carne. Vom vâna împreună şi vom împărţi vânatul. Avem plante ce cresc sub zăpadă. Le cunoaşteţi bine. Vom trimite oameni în grupuri ca să le culeagă. Cei care vor rămâne acasă vor supraveghea focurile. Avem capcane şi curse în cazul în care rămânem fără muniţie, aşa că n-o să ducem lipsă. Avem medicamente dacă ne îmbolnăvim, aşa că nu vă temeţi. Şi, mai important, îl avem pe Dumnezeu care ne vede şi ştie că suntem în nevoie. El a promis să poarte de grijă copiilor Săi. Vom supravieţui şi vom ajunge la vremea dezgheţului, a înmuguririi copacilor şi a culesului de ierburi sălbatice.

După un asemenea discurs, aveam impresia că toţi ar trebui să izbucnească în urale; însă când Wynn îşi încheie cuvântarea, oamenii din sat plecară – în tăcere. Totuşi umerii li se mai ridicară puţin, iar expresia de disperare de pe chipurile lor fusese înlocuită cu una de tăcută acceptare şi chiar o licărire de speranţă.

Acum Wynn abia dacă mai stătea acasă. Organiza partide de vânătoare, împărţind cu atenţie muniţia celor mai pricepuţi dintre vânători. Trimise femei în vârstă, înfofolite bine, să caute rădăcini comestibile de copac în pădure, în timp ce femeile mai tinere primiră sarcina de a veghea asupra focului în casele lor şi ale vecinilor lor. Copiii primiră responsabilitatea de a îngriji de cei mai mici şi de a aduna lemne de foc. Întregul sat fu chemat să se mobilizeze. Până şi cei prea vârstnici şi prea slabi pentru a se implica activ în vreo activitate. Aceştia aveau grijă să

mestece în oale şi să întreţină focul, în timp ce sătenii îşi duceau la îndeplinire sarcinile primite.

O cabană goală fu reparată pentru familia ce-şi pierduse casa în flăcări, iar viaţa în sat îşi urmă cursul.

Unii dintre vânătorii de blănuri aflaţi mai la depărtare de sat văzuseră teribila strălucire roşiatică pe cerul nopţii şi se întoarseră acasă, la familiile lor. Rămaseră cu capul plecat în timp ce realizară ce dezastru însemna acest foc pentru întreaga populaţie a satului. Cred că se rugau, aşa cum ştiau ei, pentru o primăvară timpurie.

Câteva zile mai târziu am rămas singură cu Nimmie. Ştiam că era întristată de faptul că-şi pierduse frumosul cămin, cu toate acele lucruri minunate pe care reuşise să le făurească de-a lungul anilor. Recunoscu faptul că „o durea inima”, însă reuşi să zâmbească, în ciuda acestui lucru.

— Încă îl am pe Ian, spuse ea cu emoţie. Dacă l-aş fi pierdut pe el, totul ar fi fost pierdut.

M-am gândit la Wynn şi am înţeles cuvintele lui Nimmie.

— În ultima vreme am meditat foarte mult, spuse Nimmie. Poate că aceasta a fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatul meu.

Am vrut să protestez, însă n-am ştiut ce să spun.

Nimmie continuă.

— Apoi mi-am zis: „Nu, nu cred”. Vezi, eu am fost păcătoasă cu mult înainte de a-i duce cuţitul lui Crazy Mary. Acum am înţeles un lucru pe care nu l-am înţeles înainte. Nu am devenit păcătoasă pentru că am hotărât să-i duc cuţitul, ci am fost de acord să fac asta din cauză că eram păcătoasă. Mă înţelegi, Elizabeth?

Am încuviinţat încet. Înţelegeam şi eram de acord cu

ea.

— Am fost păcătoasă multă vreme. Numai că n-am ştiut. O, ştiam că în inimă purtam o neîmplinire, o durere ce uneori mă măcina şi îmi aducea tristeţe şi ruşine, dar nu ştiam de ce sau ce era. Acum durerea a trecut. Chiar şi după foc, eu am pace. Dacă Dumnezeu m-ar fi pedepsit, atunci nu L-aş simţi cu mine aşa cum se întâmplă acum, aşa cum s-a întâmplat atunci când am privit flăcările înghiţind tot ce fusese vreodată al meu. Nu, El nu m-a pedepsit; dar poate că mă trece printr-o încercare, ca să vadă dacă o să fiu tare.

Am încuviinţat din nou. Se părea că Nimmie meditase profund la aceste lucruri şi ajunsese la o lumină. Lacrimile îmi umplură ochii. Era puternică Nimmie a noastră.

— Am discutat mult cu Ian seara trecută.

Nimmie se opri.

— Vom pleca.

Am deschis gura ca să protestez şi am apucat-o de braţ.

— Ne vom întoarce, mă informă ea degrabă. Ne vom întoarce odată cu corbii. Vom construi din nou un punct de negoţ, de îndată ce vom putea aduce lemn din pădure. Şi vom aduce alimente pentru oameni.

Uşurată să aud că se vor întoarce, nu reuşeam totuşi să înţeleg de ce considerau că erau nevoiţi să plece.

— Ian are multe de făcut pentru noua construcţie, explică Nimmie. Trebuie să aranjeze ca proviziile să fie aduse de îndată ce gheaţa de pe râuri se topeşte. Vom fi foarte ocupaţi. Timpul va trece repede. Ian îmi va arăta oraşele mari despre care am citit doar.

Chipul lui Nimmie străluci. O clipă, mi-am dorit să pot merge cu ea; apoi m-am gândit la Wynn şi orice dorinţă de a părăsi Beaver River mă părăsi.

— În plus, spuse Nimmie pe un ton cât se poate de normal, proviziile sunt atât de puţine – chiar şi cele din casa *voastră*. Dacă vom pleca curând, asta va însemna mai puţini oameni de hrănit şi mai multă viaţă pentru sat.

— Ce se va întâmpla cu Katherine?

— Ian o va întreba ce doreşte să facă. Suntem siguri că va veni cu noi.

Mai rămăsese o singură întrebare.

— Când veţi pleca?

— Mâine. Mâine, odată cu răsăritul soarelui.

Katherine alesese să meargă cu ei. Avură foarte puţine lucruri de împachetat. Domnul McLain încă mai avea atelajul de câini şi sania. Nu aveau haine de împachetat şi nici alimente, cu excepţia bucatelor pe care le primiră. Wynn se asigură că au cu ei o armă bună şi câteva cartuşe. Sătenii se apropiară cu sfială de casă în timp ce membrii familiei McLain se pregăteau de plecare şi le oferiră daruri de mâncare, îmbrăcăminte sau capcane. Ştiam că aceşti oameni aveau nevoie disperată de lucrurile pe care le ofereau – la fel şi familia McLain. Nu le refuzară, pentru că lucrul acesta i-ar fi ofensat pe cei ce le dăruiau. Fuseseră oferite cu dragoste şi acceptate cu aceeaşi dragoste.

În cele din urmă, sania fu încărcată, câinii puşi în hamuri şi călătorii gata de drum.

În ultima clipă, Nimmie mă trase deoparte. Nu eram sigură că voi putea vorbi cu ea fără să plâng.

— Am un secret minunat, spuse ea cu ochi sclipitori şi doream să ţi-l împărtăşesc înainte de a pleca. Voi avea un copil. Imaginează-ţi – după zece ani de căsătorie, voi avea un copil!

— O, Nimmie, fu tot ce am reuşit să spun. Am îmbrăţişat-o şi am plâns cu faţa îngropată în haina ei de

blană.

Eu eram singura cu lacrimi în ochi, căci indienii se exprimau în alte moduri. Ştiam că şi inimile lor erau îndurerate. Era greu să ne vedem prietenii plecând. Era greu să-i vedem înfruntând vitregia iernii. M-am rugat să ajungă în siguranţă la destinaţie. Dacă cineva ştia cum să facă faţă rigorilor drumului, aceia erau membrii familiei McLain. Nimmie se născuse şi trăise în păduri, iar domnul McLain petrecuse mulţi ani ca vânător de blănuri înainte de a avea magazinul. Ştiau ce aveau de făcut în acele condiţii.

Pentru Katherine urma să fie greu. Ea nu se pregătise pentru rigorile traiului din Nord. Călătoria avea să fie lungă şi grea şi foarte obositoare. M-am rugat ca Dumnezeu s-o ajute.

Şi Nimmie. O mămică în devenire. O mămică entuziastă. M-am rugat din toată inima ca lucrurile să meargă bine şi ca Dumnezeu să-i protejeze pruncul nenăscut.

Am rămas privindu-i cum dispar în albeaţa colinei ce străjuia mica noastră aşezare – o ultimă fluturare de mână spre noi, o ultimă privire. Apoi, mi-am pus mâna pe capul blănos al lui Kip şi m-am întors la cabană, lacrimile înceţoşându-mi privirea. Ştiam că Wynn mă urmărea, asigurându-se că sunt în regulă.

31
O SUPRAVEGHERE ATENTĂ

— Pot să ajut cu ceva? l-am întrebat pe Wynn.

Muncise aproape zi şi noapte după incendiu, pentru a se asigura că oamenii au hrană. Eu nu făcusem nimic –

decât să simt lipsa lui Nimmie.

— Poţi, Elizabeth. Iar ajutorul tău este foarte important, îmi spuse Wynn. Aş vrea să supraveghezi îndeaproape toate familiile, ca să depistăm orice îmbolnăvire. Cred că vom reuşi să ieşim cu bine din iarna asta dacă vom evita epidemiile. Singurul mod de a preveni lucrul acesta este să descoperim din timp pe oricine prezintă simptome şi să încercăm să-l izolăm de ceilalţi.

— Şi ce vrei să fac? am întrebat.

Nu aveam pregătire de soră medicală şi niciun fel de cunoştinţe în acest domeniu.

— Doar să vizitezi familiile. Când găseşti timp. Caută să vezi dacă cineva tuşeşte, are febră sau simptome de felul acesta. Notează casa respectivă şi de acolo mă descurc eu.

Nu mi se părea a fi ceva greu.

— Cum stau lucrurile, Wynn? Adică, în *realitate*? l-am întrebat.

El mă privi şi am ştiut că-mi va da un răspuns sincer.

— Nu e bine. Până acum am reuşit să facem rost de hrană pentru fiecare familie, dar puţină carne fiartă cu câteva rădăcini nu este suficient. Totuşi vom reuşi s-o scoatem la capăt dacă evităm îmbolnăvirile. Până acum s-au arătat cooperanţi cu toţii. Dacă vom reuşi să le ridicăm moralul şi să nu-i lăsăm să deznădăjduiască, va fi bine.

— Nu cred că va ma dura mult, am spus încrezătoare.

— Până la topirea zăpezii… Nu cred că mai e mult. Însă când se va topi zăpada, ceilalţi bărbaţi se vor întoarce. Este adevărat, vom avea mai mulţi bărbaţi în stare să vâneze şi să pescuiască, însă vor fi şi mai multe guri de hrănit. Iar până când pădurea şi câmpul vor începe să dea roade, vor mai trece câteva săptămâni.

Wynn mă trase aproape şi mă ţinu în braţele sale

timp de câteva minute înainte de a începe o altă zi lungă, istovitoare.

Am spălat vasele şi am făcut curăţenie. De când cu incendiul, nu mai aruncam frunzele de ceai sau zaţul de cafea după o singură folosire. Le uscam şi le puneam în cutie, ca să le pot folosi din nou. Puneam deoparte resturile de mâncare, indiferent cât de mică era porţia. Puteau fi folosite într-un alt mod. Mesele noastre erau destul de sărăcăcioase şi foarte atent porţionate. Carnea devenise principalul aliment, garnisită sărăcăcios cu mici cantităţi de legume din conservă. Desertul era de acum doar o amintire îndepărtată. Uneori mai presăram câteva grăunţe de zahăr pe câte o bucată de pâine. Şi pâinea era raţionalizată. Ne îngăduiam doar o felie pe zi şi uneori o tăiam foarte subţire, cu toate că încercam s-o tai pe a lui Wynn puţin mai groasă decât a mea – nu prea mult, ca să nu observe şi să mă mustre.

Fusesem atât de fericită pentru Nimmie la auzul veştii că va avea un copil. Şi eu tânjeam să avem un copil. Discutasem de multe ori cu Wynn despre lucrul acesta. În fiecare lună speram din toată inima că Dumnezeu va hotărî să ne binecuvânteze; acum însă, m-am surprins mulţumindu-l lui Dumnezeu că nu eram însărcinată. Dieta noastră nu era destul de bună pentru a hrăni un prunc în pântece.

Voi aştepta, *Doamne*, mă rugam acum. *Voi aştepta*.

Îndată ce mi-am terminat treaba, am îmbrăcat haina, mi-am pus mănuşile şi am ieşit. Eram în aprilie. Cu siguranţă că nu voi mai avea nevoie de haine groase vreme îndelungată.

Am vizitat câteva familii în acea dimineaţă. La fiecare casă am fost nevoită să insist, spunând gazdei „fără ceai, fără ceai”.

Şi să mă frec pe burtă, ca şi când ceaiul nu-mi făcea bine. Nu doream să-şi folosească proviziile sărăcăcioase de fiecare dată când urma să-i vizitez.

Cunoşteam pe nume multe dintre aceste femei. Ajunseseră să se încreadă în mine, deşi probabil că se întrebau cum de nu aveam nimic mai bun de făcut decât să merg din casă în casă, în timp ce toţi ceilalţi munceau. Eram vigilentă la orice semn de îmbolnăvire. La început n-am observat decât vreo doi sau trei oameni cărora le curgea nasul. I-am ţinut minte, în cazul în care Wynn ar fi dorit să-i consulte.

În căminul familiei Arbus, unul dintre copii tuşea, o tuse ciudată, ce-mi strecură teamă în inimă. *Doamne, nu tuse măgărească*, m-am rugat în tăcere, spunându-i Annei să se asigure că băiatul nu va intra în contact cu ceilalţi copii până când îl va consulta Wynn.

— Dar adună lemne, spuse Anna. Treaba lui.

— Nu astăzi. Astăzi ajut eu la adunatul lemnelor. Ţine-l lângă foc.

Anna fu surprinsă de cele spuse şi de fermitatea cuvintelor mele, însă nu mă contrazise. Eu eram *doamna sergent* şi trebuia să asculte de mine.

M-am dus după lemne, aşa cum promisesem. Nu era o slujbă uşoară. Zăpada era mare şi topoarele tocite. Îmi era greu să umblu prin zăpadă cu schiurile şi să car lemne pe spate. Nu eram nici pe departe atât de îndemânatică precum copiii indieni. Am fost nevoită să ies de mai multe ori ca să adun un morman de lemne la fel de mare ca şi celelalte, iar când am isprăvit, se întunecase şi ştiam că Wynn avea să se întoarcă acasă curând. Nu reuşisem să trec pe la toate căminele, însă mi-am propus s-o fac ziua următoare.

Când Wynn se întoarse acasă, i-am spus ce

descoperisem.

— Bună treabă, spuse el. Ar fi bine să trec pe acolo şi să văd cu ochii mei.

— Ce-ar fi să te duci după ce mănânci? i-am sugerat. Vin şi eu cu tine.

Wynn fu de acord, aşa că am mâncat bucatele simple pregătite.

Ne-am îndreptat într-acolo păşind împreună pe zăpada scârţâitoare, scăldaţi de lumina lunii ce arunca în jurul nostru umbre prelungi. Din cabanele ce străjuiau mica poieniţă, lumini plăpânde îşi aruncau razele pe mormanele acoperite de zăpadă.

— E frumos noaptea, nu-i aşa? i-am spus lui Wynn.

— Şi ziua nu e frumos? mă întrebă el.

— O, nu asta am vrut să spun – nu chiar. Doar că… Ei bine… Lumina dezvăluie partea întunecoasă, aspră, a tragediei. În unele zile, am continuat, îmi doresc să ningă atât de mult încât zăpada să acopere orice rămăşiţă ce aminteşte despre tragedia petrecută în sat.

— Nu e o privelişte prea plăcută, nu-i aşa? Dar credeam că eşti nerăbdătoare ca zăpada să se topească.

— Sunt. Nu mă deranjează zăpada – este frumoasă şi mi-a făcut plăcere să umblu prin zăpadă, s-o privesc. Ceea ce nu-mi place este vântul. Nu-l pot suporta. Simt că-mi dă fiori. Pare atât de… Atât de… Răzbunător oarecum. Îl urăsc!

Wynn mă apucă de mână şi mă lipi de el în timp ce ne continuarăm drumul.

— Mi-aş dori să ajungi să apreciezi vântul, Elizabeth. Dumnezeu a făcut şi vântul. Are multe scopuri şi este parte din lumea noastră. Nu-ţi vei găsi niciodată pacea aici dacă nu te împrieteneşti cu vântul. Încearcă să-l înţelegi – să-i descoperi frumuseţea.

Se opri.

— Priveşte acolo. Vezi mormanul acela de zăpadă? observă cum se curbează vârful lui – moliciunea catifelată a umbrei purpurii creată de strălucirea lunii. Vezi cât este de frumos.

Wynn avea dreptate. Continuă să-mi arate alte sculpturi realizate de aripa vântului. Am râs.

— În regulă, l-am asigurat. Voi încerca să găsesc frumuseţea în vânt.

— Marea lui frumuseţe este cântecul, continuă Wynn. Încă n-am avut ocazia să dormim împreună sub stele, dar la primăvară o să facem asta. O să găsim un loc în care să ne facem tabăra, o să stăm noaptea sub cerul liber şi o să ascultăm cântecul vântului ce se strecoară printre crengi. E un sunet încântător.

— O să-mi amintesc de promisiunea asta, i-am spus.

Ajunsesem la prima cabană. Wynn se uită atent în gâtul copilului şi căută să vadă dacă nu avea febră. Nu exista niciun semn alarmant, cu toate acestea îi dădu mamei un medicament, spunându-i să-i administreze copilului câte o lingură în fiecare dimineaţă. Ea încuviinţă, iar noi ne-am îndreptat spre următoarea casă.

Nici aici n-am găsit vreun motiv de îngrijorare. Wynn nu trebui să lase familiei niciun medicament. Îmi spuse să-l ţin pe copil sub observaţie în următoarele câteva zile.

Când am ajuns la a treia cabană, am auzit tuşea înainte de a intra în casă. Wynn se opri şi ascultă cu atenţie.

— Ai dreptate, spuse el. Nu-mi place deloc cum se aude.

Tusea măgărească era unul dintre cei mai de temut ucigaşi ai locuitorilor din Nord.

— Ai medicamente? l-am întrebat pe Wynn,

gândindu-mă la ce era mai rău.

— Dacă se dovedeşte că este, într-adevăr, tuse măgărească, nu, nu am suficient, spuse el încet.

Am intrat în casă şi Wynn examină cu mare atenţie gâtul, pieptul şi urechile copilului, cu echipamentul rudimentar de care dispunea.

— De câte zile tuşeşte? o întrebă pe Anna.

— Două, spuse ea.

— Tuşea e urâtă, Anna. Vreau să-l ţii în casă. Şi ţine-i pe ceilalţi copii deoparte, dacă poţi. Spală-i farfuriile în apă foarte fierbinte. Lasă-le să stea cât mai mult în apă fiartă. Dă-i medicamentul acesta – o dată când răsare soarele, o dată când soarele este sus pe cer şi o dată când apune. Înţelegi?

— Înţeleg, spuse Anna.

Wynn repetă toate îndrumările în limba ei, ca să se asigure că Anna înţelesese bine.

— Înţeleg, spuse ea din nou.

— Doamna Delaney se va întoarce mâine ca să vadă cum se simte.

— Beth vine, spuse ea cu satisfacţie.

Inima mi se încălzi auzind că îmi foloseşte numele mic.

— Nu există nicio posibilitate de a face rost de mai multe medicamente? l-am întrebat pe Wynn în drum spre casă.

— Nu la timp. Ar trebui să trimitem pe cineva şi apoi să aşteptăm să se întoarcă. Până atunci jumătate din sat ar putea fi afectată.

— Ce vom face?

— Va trebui să aşteptăm, Elizabeth, şi să sperăm că ne înşelăm. Să aşteptăm – şi să ne rugăm.

32
CAPCANE

Pentru că zilele îmi erau extrem de aglomerate, aveam puţin timp ca să mă ocup de Kip. Ştiam că avea nevoie să facă mişcare, aşa că am fost silită să-l las să alerge de unul singur. Nu-mi plăcea asta, însă, nu după multă vreme, se întorcea întotdeauna acasă.

Într-o seară se întoarse cu câteva semne pe blana lungă şi pufoasă. L-am tras aproape şi l-am examinat. În colţul gurii îi atârna un smoc de păr. L-am scos şi m-am uitat la el, întrebându-mă ce însemna.

— Se pare că a intrat într-o încăierare, remarcă Wynn ca şi când ar fi fost un lucru minor.

— Crezi? l-am întrebat alarmată, amintindu-mi de acel ameninţător Buck.

— Nu pare a fi prea „şifonat”, răspunse Wynn. Mă gândesc că a ieşit învingător.

I-am mângâiat blana. Nu părea rănit sau suferind. De fapt, părea mai degrabă mulţumit de sine.

— Ce să fac cu el? l-am întrebat pe Wynn.

— Ce vrei să spui?

— Păi, n-am timp să-l scot la plimbare şi nu poate sta închis în casă toată ziua.

— Cred că-şi va putea purta singur de grijă.

— Dar dacă-l întâlneşte pe Buck? Ultima oară i s-a supus; dar dacă acum se încaieră cu alţi câini, ar putea s-o facă şi cu Buck.

Wynn zâmbi larg.

— Cineva trebuie să-i vină de hac fanfaronului aceluia.

— O, Wynn, am strigat. Nu-i deloc amuzant. Ar putea

să fie rănit!

Wynn, mai serios, se scuză.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă amuz pe socoteala ta. Ai dreptate. Există posibilitatea ca Kip să fie rănit. Însă probabil va ieşi victorios. Kip nu a răspuns provocării lui Buck data trecută pentru că ştia că nu este pregătit. E un câine isteţ. Dacă va decide să se confrunte cu el, o va face doar atunci când va fi pregătit. Acum nimeni nu ştie dacă este sau nu pregătit. Trebuie să ne încredem în instinctele lui Kip, asta-i tot. Kip are câteva avantaje faţă de Buck. Este puţin mai greu. A fost mai bine hrănit. Este mai tânăr şi mai agil şi cred că este mult mai isteţ. Dacă se va ajunge la încăierare, cred că Kip are şanse mai mari săcâştig e.

Ei bine, pe mine nu mă liniştea deloc şansele astea mai mari. Eu voiam să fiu sigură. Ceea ce-mi doream era ca Kip să se ferească de încăierări, dar se părea că acestea nu mai puteau fi evitate.

— Să fii cuminte, l-am avertizat pe Kip, scuturându-mi degetul în faţa lui. Dacă nu te voi… Te voi lega.

Făcându-mi rondul pe la colibele sătenilor, am descoperit câteva banale răceli, nu şi tuse. Starea băieţelului Annei nu se agravase. De fapt, medicamentul părea să fi dat rezultate. Tuşea începuse să se liniştească. Anna radia de bucurie. Niciunul dintre ceilalţi copii nu se molipsise. Eram sigură că şi ea se gândise la temuta tuse măgărească – probabil că ea cunoştea simptomele mult mai bine decât mine.

Razele soarelui încălzeau aerul puţin mai mult în fiecare zi. M-am surprins dându-mi jos mai des gluga de pe cap şi chiar desfăcându-mi nasturii de la haină. Mormanele de zăpadă se micşorau pe zi ce trecea, iar vântul nu mai era atât de rece. Eram acum în mijlocul lunii aprilie. *Primăvara poate să vină oricând*! îmi spuneam cu

entuziasm.

— Ce zici de o zi liberă? mă întrebă Wynn într-o dimineaţă, luându-mă prin surprindere. Mi-am ridicat privirea de la pâinea pe care o tăiam în felii subţiri.

— Mi-ar plăcea. La ce te gândeşti?

— Trebuie să fac o vizită la o cabană, cam la trei kilometri depărtare de sat. M-am gândit că, văzând ce treabă bună ai făcut ca soră medicală, ţi-ar plăcea să vii cu mine.

— Mi-ar plăcea! fu răspunsul meu entuziast.

— În unele locuri stratul de zăpadă este subţire. Anul acesta nu vom mai folosi multă vreme sania.

Şi asta era o veste bună.

— Când să fiu gata? l-am întrebat pe Wynn.

— Cam într-o jumătate de oră.

— Te aştept. Pot să-l iau şi pe Kip?

— Sigur. Adu-l pe Kip. Dar ţine-l deoparte de câinii de la sanie. Pentru ei, Kip este un străin şi o ameninţare.

Eram sigură că nu urma să am probleme în privinţa asta. Kip era ascultător şi stătea aproape ori de câte ori i se poruncea.

M-am pregătit de plecare fredonând. Ce *bine că putem ieşi*! *O zi întreagă cu Wynn*! Soarele strălucea. Curând iarna noastră se va sfârşi, iar lumea noastră se va schimba din nou. Nimmie se va întoarce. Se va ridica un nou magazin. Oamenii noştri vor avea din nou hrană adecvată şi provizii. Lumea părea frumoasă.

— Mulţumesc, Doamne, am şoptit. Mulţumesc că ne ajuţi să mergem înainte.

Wynn se întoarse curând cu sania. L-am chemat pe Kip, apoi am ieşit ca să mă alătur lui Wynn. Se dovedi a fi o zi minunată, aşa cum promisese.

Wynn făcu vizita dorită şi-l consultă pe bărbatul

despre care i se spusese că era bolnav. Wynn cără lemne şi apă în casa acestuia şi se asigură că are la îndemână tot ce trebuie. Îi dădu medicamente pentru câteva zile şi-i spuse că se va întoarce să-l viziteze peste câteva zile. Bărbatul nu părea grav bolnav, doar răcit; aşa că l-am lăsat şi am pornit pe drumul de întoarcere.

Eram cam la jumătatea drumului când un urlet teribil zgudui liniştea zilei însorite. M-am oprit, înfiorându-mă.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat pe Wynn, care oprise atelajul de câini şi veni lângă mine.

— Mă duc să văd, spuse, întinzând mâna după puşcă. Urletul se auzi din nou.

— Aşteaptă aici, spuse Wynn. N-o să stau mult. Probabil că este un animal prins în capcană.

M-am aşezat, cu spatele spre drumul pe care se îndrepta Wynn, încercând să-mi alung din minte oarecum acel sunet teribil. Am urmărit câinii din atelaj. Se tolăniseră pe zăpada întărită, cu capetele pe labe sau lingându-şi zăpada îngheţată dintre degete. Păreau să ignore situaţia, apreciind ocazia de a se odihni.

Atunci m-am gândit la Kip. Uitasem de el o clipă. M-am răsucit ca să-l caut cu privirea.

Tocmai dispărea după un pâlc de copaci, în direcţia în care se îndreptase Wynn. M-am gândit la Wynn şi la puşca sa. Ce se întâmpla dacă era nevoit să tragă, fără să ştie că Kip era acolo, nimerindu-l?

— Kip! am strigat, sărind de la locul meu. Kip, întoarce-te!

Am alergat după el, croindu-mi drum prin zăpadă. Nu era departe. L-am găsit curând – şi pe el, şi pe Wynn.

Apoi am văzut. Întins pe pământul acoperit cu sânge, se afla un animal mic. Piciorul îi era prins în capcană, ochii îi erau mari şi imploratori, iar piciorul… Piciorul… Iar

Wynn îşi legăna patul puştii. Nu m-am putut uita. Am strigat şi m-am întors. Wynn îşi ridică capul şi veni la mine.

— Elizabeth, spuse el luându-mă în braţe şi întorcându-mi capul de la scena teribilă, ţi-am spus să stai…

— Dar Kip… A fugit. Nu l-am văzut până când…

Wynn continuă să mă ţină în braţe. Am început să plâng şi să tremur.

— Sărmanul animal, am repetat printre hohote. Sărmanul micuţ.

Wynn mă lăsă să plâng.

— O, Wynn, am spus plângând. E îngrozitor.

— Aşa este, spuse el. E îngrozitor.

— L-ai omorât?

— Trebuia s-o fac, Elizabeth. Ai văzut cât de grav rănit era.

— Nu-l puteai lăsa să plece?

— Era în capcana unui om. Şi chiar dacă ar fi scăpat, ar fi murit…

— E teribil.

Am început să plâng din nou.

— Nu poţi să pui capăt la asta, Wynn? Nu le poţi spune să nu mai facă asta? Tu eşti legea aici; vor asculta de tine.

Wynn mă scutură uşurel ca să mă opresc din isteria de care mă lăsasem cuprinsă şi să mă aducă la realitate.

— Nu pot pune capăt vânătorii de blănuri. Ştii bine că nu pot. Aşa trăiesc ei. Este mijlocul lor de trai. Dacă n-ar avea blănuri, n-ar avea nimic altceva. Ştiu că este crud. Nici mie nu-mi place, însă face parte din viaţă. Una pe care trebuie s-o acceptăm.

Ştiam că Wynn are dreptate. Am încercat să mă opresc din plâns. M-am gândit la toate familiile din satul

nostru. Blănurile pe care le vindeau aduceau singurul venit cu care îşi puteau cumpăra proviziile necesare.

Nu-mi plăcea, dar trebuia să învăţ să accept acest lucru. *Totuşi trebuie să existe un mod mai uman de a le prinde*, îmi spunea inima.

Îmi părea rău că ziua noastră împreună, după atâtea săptămâni lungi, se stricase. Am încercat să îndrept lucrurile. Nu voi mai face caz de acest lucru şi nu voi mai vorbi despre asta. Nu aveam cum să-i pregătesc lui Wynn o cină specială, însă cel puţin puteam să-i ofer o tovărăşie plăcută în puţinul timp pe care-l mai aveam. Am plănuit o seară specială în faţa focului din cămin, citind una dintre cărţile noastre preferate.

Când Wynn se întoarse după ce închisese câinii, istovit după treburile de peste zi, i-am împărtăşit planurile mele. Zâmbi larg, îmi ridică faţa şi mă sărută pe nas.

— Sună bine.

Tocmai ne aşezasem, iar eu începusem să citesc pasajul ales, în timp ce Wynn îşi puse capul în poala mea. Un zgomot la uşă mă făcu să tresar speriată, iar Wynn icni. Din fericire, cartea căzută pe faţa lui nu-i provocase nicio rană.

Am deschis uşa şi am dat peste un bărbat ce purta pe umăr trupul unui alt bărbat.

— Picior, ne informă, aducându-l înăuntru şi aruncându-l fără prea multe menajamente pe blana din faţa focului.

Bărbatul rănit gemu de durere. Wynn îngenunche lângă el şi-i pipăi piciorul.

— E rupt, spuse el încet. Va trebui să-l punem la loc. Cel puţin nu este o rană deschisă. Nu e o fractură gravă. Nu sunt aşchii, muşchi sau ligamente rupte.

Wynn continuă să pipăie piciorul, iar bărbatul întins

pe jos continuă să geamă.

— Nu va fi un lucru plăcut, îmi spuse Wynn. Vrei să faci o plimbare?

— Ai nevoie de mine?

— Aş putea avea… Dar nu te voi ruga să rămâi.

— Cred… Cred că mă voi descurca.

— Fată bună.

Apoi Wynn se întoarse spre bărbatul care îl adusese pe cel rănit.

— Cum s-a întâmplat?

— Căzut.

— Când?

— Acum o oră.

— Haide să-l punem pe pat.

Îl ridicară împreună, iar Wynn se duse după trusa medicală. Turnă pe o bucată de pânză un lichid cu un miros puternic şi mi-o întinse.

— Vreau să stai aici şi să-i ţii asta la nas şi gură. Aşa. Aşteaptă până când suntem pregătiţi să-i punem la loc oasele. N-o ţine acolo prea mult, Îţi spun când să-i dai să tragă în piept şi când să-i iei pânza de la gură.

M-am apropiat de bărbatul rănit, cu pânza în mână, gata să urmez instrucţiunile lui Wynn. Nu am privit. Eram prea ocupată cu chipul dinaintea mea şi cu pânza pe care o ţineam în mână. În ciuda eforturilor mele, bărbatul gemu şi încercă să se ridice de pe pat. Celălalt bărbat fu chemat ca să-l ţină. În cele din urmă chinul se sfârşi, iar Wynn legă piciorul în nişte aţele improvizate.

— Du-te şi cheamă pe unul dintre prietenii tăi, îi spuse Wynn vânătorului de blănuri. Îl puteţi duce acasă.

Fruntea lui Wynn era udă de sudoare. Dădu la o parte şuviţa de păr ce-i căzuse pe frunte. Se îndreptă spre omul întins pe pat şi-i întinse mâna.

— Te vei face bine, Strong Buck, spuse el încurajator. S-a isprăvit. Te vor duce în patul tău. Îţi dau un medicament bun pentru durere.

Bărbatul încuviinţă. Ce era mai rău trecuse. Wynn aduse pastila şi apă, iar bărbatul o înghiţi recunoscător.

Bărbaţii se întoarseră curând şi-l duseră pe tovarăşul lor acasă, unde era aşteptat de o soţie neliniştită.

Wynn se întoarse în faţa focului, mă privi şi-mi zâmbi.

— Unde este seara aceea frumoasă, liniştită, de care vorbeai, Elizabeth? mă întrebă.

M-am îndreptat spre el şi mi-am pus braţele în jurul gâtului său.

— Există vreun lucru pe care să nu-l poţi face? l-am întrebat cu admiraţie în glas. Ajuţi la naşterea pruncilor, suturezi răni oribile, pui la loc oase fracturate, scoţi dinţi cariaţi, eşti doctor pentru cei bolnavi, hrăneşti satul întreg. Există vreun lucru pe care nu-l poţi face? am repetat.

Wynn mă sărută. Zâmbi – acel zâmbet leneş pe care ajunsesem să-l iubesc.

— Ei, Elizabeth, spuse el tachinându-mă. Crezi că aş fi atât de nesăbuit să-ţi spun?

33
PRIMĂVARA

Cu toate că nu primisem nicio veste despre familia McLain, am început să-i aştept. „Îndată ce se va topi gheaţa de pe râu” sau „îndată ce buştenii pot fi aduşi din pădure” nu erau termeni care să-mi indice cu precizie o dată anume pentru întoarcerea lor. Ei bine, apele râului se dezgheţară, iar zăpada din pădure se topea cu repeziciune. Am început să aştept şi să sper.

— Mă voi întoarce la timp ca să-mi plantez grădina, spusese Nimmie. Vom planta o grădină împreună.

Eram nerăbdătoare să am acea grădină. Eram chiar mai nerăbdătoare ca Nimmie să se întoarcă. M-am gândit şi la Katherine. Oare se va întoarce şi ea? Sărmana Katherine! Se confruntase cu atât de multe lucruri în viaţă, însă pierduse atât de mult din cauza alegerilor făcute. Mă bucuram că fusese în stare, în cele din urmă, să se ridice şi să meargă mai departe.

Mă gândeam la bebeluşul lui Nimmie. Nu era un timp prielnic pentru călătoria lungă şi dificilă din Edmonton. Îmi aminteam bine călătoria. Însă Nimmie cunoştea bine pădurile şi râul. Fără îndoială, va călători mult mai bine decât o făcusem eu. Când eram acasă, în Toronto, aşteptam apariţia primei păsări albastre. Aşteptam primul cântec al măcăleandrului. Cu nerăbdare aşteptam apariţia primului fir de brânduşă. Mă bucuram de ziua în care îmi înflorea delicata violetă. Acum însă, o aşteptam pe

Nimmie. Odată cu sosirea ei, ştiam că era, într-adevăr, primăvară. Venirea lui Nimmie şi a lui Ian urma să aducă o viaţă nouă în mica şi posomorâta aşezare secătuită din pricina iernii.

Oamenii renunţaseră la hainele groase. Copiii se jucau din nou afară înveşmântaţi în rochii din bumbac şi cămăşi de flanel. Femeile plecară în pădure cu coşurile pe braţe, în speranţa că vor găsi ierburi de primăvară. Bărbaţii se întoarseră de la capcanele lor şi îşi îndreptară atenţia spre argăsirea pieilor adunate. Fumul încă se mai înălţa leneş din focul ce încălzea colibele, însă uneori acesta era lăsat să se stingă. Căldura sa nu mai era necesară pe tot parcursul zilei.

În sat domnea o altă stare de spirit, un sentiment de libertate după o lungă perioadă de captivitate. Însă eu încă

mai îmi ţineam răsuflarea, aşteptând.

Oare chiar era primăvară sau vreun vânt aspru din nord va aduce din nou zăpadă? Abia îndrăzneam să sper.

Apoi se întâmplă. Un bărbat sosi plin de entuziasm în sat, călare pe un cal istovit ce răsufla greu. Strigă într-o engleză stâlcită:

— Vin. Multe căruţe.

Toţi ieşiră de prin colibe.

— Unde? Unde?

Omul începu să le vorbească în limba lor, iar eu eram pe cale să explodez din cauza întrebărilor pe care aş fi dorit să le pun. Am alergat printre oameni până când l-am găsit pe Wynn.

— Ei sunt? l-am întrebat.

— Ei sunt, m-a asigurat zâmbind. Cu multe căruţe încărcate cu provizii.

— Cât de departe sunt?

— Cam la opt kilometri depărtare.

Opt kilometri. Încă îmi părea prea departe. Abia aşteptam. Mi se părea că le va lua o veşnicie ca să ajungă.

— Mă duc să le pregătesc ceva de mâncare, am spus, dând să fug.

Wynn mă prinse de mână.

— Încetişor, spuse el, râzând. N-o să ajungă aici decât peste vreo oră.

Văzându-mi dezamăgirea, continuă:

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să le ieşi în întâmpinare.

— O, da! am strigat.

— Adu-ţi un pulover. S-ar putea să se răcorească înainte de a ne întoarce.

Am alergat ca să-mi aduc puloverul, fustele învolburându-mi-se în jurul picioarelor. Le-am ridicat ca să

pot alerga mai repede. *Sunt aici*! Ei bine, *aproape* aici. Soseau. M-am întors în grabă la Wynn.

— Să mergem, am spus cu răsuflarea întretăiată. El mă luă de braţ şi mă încetini.

— Avem câţiva kilometri de parcurs, aşa că mai bine ai lua-o mai încet. În ritmul ăsta n-o să reuşeşti.

Avea dreptate. Mi-am potolit avântul, iar oamenii din sat ne urmară. Veniră după noi, mamele purtându-şi pruncii în braţe şi taţii cărându-şi micuţii pe umeri. Până şi cei mai vârstnici, care aveau nevoie de ajutorul bastonului, porniră după noi încetişor, întregul sat pornea în întâmpinarea negustorului şi a soţiei sale indiene.

Wynn fu acela care stabili ritmul scurtei noastre călătorii. Am tras adânc în piept aerul proaspăt. Era încă răcoros, însă mirosea a verdeaţă, m-am gândit. Sau poate era doar în imaginaţia mea?

— Crezi că a venit primăvara? l-am întrebat pe Wynn.

— Cred că da.

— Care sunt semnele? am insistat.

— Gheaţa de pe râu aproape că s-a topit.

Am încuviinţat, dând din cap.

— Zăpada aproape că a dispărut.

Am încuviinţat din nou.

— Este mai cald, continuă Wynn. Şi am văzut câteva stoluri de gâşte trecând pe deasupra noastră.

Aşteptă.

— Ai nevoie de mai multe?

M-am plesnit uşor pe obraz.

— Ţânţarii s-au întors, am spus cu jale.

— Aşa e, spuse Wynn. Aşa că mai ai încă un semn. Primăvara a venit.

Am râs împreună.

Kip ţopăia vesel în faţa noastră, vârându-şi botul în

vizuini de iepuri şi lătrând la veveriţele vioaie. Am râs.

— Cred că şi el este entuziasmat, i-am spus lui Wynn.

Wynn mă apucă de mână.

— Iarna asta a fost grea pentru tine, nu-i aşa, Elizabeth?

— A fost grea pentru noi toţi, am răspuns.

— Însă ceilalţi sunt obişnuiţi cu astfel de greutăţi. Tu însă nu. A fost… A fost prea mult?

— Recunosc că tare aş mai mânca un morcov crud. Şi recunosc că mi-ar plăcea să pot savura o bucată de tort. Ba chiar sunt gata să recunosc că spanacul – care nu-mi place deloc – ar putea avea gust bun. Însă nu-mi pare rău că am venit cu tine, Wynn.

Wynn mă opri, îmi dădu părul la o parte de pe faţă şi mă sărută. Mă privi adânc în ochi.

— Mă bucur să te aud spunând asta, Elizabeth. Şi eu am ceva să-ţi spun. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun demult lucrul acesta, dar vreau s-o fac acum, cu toată inima, cu toată dragostea. Sunt mândru de tine, Elizabeth. Mândru de tăria ta, de sprijinul tău, de abilitatea ta de a te adapta la situaţii grele. Ai fost ajutorul meu, sprijinul meu, mâna mea dreaptă, Elizabeth. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Mi-ai dovedit cu vârf şi îndesat că am greşit – în mod repetat. Locul tău este aici, cu mine.

Wynn mă sărută din nou, iar eu mi-am şters din ochi lacrimile de fericire şi mi-am ridicat faţa spre el.

Apoi am auzit zgomotul roţilor de căruţă. Se apropiau. Dincolo de colină se afla Nimmie. Dincolo de colină se aflau proviziile atât de necesare – şi speranţa. Inima îmi tresăltă de bucurie. L-am sărutat pe Wynn cu toată dragostea de care eram în stare, apoi am pornit în întâmpinarea căruţei. Primăvara sosise.

Căminul mult visat, de Lynn Austin *Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni*, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer *Fiicele Evei*, de Lynn Austin *Fugi, băiete, fugi*!, de Nicky Cruz *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin *Locul femeii*, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată*, de John R. Carling *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe *Mândrie şi prejudecată*, de Jane Austen *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)

În curs de apariţie:

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke:

La ivirea zorilor, vol. 3 *Când reînvie speranţa*, vol. 4

Dincolo de apropiata furtună, vol. 5 *în aşteptarea zilei de mâine,* vol. 6 Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)